

Τίκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΓΙΣΤΡΟΣ 187 ΕΚ ΑΥΤΟΥ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ
1931

ΟΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΕΡΙ ΖΥΘΟΥ

Ἐξαιτίας ἄλλοτε ὁ ζύθος, ὅπως σήμερον ἀγαπᾶται. Εἶνε γνωστόν, ἄρα γε, ὅτι φιλόανθρωπος Πισσῶς ντὲ Σαμανσὲ, ἰδρυτὴς τοῦ πρώτου ἐν Παρισίοις Ταχυδρομείου, καὶ ὁστις πρῶτος ἰδρυσεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν Νοσοκομεῖον νεωτέρου τύπου, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος ἀσθενὴς εἶχε τὴν κλίνην του, ἔκλυε ἅπασι ὅτι ἀνεγνώριζε τὰς θεραπευτικὰς ἀρετὰς τοῦ ζύθου.

«Ἐὰν παρατηρήσωμεν, -ἔγραφε τὸ 1772- τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὑγείαν τῶν ζυθοποιῶν καὶ τὴν φήμην τῶν μεγαλειτέρων ἱατρῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν, οἱ ὅποιοι συνίσταν τὴν κριτὴν ὡς τροφὴν τῶν ἀσθενῶν, θὰ πεισθῶμεν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προσφέρωμεν μεγαλειτέραν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἢ ἀναζητοῦντες τὰ μέσα, ὅπως ἐκτελείνωμεν τὰ ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα δυνάμεθα νὰ ἀποκομίσωμεν ἐκ τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ κόκκου, καὶ νὰ ἀποστείλωμεν τὸ λεπτότερον μέρος καὶ τὸ πλέον οὐσιώδες αὐτοῦ εἰς τὰς πλέον ἀπομακρυνένας χώρας.»

Τὸ λεπτότερον καὶ τὸ πλέον οὐσιώδες μέρος τῆς κριτῆς ὑπάρχει ὁλόκληρον εἰς τὸν ζύθον. Ἐπομένως ὁ φιλόανθρωπος αὐτὸς ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν αὐξάνουσαν τῆς καταναλώσεως τοῦ ζύθου - τὰ εὐεργετήματα τοῦ ζύθου εἶνε πάμπολλα - καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε τροφὴ πλήρως,

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Γ. Ι. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Ἀγίου Μάρκου 28α. - ΑΘΗΝΑΙ.

ρης, ἀλλὰ ἐν τῶν γλυκυτέρων διεργετικῶν τῆς λειτουργίας τῆς πέψεως, θὰ ἐκρεπεν, ἴσως, νὰ καταναλίσκεται περισσότερον κατὰ τὰ πρῶτα ψύχη. Οἱ λαοὶ τοῦ βορρᾶ ἀγαποῦν τὸν ζύθον, ὁ δὲ χειμὼν εἶνε δορυμὸς εἰς τὰς χώρας των. Ὁ ζύθος δὲν εἶνε τὸ ἐθνικὸν των ποτὸν μόνον διότι ὁ ἥλιος βραδύνει νὰ δύσῃ. Καταναλίσκουν τὸν ζύθον, ὅχι τόσο διὰ νὰ δροσινοῦν, ὅσον διότι ἀρέσκονται εἰς αὐτὸν καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης, ὅπως τραφοῦν καλῶς καὶ ἀμνηθοῦν οὕτω καλύτερον ἐναντίον τῶν ἀσθενειῶν.

Ἐξαφανιζομένου τοῦ ἡλίου ὁ ζύθος, ὁ ὁποῖος ἀφρίζει καὶ διατρεῖ τὸ φῶς, εἶνε δι' αὐτοὺς μία πηγὴ μακροζωίας.

ΠΕΤΡΟΣ ΟΡΙΓΝΥ

ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΝ συλλογὴν εἰς Ὑφάσματα, Ἐπιπλώσεις, Μεταξωτά, Modernes καὶ Styles, Βελούδα μάλλινα, Νταμασὲ Gobelins, Κρετὸν, Toile de Jouy, Στὸρ εἰς πρωτότυπα σχέδια, κοντάσια παραπετασμάων, Τάπητες εὐρωπαϊκοὶ καὶ ἀνατολῆς μονοκόμματοι καὶ τοῦ πήχεως, Μουσάμαδες, Λινόλαια, Φιλοτάπητες, ψάδα Κοκκὸ τοῦ μέτρου καὶ Mourtzouk διὰ γραφεῖα Ἐκκλησίας, ὡς καὶ Χάρονης ἱαπετσαρίας τῶν μεγαλειτέρων Ἀγγλικῶν ἐργοστασίων A. Sanderson & Son Ltd εἰς τὸν «ΡΥΘΜΟΝ» Βουλῆς 22 Ἀθῆναι

ΕΛΑΣΤΙΚΑ

ΕΛΑΣΤΙΚΑ

MICHELIN

ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρον Εφεσίου)
ἀριθ. γραφείου 45
Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :

Ἑσπερινοῦ Δραχμῶν 150
Ἑσπερινοῦ Λίρας Ἀγγλ. 1
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ἐξάμηνοι καὶ τριμήνιοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Η ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΕΡΑΣΕ λοιπὸν καὶ ἡ πρωτοχρονιά καὶ εἰσῆλθεν αἰσιὸς εἰς τὸ 1931, τὴν ἔλευσιν τοῦ ὁποῖου ὑπεδέχθησαν οἱ Ἀθηναῖοι δι' ὀλονντικὸν χαρτοπαίξιον. Ἐτοί, συνειθίζε-ται πάντοτε. Κάθε παραμονὴν πρωτοχρονιάς, οἱ ἄνθρωποι προσέρχονται εἰς τὴν Πρασίνην Τράπεζαν καὶ καταθέτουν τὰς οικονομίας των. Εἶνε ἡ μόνη Τράπεζα ἡ ὁποία δὲν ἀποδίδει τὰς...καταθέσεις.

ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ ὅτι ὅλοι οἱ χαμένοι ἐπαρρηγορήθησαν μετ' ἐν στερρότητι ἐλπίδα, ὅτι κάποιοι χάνει στὰ χαρτιά, κερδίζει στὴν ἀγάπην. Τοῦτο ὅμως εἶνε ἕνα ψέμμα, τὸ ὁποῖον ἐφεύρουν οἱ κερδοσκόποι γιὰ νὰ παρηγοροῦν τοὺς χαμένους.

ΑΥΤΟ ὅμως δὲν ἡμπορεῖ νὰ λεχθῇ γιὰ τίς γυναῖκες. Αὐτὲς κερδίζουν παντοῦ. Καὶ μάλιστα, ὑπάρχει πλῆθος γυναικῶν, ποὺ δὲν κερδίζουν εἰς τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ κερδίζουν... ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

ΚΑΤΑ τὰς ἐορτὰς, ἔκαμαν χρυσὲς δουλειὰς τὰ ἱεροπολιστεῖα. Κορυμπίδες, πάστες, καὶ παντὸς εἶδους γλυκὰ ἐπωλοῦντο κατὰ χιλιάδας ὁκάδων. Γνωστὸς ἱεροπολιστής, ἐπώλησε πολλὰς τούρτες, εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων εἶνε εἰδικός. Διεφίμισε μάλιστα τίς τούρτες του καὶ δι' αὐτοσχεδρὸν ποιήματος, ἰδίως ἐμπνεύσεως. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἱεροπολιστής, ὠνομάσθη ἀπὸ κάποιοι νεὸς Τ ο υ ρ ε α ῖ ο ς.

Αἱ ἀντιπολεμικαὶ ταινίαι, αἱ ὁποῖαι προβάλλονται εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς

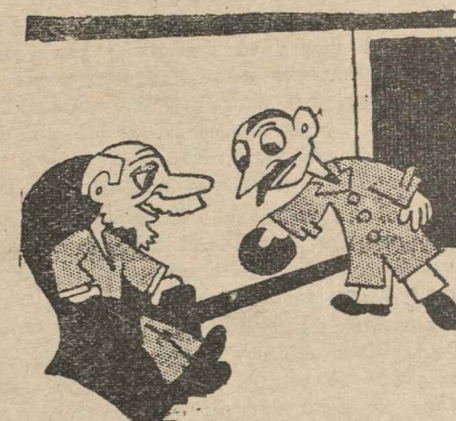

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

—Δὲν μοῦ λένε, σὰς παρακαλῶ, ἀπ' ἐδῶ δὲν περνάει ποτὲ τραῖνο ;
—Περνάει, ἀλλὰ ὄχι αὐτὴ τὴν ὥρα. Ὁ σταθμάρχης εἶνε ἀρρωστος καὶ ὁ θόρυβος τῶν τραίνων τὸν ἐμποδίζει νὰ κοιμηθῇ.

τὴν Ἑλλάδα, εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Πρέπει νὰ προβάλλονται, ἢ ὄχι ; Ὁ κόσμος διηρέθη εἰς δύο μερίδας, αἱ ὁποῖαι, εἰς τὴν Γερμανίαν, ἦλθαν ἀκόμα καὶ στὰ χέρια, κατὰ τὴν προβολὴν τῆς ταινίας «οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ δυτικόν». Καὶ ἔτσι, μετὰ τῶν ἑπταδῶν τῶν δύο ἀπόψεων, διεξάγεται γενναῖος...πόλεμος, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε καὶ τραυματίας.

Εἰς τὴν Γερμανίαν μάλιστα ἀπηγορεύθη ἡ προβολὴ τῆς. Ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως

ΛΙΤΗΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

—Καλημέρα σας, κύριε. Ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω εἰς γάμον τὴν δεσποινίδα κόρη σας.
—Εὐχαρίστως, κύριε, ἀλλὰ ποῖον ἀπὸ τῆς δύο ;
—Αὐτὴ ποὺ σὰς μένει. Τὴν ἄλλη τὴν ἔχω παρ' ὀλίγον μετ' αὐτοκίνητό μου.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΤΡΑΠΟΥΖΑ

Μοιάζει καὶ ἡ γυναῖκα, βρε παιδί, μετ' αἱ τράπουλα σηματομένη, καινούργια πάντα τῆς νομίζει τὴν καρδιά κι' ὅς εἶνε...μεταχειρισμένη. Παίξεις μαζί της ὅλα σου τὰ χρήματα, καὶ ὅταν θὰ τὰ χάσῃς μέχρι ἄσσο, μετ' αὐτὴν τραβιέται γι' ἄλλα θύματα, καὶ σέβανε σοὺ λεί...πᾶσσο... Μέσ' στὴν καρδιά της ψάξε ὅσο μπορεῖς —σ' ἔλκει σοὺ τύχη ὁμορφὴ γυναῖκα καὶ ἀσφαλῶς ποτὲ σου δὲν θὰ βρεῖς νὰ ἔχη κάτω ἀπὸ...δ ἔ κ α. Καὶ ἂν τὸ φέρῃ καμμιὰ μέρα τὸ κισμέτ, καὶ παντρευτῇ καὶ γίνῃς μέγας ἐυεργέτης ἐνθ' ὅσον εἶς πῶς παίζεις τὴν τράπουλα, ἢ σὺτυγός σου εἶχε φτεριάξῃ τὸ...καρὶ της. Γι' αὐτὸ λοιπὸν παραδεχτὴτε το. καὶ σ' ἄχουρα μὴ μὰς ζητᾶτε ψήφους, ἀφοῦ ἔχει πενήντα δύο φύλλα ἡ τράπουλα καὶ ἡ γυνὴ πενήντα δύο...φίλους.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΕΤΗΣ

ταύτης διεμαρτυρήθη ἡ «Οὐφα», διότι, ὡς ἱσχυρίζεται, ἡ ἀντιπολεμικὴ ταινία «οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ δυτικόν» εἶνε τὸ...βαρὺ τυροβολικὸν τῆς.

Οἱ ΚΑΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ ἐναντίον τῶν ἀντιπολεμικῶν ταινιῶν λέγουσι, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ταινίαι δυσφημοῦν τοὺς γεμανοὺς στρατιώτας, τοὺς ὁποῖους παρουσιάζουν ὡς πεινόντας καὶ ὑποφέροντας τὰ πάνδεινα εἰς τὸ μέτωπον. Φαίνεται, ὅτι οἱ κύριοι αὗτοι, ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι εἰς τὰς ἀντιπολεμικὰς ταινίας, οἱ στρατιῶται πρέπει νὰ ἐμφανίζονται παῖζοντες μπιλλιάρδο, κόπτοντες ἄνθη εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ κυνηγοῦντες ὄχι τὸν ἐχθρὸν, ἀλλὰ...χοριτσόπουλα εἰς τὰς δόδους τῶν πόλεων τοῦ μετώπου.

Ἀντίληψις καὶ αὐτὴ...

ΜΙΚΙ ΜΑΟΥΣ

Τί θὰ κάμῃς ὅταν μεγαλώσῃς, μικρὲ μου ;
— Ὅ' ἀφήσω τὰ γένεια μου νὰ μεγαλύνουν.
— Γιατί ;
— Ἐτοί δὲν πλένω ὅλο τὸ πρόσωπο.

— Ὡστε λοιπὸν, νέε μου, θέλεις νὰ γίνῃς γαμπρός μου ;
— Κατὰ βάθος δὲν τὸ ἐπιθυμῶ, κυρία μου. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι εἶνε ἀναπόφευκτο, ἀφοῦ θέλω νὰ παντρευτῶ τὴν θγατέρα σας.

Εἰς τὴν 32αν Σελίδα : τὸ κευπέρι καὶ οἱ ἔροι τοῦ ἐκ δραχ. 25.000 Λαχείου τοῦ «Τικ - Τάκ».

ΕΥΚΟΛΙΑ

—Αποδοῦμαι ποτὲ ἀγαπᾶται μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω φιλί. Τὸ μόνον ποὺ μπορῶ νὰ σὰς κάγω, εἶνε νὰ πῶ στοὺς φίλους μου νὰ περάσουν τὴν νύκτα ἀπ' ἐδῶ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Όταν η τύχη έφερε για πρώτη φορά τα μάτια των αντιμέτωπα, ήταν μια ήσυχη χειμωνιάτικη βραδυά, που η φύσις άπαια έχάιδευε τα πέριξ. Άμέσως έπεύσθησαν κι' οι δυο, ότι ο προορισμός των ήτο να ένωθούν μια μέρα.

Χωρίστηκαν χωρίς να πούν ούτε μια λέξη. Καί όμως είπαν τόσα πολλά με τη γλώσσα των ματιών...

Έπέρασε καιρός και δεν την είδε πια ποτέ. Πάντοτε όμως όνειρευόταν τα όμορφα ματάκια της, το στοματάκι το γλυκό και τη γαλήνη της ψυχής της, που έζωγραφίζε στο ήρεμο το πρόσωπό της. Τό βάδιόμα της, ήσυχο κι' αυτό, ήτο λεπτό κι' εύγενικό σαν όλο το κορμί της. Καί έπερνούσε ο καιρός, με μια κρυφή έλπίδα και ένα πόθο στην καρδιά. Να την ξανασυναντήσει.

Η τύχη τους ηνέωσε. Καί ένα δειλινό την είδε να διαβαίνει έμπρός του μεγαλοπρεπής, σοβαρά και ώραία. Όλα της όμως ταράχθηκαν μόλις τον είδε. Η ψυχή της—ή ήρεμη μέχρι της στιγμής εκείνης—άναστατώθηκε, κι' ένα μειδίαμα χαράς έβγηκε από τα χείλη. Της έριξε κι' εκείνος μια ματιά έρωτική κι' η πρώτη τους συνάντησις έπραγματοποιήθηκε σε λίγη ώρα.

—Μου επιτρέπεται να παρουσιασθώ ;

—Περιττόν, σάς γνωρίζω.

—Ποιός είμαι ;

—Ο πειδ καλός μου φίλος.

—Και το όνομά μου ;

—Τί με ενδιαφέρει το όνομά σας; Άρκει πού σας αγαπώ. Με φθάνει πού αισθάνομαι κοντά σας κάτω πού δεν το αισθάνθηκα ως τώρα με κανένα άλλον άνδρα. Απόδειξτε δέ, ότι με ενδιαφέρει πολύ, είναι, ότι αυτή τη στιγμή είμαι εδώ δίπλα σας, πράγμα πού δεν έκαμα για κανένα άλλον έως τώρα. Θέλω να το πιστέψετε αυτό.

—Τό πιστέω. Άλλωστε με κοιταξέτε, ...τόσο πολύ...

—Βεβαιωθήτε, ότι δεν το λέω για να σας κοιταξέω. Έτσι είναι. Δεν είμαι Άθηναία. Ζω σε κάποια μακρινή επαρχία πού τα ήθη και τα έθιμα είναι σε πρωτόγονο κατάσταση. Σόζεται όμως άκόμη εκεί...

—Η ήθικη θέλετε να πητε ;

—Όχι ή ήθικη. Σόζονται τα προσχήματα. Ένώ εδώ...Τί βλέπει κανείς!... Πές τε μου και τ' όνομά σας.

—Είμαι ο ...

—Σείς... ο ...

—Ναι έγω.

—Είμαι εύτυχης για την γνωριμίαν—είπε με χαρά ή μικρούλα. Πειδ υπερέφημην. Άλλά δεν σας αγαπώ τώρα περισσότερο.

—Αυτό δεν με κοιταξέτε διόλου.

—Α δεν το είπα μ' αυτή την έννοια. Θέλω να πώ, ότι δεν προσέθεσε τίποτε το όνομά σας εις την άγάπην μου, γιατί απλούστατα δεν υπάρχει θέσις κενή. Σας αγαπώ τόσο πολύ...

—Έγειρε το κεφάλι της στο στήθος του κι' ένώ της έχάιδευε άπαλά το γλυκό της προσωπάκι, του λέει :

—Πρέπει να πιστεύετε, ότι αυτό πού έκαμα — να σας ακολουθήσω δηλαδή —μου συμβαίνει για πρώτη φορά στη ζωή μου. Ποτέ δεν έδωσα σημασία σε άλλον άνδρα. Βεβαιωθήτε, ότι δεν αναγνωρίζω τον έαυτόν μου. Άλλά δεν ξέρω ...αισθάνομαι μια τέτοια έμπιστοσύνη σε σας...Νομίζω πως σας γνωρίζω χρόνια. Νοιώθω μέσα μου ένα

αλλοιότιμο συναίσθημα πού γεννιέται τώρα για πρώτη φορά. Τί είναι δεν ξέρω. Ξέρω όμως, ότι αυτή τη στιγμή είμαι εύτυχης κοντά σας. Μ' αγαπάτε και σεις :

— Γιατί 'ρωτάτε ; Είναι δυνατόν να μην αγαπά κανείς ένα όμοιο άνθος; Είναι δυνατόν να μη ενδιαφερείται για μια τόσο λεπτή ύπαρξη, όπως εστε σεις ; Άν σ' αγαπώ...μικρούλα μου! Μα τα μάτια σου, πού μιλούν τόσο γλυκά, γεννήθηκαν μόνο για τον έρωτα και για ν' αγαπιώνται. Τό στοματάκι σου αυτό, πού τρέμουν τα χείληνά του αυτή τη στιγμή, δεν έχει κανένα άλλο προορισμό παρά να δέχεται θερμά φιλήματα και να δίδη πειδ θερμά. Να...έτσι.

— Μή χρυσέ μου. Άχ τί είτανε αυτό πού έκαμες; Μά...μή...Γιατί νάρθω μαζί σας ;

— Μετανοείς ;

— Ναι...και όχι. Άχ μίλησέ μου όπως και πριν. Πές μου πως μ' αγαπάς πολύ. Πόσο είμαι εύτυχης, κοντά σας ! Άλλ' αυτό δεν έπρεπε να γίνει. Πώς σας ντρέπομαι τώρα....

— Άκουσε αγαπημένη μου μικρή. Στόν έρωτα δεν χρειάζονται ύπολογισμοί. Άγαπάς και θέλεις να απολαύσης τόν έρωτα σ' όλη του την έκταση; Πρόσφερε εις τό θωμό του, ό,τι μπορείς. Ύπολογίζεις; Δεν αγαπάς. Τί με νοιάζει έμένα από πού έρχεσαι και πού πάς ; Μου άρκει πως σ' αγαπώ. Τώρα, έτσι γυμνή στην άγκαλιά μου, χωρίς δύναμη ν' αντίσταθής, αιχμάλωτος του έρωτα και του πρώτου έρωτικού φιλιού, αν ήξευρες τί συμβαθική πού είσαι! Είσαι τόσο ώραία! Έχουν τα μισοκλεισμένα ώραία σου μάτια τέτοια ήδυπάθεια...Είσαι υπέροχη άγάπη μου. Πές μου πως δεν σε νοιάζει πια για τίποτε. Πές μου πως είσαι εύτυχης στην άγκαλιά μου. Καί πρέπει να μου τό πής, γιατί κι' έγω σ' αγαπώ πολύ.

— Σου τό όρκίζομαι. Ποτέ μου δεν θ' αγαπήσω άλλη. Κι' αν χωριστούμε καμιά φορά, πάντα θα ζώ με την άνάμνησί σου τη γλυκειά. .. χρυσή μου άγάπη.

— Πρόσβε, γιατί μ' αυτά πού λες τώρα, υπογράφεις τη στιγμή αυτή κάποιο συμβόλαιο, ότι μου άνήκεις για πάντα ψυχικώς. Τό πρώτο μας έρωτικό φιλή ήτο ή έπιστολή γις τό όρκου σου.

— Ναι άγάπη μου, σου άνήκω και τό θέλω να σου άνήκω. Γνωρίζε, ότι κι' αν μου συμβή σ' ό θά είσαι ο κύριος της ψυχής μου. Καμιά δύναμη δεν θα είναι ικανή να σε άποσπάζη από τη σκέψι μου. Να έκόμη ένα φιλή, πού είναι ένας όρκος ιερός. Να...

— Μα πρόσβε παιδί μου. Θα μάς άκούσουν. Δέ φιλούν έτσι.

Σιγή.

... ..

— Τί έχεις; Γιατί κλαίς ;

— Τίποτε. Πρέπει να φύγω. Είναι άργά.

—Καλά, αλλά τί έχεις; Γιατί κλαίς ; Δεν μου έδωσες τό λόγο σου, ότι όλα θα μου τά λες; Τί σου έκαμα ;

— Τίποτε.

— Μα λέγε τί έχεις ; Άνησυχώ. Έπιμένω να μου πής.

Παίρνει τότε τό κεφάλι του μέσα στα δυο χεράκια της, πλησιάζει τό προσωπάκι της κοντά εις τό δικό του και του λέει με λυγμούς και δάκρυα στα μάτια :

— Μ' μάλωσες, χρυσέ μου, γιατί σε φίλησα δυνατά. Δεν έπρεπε να με μαλώσης. Δεν ξαναφιλήσα ποτέ μου άντρα. Δεν ξέρω πως φιλούν. Με συγχωρείς, άλλ' είναι ή πρώτη φορά πού φιλώ. Ποτέ μου δεν έγνωρισα άλλο φιλή άπ' της μητέρας μου. Με συγχωρείς αν σε έστενοχώρησα. Δεν ξέρω όμως να φιλώ.

— Καί γι' αυτό κλαίς μικρούλα μου γλυκιά ;

— Ναι. Δεν έπρεπε να με μαλώσης.

— Μα παιδί μου τρυφερό, δεν ήτο μάλωμα αυτό. Άπλως ήθελα να σου συστήσω προσοχή για να υπερασπίσω εσένα. Εις την όρμη του πάθους σου εξέχασες πως είμεθα στο δρόμο. Πρέπει να μάθης, ότι δοδίζαμε και κάποιο φώς έπρόδωσε τό σκιτανγκάλιασμά μας. Ετρέμαξα με την ιδέα, πως θα μάς δούν. Τέτοιος φόβος δεν υπήρχε δέβαινα. Έπειδή όμως ή άγάπη μας θέλω να μείνη μυστική—έπειδή και σ' τό θέλεις—γι' αυτό φοβούμαι.

— Ά ναί, όρκιστήκαμε γι' αυτό. Ποτέ δεν θα πούμε τό μυστικό μας σε κανένα. Κι' όταν θα σ' άγγω, πού δεν θα σε βλέπω πια, και θα θέλω κάποιον να τού πώ για τή κρυφή μου άγάπη, για τόν έρωτα πού αισθάνομαι για σένα, τότε πάλι σ' εσένα θα τό λέω.

— Πώς ;

— Θα κλειδώνονται στη κούρα μου και θα σου τά γράσω όλα, αγαπημένη μου. Φεύγεις τώρα. Αιτημένη πού σ' άφήνω, εύτυχής όμως...για όλα.

Υστερα από κάμποσο καιρό χωρίστηκαν. Έτσι είτανε γραφτό. Κι' οι δυο τους όμως θα προσπαθήσουν πάλι ν' αναμνησθούν και να μη χωρίσουν—αν είναι δυνατόν—ποτέ. Δεν είναι εύκολο να ξεχαστή τό πρώτο έρωτικό φιλή.

ΓΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ο Κ. ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΑΠΟ ΚΛΗΤΗΡΑΣ ΤΟΥ «ΣΚΡΙΠ» ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ. — ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ.—Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 22—Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΠΥΡΟ ΜΕΛΑ.—Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΟΥ

Ο κ. Κώστας Άθανάτος, είναι ο κατ' έξοχήν τύπος του αυτοδημιουργήτου ανθρώπου, του ανθρώπου πού κατορθώνει, χωρίς περπατηνά και διπλώματα και με μόνα έρωδιά το ταλέντο του και την ικανότητά του να κατακτήση μίαν από τις καλύτερες θέσεις στην κοινωνία. Έτσι, από άπλως κλητήρας γραφείου πού ήταν έδώ και κάμποσα χρόνια, έγινε, με άλματώδη πηδήματα, διευθυντής πολλών εφημερίδων και σήμερα έχει μίαν από τις πρώτες εφημερίδες της χώρας μας.

Άρχισε λοιπόν τό στάδιό του στη δημοσιογραφία ως υπηρέτης στα γραφεία του «Σκριπ». Μετέφερε τα χειρόγραφα στο τυπογραφείο. Καί μια νύχτα, αυτό έγινε πρὸ 23 ετών—έφαγε μιὰ τέτοια κλωτσιά από τόν διευθυντή του «Σκριπ» κ. Εύστορατιάδη (ό οποίος όμως τόν αγαπά και τόν εκτιμά τόσo) ώστε βρέθηκε από τό γραφείο του 6' πατώματος κάτω στην πόρτα. Είχε άργήσει να πάη τα χειρόγραφα του άρθρου στο τυπογραφείο: Στεκόταν κάτω από τό άσθενοκό φώς του φαναριού του δρόμου και τό διάβαζε...

Άλλά ο πόθος του για τη δημοσιογραφία ήταν άνίκητος. Κι' έτσι, κατόρθωσε, λίγον καιρό κατόπιν, να περάσει από τό διάδρομο, όπου καθόταν περιμένοντας να χτυπήσει τό κουδούνι του διευθυντού, στη σύνταξη. Προσέληφθη στα 1909 ως δόκιμος συντάκτης, με πρώτο μισθό 20 δραχμών. Στο 1912, πού έπεστρατεύθησαν οι δημοσιογράφοι, άντεκατέστησε τρεις συντάκτες, με αύξηση του μισθού στο διπλάσιο. Κατόπιν έμπηκε στο χρονογράφημα (και ποιος δεν έχει ρουφήξει τα χρονογραφήματά του ;) και είναι ο μόνος από τούς νέους πού τό κατέκτησε. Εργάστηκε σε διάφορες εφημερίδες και άργότερα, έγινε άρχισυντάκτης του «Ελευθέρου Βήματος». Τού έδωσαν τη θέση αυτή, σαν μιὰ αναγνώριση τών υπηρεσιών πού προσέφερε στην επανάσταση του 1922. Γιατί ο κ. Άθανάτος, είναι ένας από τούς άφαιείς, αλλά από τούς κυριότερους πρωτεργάτας της επαναστάσεως εκείνης.

Όπως ξέρονται πολλοί, ή επανάστασις είχε οργανωθεί άπ' έδώ. Τού ανέθεσαν λοιπόν την έντολή, να πάη να βοηθί τόν Πλαστήρα, στη Χίο και να τόν ειδοποιήση ότι όλα έδώ ήταν έτοιμα και έπρεπε να έλθη. Διότι, ούτε οι έδώ έπίστευαν, ότι ή επανάστασις θα έπετύγχανε μόνη της, ούτε ο Πλαστήρας μπορούσε να κάμνη την επανάσταση στη Χίο. Τόν έφοβόζεν ο στόλος. Ποιά στάσι θα τηρούσε ; Γι' αυτό, είχε άποφασίσει να μη δεχθί, φοβούμενος την αντίδραση του Ναυτικού. Τή δυσκολία όμως αυτή έξεμυδένισε ο κ. Άθανάτος. Χώθηκε στο Ναυτικό και κατήχησε, έναν-έναν χωριστά τρεις αξιωματικούς.

Και ο στόρος έκαρποφόρησε με ταχύτητα άστραπής. Σε έλάχιστες μέρες, όλόκληρος ο στόλος είχε προσχωρήσει. Ο κ. Λαμπράκης όμως πού δεν έγνωρίζε φαίνεται την επιτυχίαν αυτή, έτηλεγράφησε στον κ. Άθανάτο στη Χίο να επιστρέψη. Καί εκείνος άπάντησε μ' ένα τηλεγράφημα, πού άνήγγελε τό αποτέλεσμα τών ενεργειών του :

«Καθυστερήσω όλίγας ήμέρας, συγκεν-

Ο κ. Άθανάτος γράφει τούς «Ολιμμένους Θεούς» στο Παρίσι.

(Σκίτσο του κ. Φ. Δημητριάδη)

τρώω όλα φύλλα επαρχιών. Επίθω του αυτού πλοίου».

Όπως βλέπετε, τό τηλεγράφημα ήταν συνθηματικό, όπως είναι όλα τα τηλεγραφήματα πού αναγγέλλουν τέτοια νέα. Ο κ. Λαμπράκης «έμπηκε». Είδοποιήσε τό στρατηγό Πάγκαλο και τούς άλλους ότι θα γινόταν ή επανάστασις και όλοι, έτοιμασθηκαν να τήν...άποδεχθούν.

Και ο κ. Άθανάτος ήλθε με τούς επαναστάτες στο Λαύριο, μόνος πολίτης μέσα σε 80 χιλιάδες χακί. Καί όταν, έφθασεν έδώ, ένώ πολλοί λοχαγοί έγιναν ύπουλοι, αυτός έπήγε στα παρασιήνια ενός θεάτρου, όπου πίσω από τή καίνα υπήρχε μιὰ κοπέλλα πού τού άρεσε—ήΝίνα Κόκου—και τήν έκαμε γυναίκα του.

ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ

Όταν ακόμα ήταν πούλ νέος, είχε κατακτηθί από τας σοσιαλιστικές άρχας. Μέχρι τού 1919 μάλιστα ήταν φανατικός σοσιαλιστής και από τούς ιδρυτάς του «παταριού», πού τήριζετο σ' ένα καφενείο του Κήφου του Κλαθμώνος και όπου συνεκτρώνοντο ο Μπενάρδους, ο Γιαννός και οι άλλοι σοσιαλιστάι της εποχής. Έώρτασαν τήν πρώτη εργατική πρωτομαγιά στα 1911, στο Μέτς, όπου τούς συνέλαβεν ο Ζυμβράκης.

Άργότερα όμως άλλαξε πεποιθήσεις. Αυτό έγινε στα 1919, όταν κατελήφθη ή Σμύρνη. Είχε πάει ως ανταποκριτής εφημερίδος. Καί τόσο τόν παρέσυρε τό ιδανικόν της πατριδος, ώστε άρχισε να πιστεύη βαθειά σ' αυτό. Τα βιβλία του Δραγούλη και ιδίως τό «Ηρώων και μαρτύρων αίμα» πού περιγράφει τούς άγónες στη Μακεδονία, τού στερέωσαν τήν πεποίθησιν αυτή.

Τό μόνο επίσημο πιστοποιητικόν μορφώσεως πού κατόρθωσε να πάρη ο κ. Άθανάτος, είναι άπολυτήριον δημοτικού σχολείου: Τα γραμμάτια τά έμαθε μονάχος του και σ' αυτό, όπως λέει κι' ο ίδιος, τόν έβοήθησε πολύ τό θέατρο και τήν επίσημη τών ελληνικών γραμμάτων. Μόνος του έμαθε ξένες γλώσσες: γαλλικά, άγγλικά και ιταλικά.

Ταξίδεψε πολύ στο εξωτερικό. Γύρισε τη Ρωσία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ελβετία, τα Βαλκάνια, την Τουρκία, την Αυστρία, την Τεχσολοδαιία, την Άλβανία—όπου τού έδωσαν και παράσημο για τις άρτίες περιγραφές του—την Αίγυπτο και πολλά άλλα μέρη. Η ανταποκρίσεις του και ή περιγραφές του από όλες αυτές τις χώρες, πού έδημοσιεύθησαν στις Ελληνικές εφημερίδες—ή παρισινές έντυπώσεις του μάλιστα έχουν εκδοθί και σε τόμο υπό τόν τίτλο«Ολιμμένοι θεοί»—είναι μοναδικά δείγματα ύφους και πρωτοτυπίας.

Εις ηλικίαν 26 ετών, έξέδωσε την μεγαλύτεραν Έλληνικήν εφημερίδα: τόν «Ελευθέρο Λόγον», ο οποίος, όπως θα ένθυμούν όλοι, έξεδίδετο καθημερινώς 12σέλιδος.

Με τό Σπύρο Μελά, έχουν αλληλοδαρεί μέχρις αίματος και έχουν...φιληθεί, τούλάχιστον δέκα φορές ως τώρα. Καί...έχει ο θεός.

Ο κ. Άθανάτος έχει μιὰ τρέλλα—γιατί τρέλλα είναι πραγματικώς. Να διορθώη τό ρωμεικό. Στην πραγματοποίηση της παραλογής αυτής ιδέας, πιστεύει άπολύτως, φτάνει να βρεθούν κι' άλλοι τρελλοί ν' αναλάβουν αυτό τό έργο.

Για να δάσω τήν ιδέα αυτή στο λαό, λέει, βγάσω κάθε φορά από μιὰ εφημερίδα, ή όποια μεσουρανή πάντοτε και κάθε φορά τη χάνω από τα χέρια μου, γιατί μου την παίρνει πάντα ένας επιχειρηματίας, στον όποιον είχα καταφύγει για να μου δώση τα λεπτά. Ός πού τώρα, τέλος, κατόρθωσα να βγάλω μιὰ εφημερίδα, έντελώς μόνος μου, χωρίς να τή χρωστώ σε κανένα και γι' αυτό τήν όνόμασα «Ελευθέρο Άνθρωπο». Με τό Βενιζέλο, έχω ταξιδεύσει 15 φορές και τόν ξέρω βαθειά, όπως με ξέρει κι' αυτός. Αυσσά και μάλιστα κάθε φορά πού διαβάσει τα άρθρα μου, τα διαβάσει όμως κάθε πρωί και άς συνιστά νά...μή με διαβάσουν οι άλλοι.

Τώρα ο κ. Άθανάτος ζει μιὰ ήσυχη οικονομική ζωή, με τή γυναίκα του και τα δυο κοριτσάκια του πού τή λατρεύει. Καί τή ζωή του, τή μοιράζει μεταξύ αυτών και τού τρίτου παιδιού του, της εφημερίδας του.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ, ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΜΠΑΣΣΑΝΟ...

— Κύριε, είπα ή νεαρά γυναίκα με τ' άκοπα μαλλιά, ή όποια μ' έπλησίασε στο πεζοδρόμιο της λεωφόρου Γεωργίου του 5ου... Είπε ένα κελεπούρι πού σ'άς πέφτει από τόν ουρανό... Ακολουθήστε με και θα ιδήτε.

Περιεργάσθηκα την συνομιλήτριά μου. Δεν έφαινετο για τρετέζα. Ήταν ντυμένη σεμνά και απλά, έκανε μάλλον την εντύπωση καμαριέρας.

— Σεις συμβολίζετε αυτό τ'ο κελεπούρι, δεσποινίς; έρώτηση με χαμόγελο.

— Όχι κύριε... Όχι έγώ, ή κυρά μου.

— Τ' όνομά της;

— Μυστήριο. Στενοχωριέται άπόψε τ'ο θράδυ μόνη και μ' έστειλε με της βρώ κανέναν τζεντλεμαν... χασιμέρη.

— Σοβαρώς!

— Μα βέβαια. Δεν είσθε ό πρώτος πού της κουβαλώ. Αυτό την πιάνει κάποτε κάποτε άμα είχε μελαγχολική... Έλάτε, μη χάνετε την ευκαιρία.

— Άς μη την χάσω!

Η παιγνιδιάρικη ματιά τ'ο δουλικού μ' επικύριζε, τ'ο μυστήριο τ'ο άγνώστου μ' έτραβούσε. Την ακολούθησα. Ένα μικρό μέγαρο στην όδον Μπασσανό. Μία πόρτα χαμηλή άνοιξε σ' έναν αντίθάλμο, πού τόν εφώτιζαν όπάλλινα ηλεκτρικά λαμπρόνια και τόν έμυρωναν άρώματα βαρειά.

— Ένα λεπτό, κύριε, να ειδοποιήσω τή Μαντάμ πώς δεν έγύρισε μονάχη... Έχετε την καλοσύνη να περιμένετε εδώ;

Η καμαριέρα έξηφανίσθη. Πού βρισκόμουν; Σ'ένος σπιτί; Θάπεφτα θύμα καμιάς φάρσας; Όλα αυτά τ'α έρωτηματικά έκνετούσαν την περιέργειά μου... Η τοισερόνα μου με την μικρή από μαύρα σατέν ποδίτσα ξαναφάνηκε και μούκανε νόημα να την ακολουθήσω. Περάσαμε ένα μεγάλο σαλόνι, μιά μισοσκότεινη γαλαρία, μιά βιβλιοθήκη. Έπειτα μπήκα σ' ένα μπουντουάρ μπλέ και χρυσό, όπου θυμιάματα σμόρνας, εσώδιαζαν την άτμόσφαιρα. Κοντά στόν σοφά, μέλα λάμπα με άμπαζούρ σάν μανιτάρι μωδ' εσώδαζαν στο δωμάτιο ένα γλυκό ήμίφως. Ξαπλωμένη μέσα σ' αναρίθμητα μαξιλαράκια μιά γυναίκα μ' έκτύταξε.

— Τζούλια, άφησέ μας, είπα με φωνή παραιοπνιάρικη.

Μείναμε μόνοι. Η γυναίκα με περιεργάζετο με άπάθειαν. Φαινόταν Ικανοποιημένη από την έκλογή της υπηρέτριας της. Την παρατηρούσα κι' έγώ. Μα νευροπαθώς προφανώς. Τ'ο μαύρο στεφάνι τών, μεγάλων σμαραγδίνων ματιών της και οι σπασμωδικές κινήσεις τ'ο χεριού της πού έσφιγγε ένα μαξιλάρι από δελουδό άμαράντ έμαρτυρούσαν τόν παροξισμό τών άλλοκότων πόθων της.

— Άγαπητέ μου, άρχισε με την κουρασμένη φωνή της, παραξενεύεσθε δίχως άλλο πού βρισκεσθε εδώ. Θεωρείται φυσικό ένας άνδρας, άμα πλήττει μόνος, να μαζεύει άπ' τ'ο πεζοδρόμιο την γυναίκα πού ξέρει να τ'ο χαρίσει την ήδονή. Θεωρείται κανονικό να ύπαικνουν οι έμπορίσες της ήδονής στο γνέψιμο τ'ο άρσενικού πού της ποθεί. Γιατί λοιπόν δεν έχω κι' έγώ τ'ο δικαίωμα ν' αγοράζω τόν έρωτα τ'ο άγνώστου πού περνά;

Την έπλησίασα κι' έκτύταξα από πιδ κοντά τ'ο μετέξ της σάκας της πού έλαισιώνετο από ένα ύποβλητικό ντεζαμπιπέ δερζάντ. Με άτένισε σοβαρά και ξαναείπε:

— Θάθελα να με καταλάβης καλά. Δεν

είσαι σ'ο πού θα προσφέρης στόν έαυτό σου μιά άπόλαυση άπόψε... Έγώ θα πληρώσω την άγκαλιά σου, όπως εσύ πληρώνεις τ'α χάδια μιάς κοκότας.

Αυτή ή κάπως άλλόκοτη νευρασθενική με διεσκέδαζε. Εύρισκόμουν, με λίγα λόγια, σ'ο μιά άμαζόνα τ'ο έρωτος, ή όποια έδοκίμαζε άπόκρυφη ευχαρίστησι να έξεντελίξει τόν άνδρα, να τόν ταπεινώνη σ'ο επίπεδον ένός ζώου πού χρησιμοποιείται ως όργανον ήδονής, να τ'ο έπιβάλή την πρόστυχη χειρονομία να δεχθή λεπτά ως άντάλλαγμα τών φιλιών του. Τ'ο πράγμα θα ήταν άνεξηγήτ'ο αν έπρόκειτο για καμιά έξηντάρα πού να την έλυνε μιά όψημη φλόγα ή για καμιά άσχημη γυναίκα, την όποιαν κανείς άνδρας

Τόν έπερίμενε με αγωνία...

δεν θα συγκατετίθετο ν' αγαπήση... Όμως ή συνομιλήτρια μου δεν ήταν ούτε γερά, ούτε άσχημη. Τ'ο χαριτωμένο της χαμόγελο, ή μενεξεδένια χλομάδα της επιδερμίδος της, τ'ο λιγερό κορμί της μ' έπροκαλούσαν τρομερά.

«Μπα! έσκεπτόμουν, αν έχη την ιδιοτροπία να έπιμείνη να με πληρώση, θα τ'α καταφέρω να την έμποδιώσω».

Η άγνωστη έσπρώχθηκε. Μ' έπιασε με οικειότητα από τ'ο μπράτσο. Μου μιλούσε στόν ένικό σ' έκείνον τόν κάπως περιφρονητικό τόνο, με τόν όποιον άποτινείται σ' άνδρας στήν εύπειθή κοινοτίτσα πού της πληρώνει τ'α χάδια.

— Έλα αγάπη μου, είπα...Θά σουπάρουμε στήν τραπέζια κι' αν φερθής καλά, θα σου δώσω εικοσιπέντε ναπολεόνια.

Είχα τρελή έπιθυμία να γελάσω! Έφτιλούσα τ'ο σκεπασμένο από μαργαριτάρια και μπριλάντια χέρι πού μου άπλωνε ή γυναίκα κι' είπα με φωνή προσποιητά λιγωμένη:

— Άν με καλοπιάσης, νοιώθω πώς θα σ' αγαπήσω άπόψε τ'ο θράδυ.

Η μέθη τών θωπειών μας είχε κοπάσει. Ήτανε τρείς ή ώρα τ'ο πρωί. Ένώ ξανααντινόμουν, ή παράξενη έκείνη γυναίκα, πού έλέγετο Λουσιέν, έσπρώχθηκε για ν' άνοίξει τ'ο συρτάρι ένός μικρού γραφείου κοντά σ'ο κρεβάτι της. Την έκτύταξα με περιέργειαν όταν, πρὸς μεγάλην έκπληξίν μου, την είδα να βγάνη από τ'ο πορτοφόλι της ένα χαρτονόμισμα εικοσιπέντε ναπολεονίων, πού έπεχειρησε να τ'ο χώρη στήν τσέπη τ'ο γιλέκου μου.

— Ά, όχι! φώναξα...Τ'α πιδ σύντομα άστεία είναι τ'α καλλίτερα...Θά διατηρήσω άπ'

αυτή την γοητευτική περιπέτεια μιά άνάμνησι έξαιρετη. Άλλά, σ'ας παρακαλώ, άγαπητή μου Λουσιέν, μη την καταστρέψετε μ' αυτήν τή χειρονομία πού θα ήταν σίγμα...

Έπέμεινε. Έθύμωσε. Άγρίεψε. Στό τέλος για να ξεπερδεύω και να την κάνω να ήσυχάση, έδέχθηκα να πάρω τ'ο χαρτονόμισμα και την άπεχαίρετσα, άποφασισμένος να μην άφήσω την τελευταία λέξη στήν ώρα μου ιδιότροπη.

Την άλλη μέρα τ'ο άπόγευμα έπήγα στήν Ρν ντι λα Παί και άγόρασα από τόν καλλίτερο κοσμηματοπώλην ένα μικρό κύπελλον βερμέγι έμαγέ, σμιλευμένο με τέχνη. Τ'ο μπιμπλό αυτό έκδότιζε τέσσαρες φορές περισσότερο από την άμοιβή τών έρωτικών έδουλεύσεών μου. Η πρόθεσίς μου ήτο να τ'ο πάω έγώ ό ίδιος στήν Λουσιέν και να της τ'ο προσφέρω, για να καθιστάσω την συνειδησί μου και να οώσω την άνδρική μου φιλοτιμία.

Στάς πεντέμισι έκουδούνιζα στήν πόρτα της όδου Μπασσανό. Η καμαριέρα μου άνοιξε και μου έδήλωσε ότι ή κυρία της είχε βγή. Άπογοητευμένος της ένεχείρισα τ'ο πακέτο τ'ο δώρου μου.

— Ένα μικρό σουβενίρ για τή Μαντάμ, της είπα.

Τότε ή καμαριέρα με άτένισε μ' ένα μειδίαμα οικτιμομού και έπεε κουνώντας τ'ο κεφάλι:

— Βλέπω ότι κι' ό Κύριος την έπαθε έπίσης...

Έκπληκτος έκτύταξα την Τζούλια.

— Δεν...δεν έννοώ!

Πολύ έντριγκαρισμένος έπροχώρησε με την Τζούλια σ'ο σαλόνι. Και ή Τζούλια μου είπε:

— Η Κυρία έχει βρή ένα τέχνασμα άρχετα πονηρό. Με βάνει να της βρίσκω κάθε τόσο σ'ο δρόμο έναν κύριο καλοντυμένο πού να φαίνεται πλούσιος και καλής τάξεως. Η Κυρία πλαγιάζει με τόν πελάτη της αντί να τ'ο ζητήσει λεπτά, έπιμείνη να τ'ο πληρώση αυτή. Έννιά φορές σ'της δέκα, άφού έχει να κάνει με κύριο καθώς πρέπει παίρνει πίσω δεκαπλασιασμένα τ'α λεπτά της με τ'α διάφορα δώρα πού της φέρνουν, την άλλη μέρα για να της γυρίσουν πίσω με τ'οτρόπο τ'α λεπτά πού τούς έδωκε...Με λίγα λόγια ή Κυρία μίζαρει σ'τους πελάτες της, όπως σ'α άλλα και τούς βρίσκει πάντα γκανιάν... Άντι για τ'α εικοσιπέντε ναπολεόνια της φέρνουν πάντοτε δώρα πολύ άκριβότερα και ή Κυρία έχει κάνει συμφωνία μ' έναν χρυσοχόο, τ'ο τ'α πουλάει και κερδίζει τή διαφορά. Αυτά ήθελα να σ'ας πω, κύριε, γιατί φαίνεσθε καλός άνθρωπος και δεν ήθελα να σ'ας άφήσω να την πάθετε και σεις όπως οι άλλοι.

— Μουον άποσβολομένος. Είχα ένα ύφος ή λίθιο με τ'ο πακέτο μου σ'α χέρια.

— Πάρτε το πίσω, μου είπα ή Τζούλια.

— Έτσι θα την πάθη και ή Κυρία μιά φορά.

— Έστω, άπήντησα, ή κυρία σου δεν θα λάβη τ'ο δώρο μου, γιατί τ'ο προσφέρω σ'έναν, Τζούλια...Πάρτο.

Η καμαριέρα τ'ο πήρε χωρίς να χρειασθί πολλές παραιτήσεις κι' έμειθύρισε καθώς με έξέβγαλε στήν πόρτα:

— Ό Κύριος είναι πολύ ευγενής... Άν μ'ορώ να φανώ ευχάριστη στόν Κύριο για τ'ο δώρο πού μούκαμε, ό Κύριος δεν έχει παρά να χτυπήσει δυο φορές στήν πόρτα άπόψε μετά τ'α δέκα.

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ

νών όρών με αδιάλειπτον ευθυμία.

— Η περασμένη εβδομάδα μπορεί να πη κανείς ότι ήταν ή εβδομάδα τ'ο «Ατελιέ».

— Η τ'οσση άναμενόμενη επιβεώρησις «Τ'ο νού σου στήν... Άμελί», έδόθηκε με άφάνταστη

«Όλη ή κοσμική κίνησις, όλη ή ζωή της, όλη ή ευθυμία, τ'α χανού νατά, έμαζεύθηκαν στην περασμένη εβδομάδα για να έορτάσουν τ'ο Δένδρον τών Χριστουγέννων μέσα σ'της συμπληρωμένης σάλης τ'ο «Ατελιέ» τ'ης Δεσφής τών Καλλιτεχνών.

— Είπε ή ώρα έδόθη. Η μεγάλη αίθουσα τών έορτών, τ'ο συμπληρωμένο χάλι, οι διάδρομοι, είνε γεμάτα από κόσμο, κόσμο πού γελά, κόσμο πού χαριεντίζεται, κόσμο πού περιμένει τούς τρείς μάγους με τ'α δώρα.

— Έξαφνα τ'α φώτα άρχισαν να χαμηλώνουν, ή έπίσημος σιγνή έφθασε. Όταν από μέσα άπ' τή μικρή σκαηνίλα άκούγεται τ'ο χαρμόσυνο τροπάριο τ'ης Γεννήσεως τ'ο Χριστού, τ'ο όποιον ψάλλεται θαυμάσια από μιά μικτή χορωδία. Ακολουθούν έπειτα τ'α κάλαντα.

«Καλήν έσπέραν, άρχοντες...»

— Τ'α κάλαντα συνοδεύονται από φισαριόνα, ντέρια, καθάρες και από τ'ο άπαράτητο κομπανιέλο. Όλος ό κόσμος τραγουδεί μαζί και σιγά - σιγά άνοίγει ή αλλαία και φαίνεται τ'ο δένδρο, κατάρωτο, θαυμάσια στολισμένο, γεμάτο από δώρα, πλουσιώτατο.

— Άλλά τ'ο κόμητι τ'ης ευθυμίας τ'ο μετέδασε τ'ο σασόφωνο τ'ο Κέρκι και ή θαυμασία του τζάζ - μπάντ. Και άρχίζει ό χορός και ή εκκένουσις τ'ο λαλείου. Κανείς δεν έμεινε παρασπασμένος, όλοι έκέρδισαν κάτι τί, έτσι ε'ρα τ'ο καλό.

— Τ'α τετράστιχα, όπως πέρσι, και έφέτος ήσαν εύφάνεστα και χαριτωμένα. Άπληγέλησαν με άφάνταστο χιούμορ από πούς κ.κ. Άντα Φωχιά και Μπάμπη Ζερβόν και κατεχειροκρο

τήθησαν. Από τ'α νοσημότερα σημειώνω τ'α έξης:

Θαύμι μεγάλο έγινε σ'ο «Ατελιέ» τ'ο κέντρο, μέσα σ'α πόσα καύτσους, βγήκε κι' αυτό τ'ο (δένδρο

μ' άπ' όλα τ'α στολίσια του, τ'ο πού καλό στολίδι θα ήταν αν έγκραζαν και τόν... Άποστολίδι!

Τόν Βλάχο πλά θα τόνβρηξ σ'ο θηλικό άφάρτο γιατί κι' αν Βλάχος λέγεται νοιώθει από σφουγγάτο.

Τόν ρυγχιόν τ'α θηλικά γιαν' έχει λένε γίλινα και εις της κοίτης πάντοτε έχει...τήν ντίνα (πίνα.

Στόν φίλο Άργυρόπουλο, πούγινε ύποναγός, εύχόμεθα στόν στόλο μας να δρσση ένεργώς. Μονάχα τ'ο συσταίνουμε λιγάκι να προσέξη να μείνη και στή θάλασσα μη σ'αίξη και μη (βρέξη.

— Και ό χορός έξακούσκει μέχρι τόν πρωί

έπιτυχία. Όλοι έπαιξαν θαυμάσια. Η κ. Μπύλιω «Οκάφρε» ως Άμελί (ή κομμερ), έδειξε άγνήμια μιά φορά ότι τ'ο σκαηνικό τάλαντό της είναι πρωτότης τάξεως.Διά την δίδα Έλένην Παπαδάκη νοιώσω ότι είνε περιττός κάθε έπαινος για τούς δύο όφλους πού έκάρτησε (της κυρίας της Κοινωνίας τών Έθνών και της κυρίας της Πολιτής Μόδας), πόσον άριστοτεχνικά. Τ'ο δέ γλυκό τραγουδάκι της ένενοούσσε δλους. Η δ'ς Ντόρα Βολανάκη εις ένα άληθινό έρωμα για τή σκαηνή. Η άφέλειά της και ή χάρι της μοναδική. Ός μωδιστρούλα και ως δ'ς Σνίτς έπέσπασε άωράτητα τ'α χειροκροτήματα δλων.

— Από τούς κυρίους, ως άρχισαμεν από την άρχήν. Ο κ. Άντ. Φωχιάς καλλιτεχνής τέλειος ως εισπράκτωρ τ'ο «Ατελιέ» και ως γεροστοιχάλαρον. Ο κ. Στ. Θεογράνης ως Μυστήριος και ως ζωγράφος μας έδειξε ότι μαζί με τ'α τ'α καλλιτεχνικά τον τάλαντα κατέχει και τ'ο της σκαηνής τέλεια. Ο κ. Μάκρης Ζερβός ως σκαρτογόμενος διεσκέδασε τ'ο έκλεκτόν άκαρπύριον με άωράτητα γέλιου. Τ'α μ'ας εις την ήμερησίαν διάταξιν. Όλα άνεξαρτήτως τ'α τραγουδάκια έμπισχερίστησαν.

— Ό συγγραφέας κ. Στ. Καστέλης και ή συνήτης Κος... άλλά ως μην πούμε τ'ο όνομά του άφού τόσο θέλει να κούβεται από τ'α σκαηνή ένόγνιστο, έδέχθησαν τ'α θερμότερα τών σιγχαρητηρίων για την λαμπράν έπιτυχία της έπιδεωφής των.

— Πρὸς χάριν τών μη παρευρεθέντων άγτιγράφω μερικά τετράστιχα πού έτραγουδίσαν ό κ. Φωχιάς ως εισπράκτωρ πού 'Ατελιέ. 'Ιδου αυτά:

«Όταν έφθασα σ'ο Βόρειο τόν Πόλο, μέρ' π'α χιόνια, βρέ παιδί, τ'α φοβερά,

τόν Πουλόπουλο κυττώ σπυθηρόβολο, να μαζεύη καλαμπούρια δροσερά!

Εις τ'ο Χόλλυγουντ τ'α στάς, πού λές, εύθιχα μία - μία καλλονές πρῶτης γραμμής, και τόν φίλο Ριζόδημο, δλο γίλινα, να ποζάρη σ'ε ταβιά, γιά...Έομής!!

Εις της Πόλης σάν γυνά τούς μαχαλάδες να γυρίξη βλέπω τότε σάν σερίφ, με τσιουβάκια εις τούς δμους του παράδες σάν νεότλιντος και ό μπέης ό Άρλφ.

Στήν Άνατολή πού έφθασα την Άπω είδα άφνης ένα μέλος μας τρενό, τόν Άνδρεάδη όπου έκανε ντά κόπη της γνωστής του κωνερζάνς με χιμόνο.

Και σ'ο Βορονόφ σάν έφθασα με κόπο, της νεότητος πού είνε ό βασιλεύς, άνεκάλινα να έρχεται με τρόπο με λουλούδι κι' ό κομψός Φιλαδέλφεις.

Στήν Όστάνδη όταν έφθασα μιά μέρα μέσ' τ'α στρέβια βρέ παιδί μου τ'α πολλά, τόν Λασκαράκη βλέπω εκεί πέρα, σάν τ'ο σπρεϊδι σ'της κυρίας να κολλά!

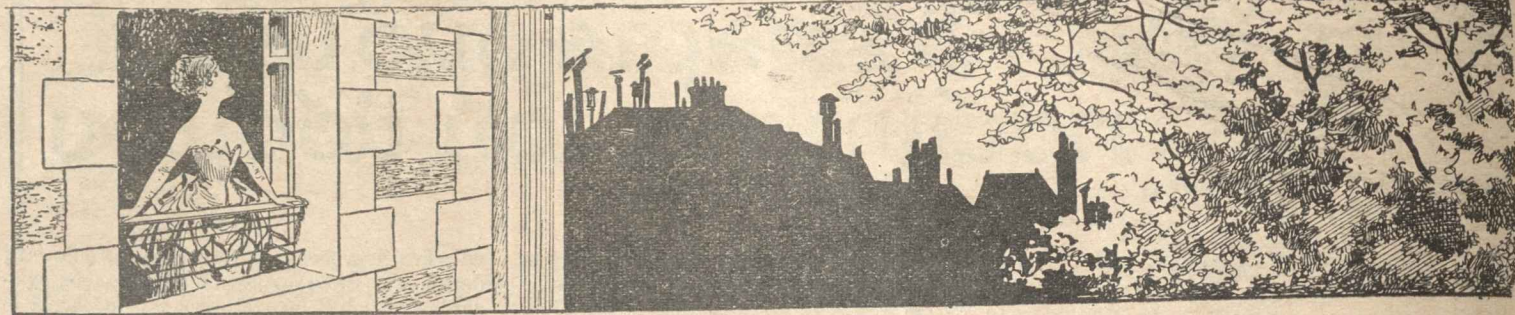
— Και μερικά τ'ο ζωγράφου (Σ. Θεογράνη): Ένα τέλειο μοντέλο θα κρεάσω, γυναικείας έμμορφής άληθινής, από εσάς έδω, κυρίες μου, θα πάρω, τ'α σιμχεία της τέλειος καλλονής.

Τ'ης Μπακοπούλου θα πάρω την κορμοστασιά, και της Άκριβου τ'α φλογερά της τ'α ματιά, της Έλένης Βλάχου τ'α όραση της καλλιιά, και της Καπτοίνης τ'α πικάντικη έλξη. Τ'ης Φραντζή θα πάρω τ'ο χαμόγελό της, και της Σουαζν τ'α όραση τ'οσσοπώ της, της Χαροκόπου τ'α μέση την κομψή και της Ψισή τ'ο λαγερό κορμί. Τ'ης Οκάφρεϊ θα πάρω τ'α χελιάνα, και της Άβλιότη τ'α γλυκά λακωνία, της Βαλασάκη τ'ον όραση της λαμδ, και της Λάσκαρη τ'ον έρω με θυμό. Άπ' τ'η Γουαρσάκη πέρω τ'α ματάκια, κι' άπ' τ'ην Τοτόμη τ'α κάτασπρα δοντάκια, της γλυκειάς της Παπαδάκη μ'ας τ'ο ατί, και της έμμορφης Σκουλοδή τ'ο πορφυλά.

— Άλλά αν άρχισω να έξιμνω κι' έγώ τ'α καλλι τόν κυρίων και τών δεσποινίδων δεν θα

τελειώσω ποτέ, γ'ι αυτό και σταματώ. —Μεταξύ τών παρευρεθέντων διακρίνω τόν κ. και την κ. Μιχαλοπούλου, τήν κ. και την δίδα Φραντζή, τόν κ. και την κ. Στ. Πεσμαζόγλου, τόν κ. και την κ. Κοσμοπούλου, τόν

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΕΠΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΣΤΙΧΟΙ ΠΡΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ.—ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΡΑΦΕ ΣΤΗΝ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ.
Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΩΝ.—ΠΩΣ ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΠΙΠΕΡΟ.—Η ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΡΩΜ. ΦΙΛΑΥΡΑ.
ΕΓΙΝΕ ΛΑΘΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΡΑΠΙΣΜΑ.—ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ.—ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ.

Ὁ Ἀχιλλεύς Καραβίας, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη κατὰ τὸ 1900—1901 εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς μικρὸς ποιητὴς καὶ μέγας φιλόδοξος, ἦτο ἔως τότε μεγαλέμπορος ἀποικιακῶν εἰς τὴν Ρουμανίαν.

Μίαν ἡμέραν, γνωρίζεις μετὰ τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν Σ. Μαρτζώκη εἰς τὸ Καφενεῖον Καρατζᾶ—ἔχει ἀκόμη καὶ τώρα αὐτὸ τὸ ὄνομα—εἰς τὴν διασάφωσιν τῶν ὁδῶν Σόλωνος καὶ Α. Λόντου, τοῦ διάβασε μερικὸς στίχους του, καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀγαπητὲ Στέφανε, ἔχω ὅπως πρέπει νὰ ξέρης, ἕνα λυρικό δράμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐπὶ χιλιάδες στίχους δεκαπεντασυντάκτους—σὺν αὐτοῖς πᾶσι σου ἐδιδάσκα.

—Αἱ ; Καὶ ; Ὅλεις νὰ κάτσω, βρὲ ψυχούλα μου, νὰ μοῦ τοὺς διαβάσῃς βίους ;

—Ὅχι, ὄχι. Κάτι ἄλλο θέλω.

—Ν' ἀκούσω !

—Οἱ στίχοι αὐτοὶ εἶνε γραμμένοι στὴν καθαρῆς καὶ θέλω νὰ τοὺς κάμω στὴ δημοτικὴ. Ἀναλαμβάνεις ἐσὺ, Στέφανε, νὰ μοῦ τοὺς διαβάσῃς ; ... Μὲ τὸ ἄζημιό τοι πάντα...

—Μημμ... Ἐδωχάριστος, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι.

Οἱ στίχοι παρεδόθησαν, ἡ...μετάφρασις ἤρχισεν καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, παρουσιάσθη τοῦ ποιητοῦ Βασιλῆντι, τοῦ Χ. Παπαντωνίου, τοῦ Γερ. Βώκου καὶ ἄλλων, παρέδιδεν ὁ Μαρτζώκης εἰς τὸν Καραβίαν τὸ ἥμισυ τῆς ἐργασίας ἑτοιμον εἰς τὴν ἐτέλειαν. Ἀφοῦ ἐδιδάσθησαν οἱ στίχοι καὶ ἐχειρογραφήθησαν ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον καὶ μετὰ παρεδόθησαν εἰς τὸν Καραβίαν, ὁ Μαρτζώκης τὸ ἱκανοποίησε καὶ τὴν ἡλικίαν του ἡτοχόσων.

—Ἀχιλλέ, μοῦ εἶπες...μὲ τὸ ἄζημιόν σου. Καὶ ξέρεις, μάτια μου, ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκη ἀπὸ ψιλά.

—Ἀγαπητὸ μου Στέφανε, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ μετρίτῃ δὲν ἔχω.

—Ἀ...μή, τί ἔχεις ;

—Ἐξὼ ἀπὸ τὸ ἐμπόριόν μου, ἕνα σακκὶ κοκκινόπιπτερο. Νὰ σοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ πουλήσῃς, καὶ ἔτσι νὰ πιάσῃς τὰ λεφτὰ σου μετὰ τὸ παρᾶν. Θὰ πληρωθῇς ἔτσι ὅχι γιὰ ἑφτά, ἀλλὰ γιὰ δεκαεφτά χιλιάδες στίχους.

—Μωρέ... πεντάκοιο, μωρὲ τζωρτζῖνα ποιητὴ Ἀχιλλέ, ἐγὼ μωρὲ, ἕνας Μαρτζώκης, θὰ βγῶ στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, θὰ βγῶ νὰ πουλήσω χωνάκια - χωνάκια τὸ κοκκινόπιπτερο γιὰ νὰ πιάσω τὰ λεφτὰ μου ; Ἀμὲ στὸ διάολο καὶ σὺ καὶ οἱ στίχοι σου...

—Ποῦ σωστά. Ποῦ σωστά... εἶπε καὶ ὁ Βασιλῆντις, συμπεριζήμενος τὴν ἀγενεῖαν τῶν Μαρτζώκη.

Αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ἡ ποιητικὴ συνεργασία διεκόπησαν.

Ἐίχε περάσει μιὰ ἐβδομάδα καὶ ὁ Μαρτζώκης ἐξακολουθοῦσε κατὰ βράδυ στοῦ Καρατζᾶ νὰ θυμάται τὴν πρότασιν τοῦ Καραβία καὶ νὰ ἐπιναλμαίνῃ στὴν παρὰ του :

—Ἀκούς ἐκεῖ τὸν χαμένο, νὰ θέλῃ νὰ βγῶ ἐγὼ, ἕνας Μαρτζώκης, νὰ πουλῶ κοκκινόπιπτερο στοὺς δρόμους... Ἀκούς ἐκεῖ !

Ἐνα βράδυ τότε ὁ Βασιλῆντις, ἀκούοντας αὐτὸ τὸ παράπανο, εἶπε στὸ Μαρτζώκη :

—Μιά, ἀγαπητὲ Στέφανε, δὲν θὰ ἔβγαίνεις νὰ τὸ πουλῇς στοὺς δρόμους. Τὸ σακκὶ τὸ πέρι θὰ τὸ πουλοῦσες ὅλο μαζί—χονδρικῶς νὰ ποῦμε—σ' ἕνα μετακάλη καὶ θὰ ἔπαυες μαζεμένους διακόσιες ἢ τριακόσιες δραχμὲς καὶ θὰ ἔκανες τὴ δουλειά σου γίνα...

—Αἱ, πᾶς ;

—Μωρὲ καλὰ λές, μάτια μου, καὶ δὲν τὸ σκέφτηκα... Δὲν μοῦ πόλεγες ἀπὸ τότε, παρὰ ὑπεστήριξες καὶ σὺ τὴ γνῶμην μου ;...

Καὶ ἀμέσως ὁ Μαρτζώκης, λέγοντας αὐτὰ,

σηκώνεται καὶ πηγαίνει σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, ὅπου καθόταν ἀδιάφορος ὁ Καραβίας, καὶ τοῦ λέγει :

—Ἀχιλλέ μου, ψυχούλα μου... Λέγομαι τὴ συμφωνία σου.

—Δυστυχῶς εἶνε ἥδη ἀργά.

—Γιατί ;

—Γιατὶ τὸ πιπέρνι τὸ πῆραν ὁ Βασιλῆντις μετὰ τὸ Μαλακῶν καὶ μοῦ διόρθωσαν τοὺς στίχους.

—Ὁ Βασιλῆντις ; Τί λές, μωρὲ...

—Μάλιστα

Καὶ ἔτσι ἄλλος ἔφαγε τὸ πιπέρνι καὶ ἄλλος ἐκάρει...

Μιὰ φορὰ στὰ 1912 ἤμουν ἀρχισυντάκτης στοῦ περιοδικοῦ «Παρνασσός», εἰς τὸ ὁποῖον εἶχα συνεργάτην καὶ τὸ Ρόμο Φιλόρα.

Μιὰ φορὰ ὁ Φιλόρας ἔγραψε μίαν δομντῆν κριτικὴν εἰς τὸ περιοδικὸν ἐναντίον τῆς καλλιτέχνιδος Κ. Μ., ἐξ ἀφορμῆς κάποιας παραστάσεως τῆς.

Ἡ καλλιτέχνης ἔγινεν ἔξω φρενὼν κατὰ τοῦ Φιλόρα. Καὶ ἕνας καλλιτεχνικός τῆς συνεργάτης, ὑπερβολὸν εἰς ἀγενεῖαν τῆς, ὡμοσε ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Φιλόρα.

Τὸ ἄλλο βράδυ εἰς τὸ θέατρον, κατὰ τὸ πρῶτον ἀντιόχου, ἕνας βλοσυρὸς νέος περιήρχετο ἐρευνῶν τὰ καθίσματα τῆς πλατείας γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Φιλόρα, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε καὶ πολὺ καλὰ. Χάρης εἰς τὰς πληροφορίας τοῦ ἐξήρτη ἀπὸ κάποιο γνωστὸν του, ὠδηγῆν καλλιτέρα.

—Νάτος ὁ Φιλόρας. Ἐκείνος μετὰ τὰ γυναικά,

τοῦ εἶπε, καὶ τοῦ ἔδειξε πρὸς ἕνα κάθισμα τοῦ κορινθίου.

—Ἀ, ναι...

Μεταξὺ πρώτου καὶ δευτέρου κουνουρίσματος διὰ τὴν ἄσιν τῆς αὐλαίας, ἀντήχησαν αἰγῆς δύο κροτῶν καστούνα. Ὁ ἐκδικητὴς τοῦ γοῦ τρου τῆς κριτικαρισθείσης ἦτο ὁ ἄνθρωπος τοῦ θεάτρον τῆς καὶ κατόπιν καλὸς ἡθοποιὸς Μαρίας. Ἀλλ' εἶχε κάμει κάποιο λάθος. Ἀντὶ τοῦ Φιλόρα ἐκαστοῦσε τὸν ἐπίσης διαπαιτημένον δημοσιογράφον καὶ τότε χρονογράφον τοῦ «Χρόνου» ἀειμνηστον Τίμον Παπαμχαλῆ.

Ἡ ἐξωφρενικὴ παρεξήγησις ἀπεκαλύφθη ἀμέσως, ὁ κόσμος ἀνεστατάθη καὶ τὴν ἐπομένην ὁλα ἀ ἐφημερίδες ἔγραψαν δυσμενέστατα διὰ τὴν καλλιτέχνιδαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ θεάτρον τῆς. Ὁ φίλος Ν. Γ. Βλάχος, γράφων χρονογραφήματα καὶ αὐτὸς εἰς τὸν «Χρόνον», ἐσάφισε μίαν μυκητιστικωτάτην κριτικὴν διὰ τὴν καλλιτέχνιδαν.

Μόνον ὁ καλόκαρδος Παπαμχαλῆ, ὁ εἰσπράξας τὰ καστούνα ἀντὶ τοῦ Φιλόρα, ἔγραψε καὶ αὐτὸς χρονογράφημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἠρκέσθη νὰ καλικοποιήσῃ μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ραπίσαντος Μαρίας.

—Πόσες ἔφαγες, Τίμο ;

—Μά...μία, μὰ...δύο, δὲν θυμῶμαι !

Εἰς τὰ 1908 ἤμουν ἀρχισυντάκτης εἰς τὰς «Ἀθήνας» τοῦ Πάπ καὶ ἕνα βράδυ ἦλθε ὁ φίλος ποιητὴς Γ. Σημησιώτης καὶ μοῦ ἔφερε παρὰ δημοσίευσιν μίαν ἀγγελίαν γιὰ κάποιο θεατρικὸν ἔργον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ ἐκεῖνες τῆς ἡμέρας. Ἐφώνησε τὸν ἀρχιεργάτην μας—τὸν Σταύρου τὸν Πάτμο—καὶ τοῦ παρέδωκα τὸ χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐδημοσίευσεν.

Τὴν ἐπομένην βράδυ ἦλθε ὁ ποιητὴς εἰς τὸ γραφεῖόν μου μανόμενος.

—Τί τρέχει, Γιώργη ; Γιατὶ κάνεις ἔτσι ;

—Μὲ κοροϊδεῖς ; μ' ἐρεξίλεψες, μωρὲ ἄθλιε, καὶ μετὰ τί ἔχω ;

Καὶ λέγοντάς μου αὐτὰ, ξεδίπλωσε μετὰ τρέμοντα χεῖρα τὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδος καὶ μοῦ δείχνει τὴν δημοσιευθεῖσαν ἀγγελίαν.

Ἐίχε συμβῇ τὸ ἐξῆς τερατώδες τυπογραφικὸν λάθος :

Τὸ ἀναγγελόμενον ἔργον εἶχε τὸν τίτλον «Φύλλα» στὴ Μ. π. ὁ. ὁ. Ἀλλὰ εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἐθαλασσοποιήθη καὶ ἐτυπώθη :

«Φύλλα» στὴ Μ. π. ὁ. ὁ. ὁ.

Ἐίχε ὁμοῦ καὶ καίμηνος ὁ ποιητὴς !...

ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

ΤΗ ΤΡΕΜΑ

ΤΟΥ ΔΡΚΤΩΣ ΒΑΡΛΙΓΚ

Δραματικὸν μυθιστόρημα τοῦ Ἀγγλίου
συγγραφέως ΚΑΡΛΤΟΝ ΝΤΑΙΒΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Ἡ γυναῖκα τὸν ἀκολούθησε μετὰ τὸ βλέμα.
—Παράξενος γέρος, εἶπε, ἀλλὰ καλὸς καὶ
πολύς.

II

Οἱ δύο, ὅταν ἔμειναν μόνοι, ἐκντήθησαν γὰρ μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια. Ὁ Μπέβετον τὴν ἐκντήθησε μετὰ ἐξαιρετικὴν σταθερότητα. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ τὸν διεσκέδαζε. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἐρευνήσῃ περισσότερο ἐκράτησε μιὰ στάσι ἀδιαφορίας ποὺ ἐδυσχερῆσθη κάπως τὴν κυρία. Στὸ τέλος ὅμως ἐσκέφθηκε ὅτι ἦσαν Ἀμερικανὸς καὶ τὸν ἐδικαιολόγησε.

—Ὡστε λοιπὸν εἰσάστε Ἀμερικανὸς ; τοῦ εἶπε.

—Πῶς τὸ καταλάβατε ;

—Ἀπὸ τὴν προφορὰ σας.

—Εἶνε τόσοον χαρακτηριστικὴ λοιπὸν ; καὶ ἐξαμολέσασθε. Ἀλλ' ἔλατε, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀμερική !

—Καὶ εἰσάστε πολλὸν καιρὸν στὴν Ἀγγλία ;

—Μόλις εἰκοσιτέσσαρες ὥρες.

Ἡ πληροφορία αὕτη ἐπροκάλεσε πολλὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κυρίας.

—Πηγαίνετε μακριὰ ; εἶπε.

—Στὴν πόλιν τῆς ὁμήλης, ἀπῆλθε αὐτὸς, προσπαθῶν νὰ κάμῃ τὴν προφορὰν τοῦ ὅσον τὸ δυνατόν περὶ ξενικῆ.

—Θέλετε νὰ πῆτε στὸ Λονδίνο ;

—Ναί. Νομίζω ὅτι ἐκεῖ καταλήγουν ὅλοι οἱ περιπλανώμενοι.

—Ἔχετε φίλους ἐκεῖ ;

—Δὲν ἔχω ποθεῖν φίλους.

—Τότε γιατί πηγαίνετε τόσο μακριὰ ;

—Ὅτι ἐγὼ δὲν ξέρω... Νομίζω ὅτι ἐκεῖ πρέπει νὰ καταλήξω.

—Θέλετε νὰ μείνετε ἐδῶ κάμποσο καιρὸ ;

—Ναί, φαίνεται καλὸ τὸ μέρος.

—Καὶ θέλετε νὰ πάρετε τὴν θέσιν αὐτοῦ τοῦ σοφῆρος ποὺ εἶνε διαρκῶς μεθυσμένος ; Νομίζω ὅτι καὶ ξέρετε ἀπὸ αὐτοκίνητα.

Αὐτὸς ἔστρεψε τὸ βλέμμα γέρο, καὶ δὲν παρετήρησε τὴν αἰφνιδίαν λάμψιν ποὺ ἐφάνηκε τὰ μάτια τῆς. Τοῦ προσέφεραν ἕνα εἰρη-
νικὸ ἄστυ. Ἄν ἔμενε μιὰν ἐβδομάδα ἢ ἕνα
μῆνα ἐκεῖ, δὲν θὰ ἦταν ὄχημα...

—Εἶθε πολλὴ εὐγενής, κυρία, εἶπε. Πρῶ-
τα ὅμως θὰ ἐπρεπε νὰ ζητήσετε πληροφορίας
διὰ τὸ ἔμπορόν μου.

—Κρίνω ἀρκετὰ καλὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ
τὴν ὄψιν τους.

Ὁριστὸν ἀμέσως μισθὸ καὶ ἐσυμφώνησαν
χωρὶς μεγάλης δυσκολίας.

—Δὲν θὰ κάνετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὀδη-
γῆτε τὸ αὐτοκίνητον, ἐπρόθεσεν ἡ κυρία. Τὸ
μόνον ποὺ ἐνδιαφέρει ἔμεινα καὶ τὸν γιὰ τὸ
εἶναι νὰ ἔχουμε ἕναν ἄνθρωπον πιστὸ καὶ ἡσυχ-
νον.

Ὁ Μπέβετον πρῶτὴ φορὰ ἀκούσε νὰ γί-
νεται λόγος περὶ γιναίου, ἀλλὰ δὲν ἐθέλω-
σε πρῶτον νὰ ζητήσῃ διευκρινίσεις.

Ἡ κυρία ἐπρόθεσεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ μεθύ-
σις ὁ προκάτοχος του ἔμενε μετὰ τὸν Γιάν-
νη τὸν κηπουρὸν, ἄνθρωπον ἀρκετὰ παράξε-
νον, ἀλλὰ πολὺ καλὸν καὶ ἀκίνδυνον.

Ὁ Μπέβετον δὲν ἔμεινε καὶ πολλὴ ἐνθου-
σιασμένος ποὺ θὰ συγκατακοιτοῦσε μετὰ τὸν κη-
πουρὸ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Γιάννης ξαναφάνηκε

σέρνοντας τὰ βαρεῖα τοῦ παπούτσι. Ἐκεί-
νη τὸν ἐφώνησε, καὶ αὐτὸς ἐπλησίασε βγά-
ζοντας τὸ σκουφὸν του. Οἱ τρεῖς τοῦ ἦσαν
πολὺ δουλοπρεπεῖς.

—Νὰ ὁ νέος σοφῆρος, Γιάννη, τοῦ εἶπεν ἡ
κυρία μετὰ ἕνα χαμόγελο. Ἐπῆρε τὴν θέσιν
τοῦ ἄλφ.

—Ποῦ εἶνε ὁ ἄλφ ; ἐρώτησεν ὁ Γιάννης.

—Ἀπελῆθη. Δὲν ἐφέρετο καλὰ. Πάρε τὸν
νέον σοφῆρον μαζί σου καὶ δεῖξέ του τὸ δω-

ξε συμπαθείας, τοῦ προσέφερε ἕνα σιγαρέ-
το. Ἀλλὰ ὁ γέρος ἐκούνησε ἀρνητικὰ τὸ κε-
φάλι, ψιθυρίζων μερικὰ φράσεις, οἷς ὁ-
ποῖες ἀκούγονταν μόνο ἡ λέξις «αἰσχύνη».

Ὁ Μπέβετον θυμήθηκε τὴν περιέργειαν μετὰ τὴν
ὁποίαν ὁ γέρος παρατηροῦσε τὸ ἀναμμένο
σπίρτο, καθὼς αὐτὸς ἀναθετὸ τοῖς πομπῶν
τοῦ.

—Δὲν μοῦ λές, Γιάννη, ποῖα εἶνε αὕτη ;
ἐρώτησε.

—Ποῖα εἶνε ; ἐπανελάβε ὁ γέρος σὺν ἡχῷ.

—Ναί, ἡ κυρία ποὺ ἐφυγε τώρα δά.

—Ὁ ! ἐφώνησε ὁ Γιάννης, εἰχόμενος ἕνα
φοβισμένον βλέμμα πρὸς τὴν πόρτα.

—Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι αὕτη διατάσσει ἐδῶ,
δὲν εἶνε ἔτσι ;

—Ναί, ἀπῆλθε ὁ Γιάννης.

—Καλὰ. Καὶ ποῖος εἶνε ὁ γιναίτης ;

Ὅταν ἀκούσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὁ Γιάννης
φάνηκε πραγματικὰ τρομαγμένος. Ἐστρεψε
πάλι τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν
ἐκντήθη πάντοτε μετὰ περισσότερεσιν ἐντασιν.

—Νομίζω, ὅτι δὲν θὰ μπόρεσεν νὰ συμ-
φωνήσῃ, εἶπε μετὰ κάποιαν εἰλικρίνειαν.

—Γιατὶ ;

—Κάνετε πολλὰς ἐρωτήσεις.

—Δὲν εἶνε φρουρὸν αὐτὸ, γιὰ ἕνα ξένον ;

—Ὅχι ἐδῶ μέσα ὅμως.

—Γιατὶ, τί συμβαίνει ;

—Θὰ τὸ ἀνακαλύψετε κάποτε, ἂν μείνετε
πολλὸν καιρὸν ἐδῶ.

—Καλὰ. Ὁμολογῶ, ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ πο-
νηρὸς.

Χωρὶς καθόλου ν' ἀπαντήσῃ, ὁ κηπουρὸς
ἐκατέβασε τὸ καπέλλο ἔως τὰ μάτια καὶ ἐβ-
γῆκεν ἐξω, ἐνῷ ὁ νέος σοφῆρος ἔμεινε μετὰ
βαθεῖς καὶ παράξενος σκέψεις.

Ἐδοκίμαζεν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον γιὰ
τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχεν ἀδηγήσει ἐκεῖ
καὶ ἐξημέρησε τὴν γνώμην ὅτι εἶχε κατὰ τὸ
διαφορετικὸν ἀπὸ τῆς ἄλλης γυναίκας : ἡ ὁ-
μορφία καὶ ἡ χάρις τῆς δὲν τοῦ ἐπέτρειπαν
νὰ τὴν κρίνῃ. Ἐκατάλαβε ὅτι ἡ γυναῖκα
αὕτη θὰ ἐπαίξε σπουδαῖον ρόλον μέσα στὸ
σπίτι, ἀφοῦ μπόρουσε νὰ προσλάβῃ ἕνα νέον
σοφῆρον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἄλφ. Ἡ
ταν σύζυγος τοῦ γιναίου. Θυμήθηκε τὸ τρο-
μαγμένον βλέμμα τοῦ Γιάννη, ὅταν ἀκούσε αὐ-
τὸ τὸ ὄνομα. Ὅσον γιὰ τὸν Γιάννη, ἔσχη-
μάτις τὴν πεποιθῆσιν πως ἦταν μιᾶς ἐκεί-
νης, ἡ ὁμορφία καὶ ἡ χάρις τῆς δὲν τοῦ ἐπέτρει-
παν νὰ τὴν κρίνῃ. Ἐκατάλαβε ὅτι ἡ γυναῖκα
αὕτη θὰ ἐπαίξε σπουδαῖον ρόλον μέσα στὸ
σπίτι, ἀφοῦ μπόρουσε νὰ προσλάβῃ ἕνα νέον
σοφῆρον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἄλφ. Ἡ
ταν σύζυγος τοῦ γιναίου. Θυμήθηκε τὸ τρο-
μαγμένον βλέμμα τοῦ Γιάννη, ὅταν ἀκούσε αὐ-
τὸ τὸ ὄνομα. Ὅσον γιὰ τὸν Γιάννη, ἔσχη-
μάτις τὴν πεποιθῆσιν πως ἦταν μιᾶς ἐκεί-
νης, ἡ ὁμορφία καὶ ἡ χάρις τῆς δὲν τοῦ ἐπέτρει-
παν νὰ τὴν κρίνῃ. Ἐκατάλαβε ὅτι ἡ γυναῖκα
αὕτη θὰ ἐπαίξε σπουδαῖον ρόλον μέσα στὸ
σπίτι, ἀφοῦ μπόρουσε νὰ προσλάβῃ ἕνα νέον
σοφῆρον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἄλφ. Ἡ
ταν σύζυγος τοῦ γιναίου. Θυμήθηκε τὸ τρο-
μαγμένον βλέμμα τοῦ Γιάννη, ὅταν ἀκούσε αὐ-
τὸ τὸ ὄνομα. Ὅσον γιὰ τὸν Γιάννη, ἔσχη-
μάτις τὴν πεποιθῆσιν πως ἦταν μιᾶς ἐκεί-
νης, ἡ ὁμορφία καὶ ἡ χάρις τῆς δὲν

την κυρίαν είσοδον, πού την άνοιξε με ένα από τα κλειδιά που είχε πάντα μαζί της, έκπλησε μια πόρτα προς τα δεξιά της, άφου στάθηκε λιγάκι διστακτική. Σχεδόν άμέσως άνοιξε ένας άνδρας με πολύ παράξενην όψη. Έχαινε γέλιο και την έκάλεσε μέσα, κλείοντας μετά την πόρτα με επιμέλειαν. Τό δωμάτιον ήταν ένα είδος γραφείου και διέλλοιτο μεζού. Βιβλία παντός είδους ήταν άραδιασμένα στα ράφια του τοίχου και επάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι, έμπρός εις τό παράθυρο. Στους τοίχους ήταν κρεμασμένα μερικά κάδρα, τα περισσότερα μελέτες γυναικών και αντίγραφα γλυπτικών έργων κλασσικής τέχνης. Στη μέση του τραπεζιού ήταν ένα αντίτυπο ανθρώπινου κρανίου, επάνω στο όποιον είχαν χαραχθή πολλά ιερογλυφικά σημεία. Γύρω, ήταν πολλές ιαπωνικές μάσκες, με μπρότζα άποκρουστική και περίεργη.

Ακόμη και ο άνθρωπος αυτός ήταν κάτι έξω από τό συνειθισμένο. Ήταν στιβαρός, σχεδόν τετράγωνος, με άγαθό χαμόγελο και γλυκεία φωνή. Ασφαλώς, θα είχε κάμει καλά πολλούς άρρώστους. Τό στόμα του ήταν πλατύ και τό κάτω χείλος σχεδόν έκρέμετο, τό πρόσωπο χλωμό και τά χέρια, έξαιρετικώς μεγάλα και κάτασπρα. Έκείνο όμως που έκανε περισσότεραν εντύπωση, ήταν τά μάτια του: γαλάζια, μεγάλα, στρογγυλά, σοβαρά, όνειροπόλα, σκεπασμένα από βαρεία βλέφαρα, σχεδόν χωρίς βλέφαριδες. Τά άραιο φρύδια και τό τεράστιο κρανίον, τόν έκαναν ακόμη πειδ παράξενον.

Εκάθισε στην πολθόνα, μπροστά στο τραπέζι, και άφου έπηρε τό ανθρώπινον κρανίον μπροστά του, άρχισε να τό κυττά με τό μεγάλο του χέρι. Ή γυναικα, από την άλλη πλευρά του τραπεζιού, τόν έκτύταξε προσεκτικά.

— Έσυμφώνησα μαζί του, γιατρέ, είπε. Μου ύποσχέθηκε πώς θα μείνη.

— Νομίζετε, ότι θα μπορέση να με έξυπρητήση;

— Είμαι θεθαία.

— Είνε νέος;

— Δυνατός;

— Πολύ.

— Ω, άγαπητή μου, τί θα γινόμεν αν δεν σάς είχα κοντά μου;

Μιά παράξενη λάμψη έπέρασε από τά μάτια της γυναικός, ένφ έκτύταξε τόν γιατρόν. Αυτός έκαμε πώς δεν έκατάλαβε και δεν είπε τίποτε. Εφαίνετο από τούς ανθρώπους αυτούς πού δεν δίνουν σημασία στα μικρά γεγονότα, ένφ παρατηρούν τά πάντα.

— Είμαστε σύμφωνοι; έρώτησεν αυτή.

— Ναι, βέβαια. Γνωρίζω να έκτιμώ τά πράγματα. Αυτό τί ξέρετε καλά!

— Τό έλπίζω.

— Έχετε καμμιάν άμφιβολία; Όταν θρώ έκείνο πού ζητάω, ποίος θα μοιραστή μαζί μου την δόξα; Όστόσο χρειάζεται λίγη ύπομονη και μετά θα θριαμβεύσουμε εις πέσμα έκείνων πού κοροϊδεύουν τις θεωρείες μου. Έπειτα σεις, άνάμεσα σέ όλες τις γυναικές του κόσμου...

Τά μάτια του, πού άναζητούσαν έκείνα της γυναικός, έλαμψαν με μιάς από ένθουσιασμό. Έκείνη φάνηκε σάν τρομαγμένη.

— Είνε άμερικανός, είπε, και μόλις ήλθε στην Άγγλία.

— Θανμάσια.

— Είνε μόνος.

— Τόσο τό καλύτερο. Τί καλά πού έκάματε, άγαπητή μου να με απαλλάξετε από αυτόν τόν έκφυλον μεθύστακα! Κάνετε πάντα καλά τις δουλειές σας, και αυτό σημαίνει ότι έχετε διαλάβησιν.

Έσκυψε στο τραπέζι, της έπηρε τό χέρι

και τό φίλησε. Έκείνη όμως προσπαθούσε να μη συναντήση τό βλέμμα του.

— Τό χέρι σας είνε κρύο, της είπε. Ή κυκλοφορία του αίματος δεν είνε κανονική. Θέλετε να σάς γράψω καμμιά συνταγή;

— Εύχαριστώ, αισθάνομαι πολύ καλά τόν εαυτόν μου, άπάντησε με έτοιμότητα ή γυνίκα. Θέλετε να ιδήτε τόν σωφάγε;

— Ναι, θα τό έπαυμούσα πολύ. Σας φαίνεται περιεργος;

— Κάθε άλλο. Είνε αδιάφορος προς όλα. Αυτό πού μου χρειάζεται, δηλαδή.

Όταν ή γυνίκα έφυγε, ο γιατρός άρχισε να κυττά με τό χέρι του τό κρανίο, πιέζων με τά μεγάλα του δακτύλα διάφορα σημεία. Έπειτα, κυττών με τά νύχια του, έχαινε γέλιο από τόν ύπόκωφον κρότον πού έκαμε.

— Ναι, έπιθύρισε, αυτό είνε τό σημείον, είμαι βέβαιος. Έδώ βρίσκεται τό ειδικόν κύτταρον. Ναι, νοι. Αυτή όμως δεν έδωσε προσοχήν. Γιατί; Άν μπορούσε να θρεθί τό άκριβές μέρος όπου βρίσκεται τό κύτταρον της γυναικείας περιεργείας! Τί μελέτη και τί έφεύρεσις! Αυτή όμως είνε πολύ ήλικιωμένη και ή καρδιά της δεν είνε άπολύτως έν τάξει. Έμένα μου χρειάζεται μια νέα γυνίκα, ζωηρή και δυνατή εις όλα. Μιά γυνίκα τέλεια σωματικώς. Μιά τέτοια γυνίκα όμως είνε τόνσον σπάνια, όσον ο τέλειος άνδρας. Ω, αν είχα ένα τέλειο ζευγάρι! Πόσα πράγματα θα μπορούσα να κάμω...

Έκτύταξε γύρω του, όταν άκουσε να χτυπούν την πόρτα. Έσπρωξε κατά μέρος τό κρανίον, και έφώναξε:

— Έμπρός!

Ο Μπέδερτον έμπηκε στο γραφείον, κάθε άλλο παρά ταπεινωμένος πού θρέθηκε έμπρός εις τόν κύριόν του.

— Λοιπόν, είσαι ο νέος πού προσέλαβε ή κυρία Φέλντερ ως σωφάγε;

— Προσωρινώς.

— Γιατί προσωρινώς;

— Ίσως μεθύσω και τότε...

Ο γιατρός έχαινε γέλιο.

— Έρχεσαι από την Άμερική; είπε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μου άρέσουν οι άμερικανοί.

Ο ψευδοάμερικανός έκαμε προσπάθειαν να φανή κολλημένος από τό κομπλιμέντο αυτό πού του έκαναν για την ύποτιθεμένη πατρίδα του.

— Θα σέ περιποιηθούμε άρκετά εδώ. Ή κυρία Φέλντερ μου είπε ότι είσαι καλός σωφάγε.

— Ναι, είνε άρκετός καιρός πού κάνω αυτήν τη δουλειά.

— Θα μάς χρειαστής, λοιπόν. Πόσων ετών είσαι;

— Τριάντα.

— Θανμάσια. Ούτε πολύ νέος, ούτε πολύ γέρος. Τό όνομά σου;

— Μπέδερτον.

— Όραία. Και τό βαπτιστικό;

— Κράνλεϊ.

— Έγώ είμαι ο γιατρός Βάρλιγκ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Α, με ξέρεις λοιπόν;

Τού έδωσε να καταλάβη, ότι είχε άκούσει να μιλάνε γι' αυτόν. Έξ άλλου, ήταν αλήθεια αυτό. Δεν είχε μίλησει γι' αυτόν ο Γιάννης και ή κυρία Φέλντερ;

Ο δόκτωρ Βάρλιγκ έσηκώθη και έπλησίασεν άργά τόν Μπέδερτον, και τά βλέμματά του, πού είχαν χάσει την ήρεμον και σχεδόν βλακώδη έκφραση, τόν έτύλιξαν ολόκληρον. Εφαίνετο έξαιρετικά ικανοποιημένος από την εξέτασιν αυτήν. Τού έκτύπησε τό στήθος και την πλάτη, έπιασε τούς μύς του θώρακος, τά μπράτσια και άρχισε να του εξέτάζει τά πλευρά. Και θα έξακολουθούσε, αν ο νέος δεν έφάνετο κάπως δυσχερήςμένος ά-

πό την οικειότητα αυτήν. Ο γιατρός έχαινε γέλιο πάλι.

— Πρέπει να σου εξέτάσω την καρδιά, είπε.

— Εύχαριστώ, αλλά ή καρδιά μου είνε πολύ γερή.

— Δεν μπορείς να τό ξέρης.

— Και όμως τό ξέρω. Δεν άρρώστησα ποτέ, ούτε μια μέρα στην ζωή μου.

— Είσαι βέβαιος; και ή έρώτησις αυτή είχε τόν τόνο της μεγαλυτέρας περιεργείας.

— Απολύτως βέβαιος, άπάντησεν ο άλλος, με άμερικανική προσφορά, άφου τόν ήθελαν Άμερικανό.

— Θανμάσια! έφώναξε χαρούμενος ο γιατρός. Θα γίνουμε καλοί φίλοι, Μπέδερτον.

— Εύχαριστώ, γιατρέ.

— Μου άρέσεις; πού παντός για τόν έλεύθερον και δημοκρατικόν χαρακτήρα σου. Πρέπει όμως να με άφήσης να σου εξέτάσω την καρδιά. Είνε άπολύτως άπαραίτητον και για τούς δύο.

Έν τω μεταξύ ο γιατρός έπηρε από ένα συρτάρι ένα στηθοσκοπίον και έτοιμάστηκε να κάμη μίαν κανονικήν στηθοσκοπήσιν.

— Είσαι άπολύτως γερός, είπε μετά με πρόσωπο γελαστό. Μπέδερτον, είμαι πολύ εύτυχισμένος πού σε άνεκάλυψα.

Ανκαι ο Μπέδερτον δεν είχε ποτέ άμφιβάλει για την ύγείαν του, έχαινε από την έπιβεβαίωσιν αυτή του γιατρού. Ο παράξενος όμως τρόπος του, πού τόν διεσκέδασε στην άρχη, τόν έδαλε σέ σκέψεις μόλις έφυγε από τό γραφείο του γιατρού. Από όλους τούς ανθρώπους πού είχε συναντήσει στη ζωή του, αυτός έφάνετο ο πειδ περιεργος και λιγώτερον καθησυχαστικός. Παρ' όλην την επιστημονικήν του ικανότητα και τό ενδιαφέρον του για τούς ανθρώπους πού εξέταζε, έπρόδινε κάποια κρυμμένη σκέψη πού δεν ήταν καθόλου ευχάριστη για τούς άλλους. Ήταν κάτι πού εξέφραζε από την κοινή παρτήρησι.

Ή σκληρή πείρα τόν είχε διδάξει μια πρωτόγονη φιλοσοφία. Επειδή δεν εδούκε τόν κόσμον ευχάριστον κατά τό παρελθόν, δεν μπορούσε να περιμένη μεγάλη πράγματα από τό μέλλον.

Ο δόκτωρ Βάρλιγκ είχε κλείσει την πόρτα του γραφείου του. Ο Κράνλεϊ θρέθηκε στο μεγάλο σαλόνι της είσοδου κ' έστρεψε τό βλέμματα τριγύρω, με την έλπίδα να ιδή νέους. Θα ήθελε να ξαναϊδή την κυρίαν Φέλντερ, κ' έστάθηκε ν' άκροαστή. Αλλά κανένας ήχος δεν έφτασε στην άκοή του. Ένόμιζε πώς εύρίσκετο εις ένα σπίτι έντελώς άκατοίκητο. Μία ώραία και μεγάλη σκάλα ώδηγούσε στο επάνω πάτωμα. Επαρτήρησεν τό παχύ πράσινο χαλί, τάναυλιότερα μπρούντζινα στηρίγματα, την καθαριότητα του μέρους, τά ώραία άνάγλυφα πού έστόλιζαν τούς τοίχους, αντίγραφα έργων της κλασσικής τέχνης, πού έμαρτυρούσαν την άγάπη του ιδιοκτήτου για τά άρχαία πράγματα.

Πίσω από τη σκάλα ήταν ένας διάδρομος πού ώδηγούσε στο πίσω μέρος του κτίριου. Έμεινε άναποφάσιτος λίγες στιγμές, μη ξέροντας αν μπορούσε να πάη προς έκείνο τό μέρος. Έπειτα σκέφτηκε πώς ήταν καλύτερον να φύγη απ' εκεί πού ήλθε και πέρασε από την κεντρική πόρτα πού κλείστηκε πίσω του με έναν ιδιαίτερο κρότον, τόν όποιον δεν είχε προσέξει όταν έμπηκε.

Όταν θρέθηκε έξω, έριξε τυχαίως ένα έλέμμα δεξιά του, και διέκρινε μια χλωμή μορφή να τόν κρυφονυχτάη πίσω από κάτι πυκνούς θάμνους. Γιατί τό χλωμό έκείνο πρόσωπο τόν έκτύταξε τόνσον κωταρλωδώς; Επήγε πρὸς τήν ένεύ, αλλά δεν εύρηκε κανέναν. Ο άνθρωπος είχαν έξο, ανιόθ, σάν να άνοιξε ή γη και τόν γείρειε.

(Ακολουθεί)

ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ ΚΑΙ ΠΟΥΚΕΒΙΛ

(ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ)

Ο Γάλλος ιστορικός, ο όποιος με τόσον μαύρα χρώματα άπεθανάτισε τό θηρίον τών Ιωαννίνων ένινδύνευσεν μίαν φοράν να δολοφονηθή από τόν Άλή πασά. Και αν έσώθη τούτο όφείλεται εις τόν Έλληνα λόγιον Άθανάσιον Παλλίδα, όπως άφηγήθη ή σύζυγος του εις τόν Α. Γούδαν. Ο Πουκεβίλ έμεινε πολλά χρόνια εις τά Ιωάννινα πλησίον του Άλή πασά, με τόν όποιον και συνεδέετο μάλιστα πολύ. Βεβαίως ο Άλή πασάς δεν ήδύνατο να τρέψη προς αυτόν συμπάθειαν δεδομένου ότι ο τύραννος είχε περιπλεκτή εις πόλεμον με τούς Γάλλους και μόνον χάρις εις την πανουργίαν του κατώρθωσε να ξεφυγή την όργην και ένδίκην του Μεγάλου Ναπολέοντος. Αλλά ο σατράπης δεν ήτο από έκείνους τούς ανθρώπους, οι όποιοι συγχωρούν. Τά φαρμάκια της ψυχής του μόνον ο φόβος συνεκράτει κάποτε. Και επί του προκειμένου έφοβείτο ότι αν εξέκανε τόν Πουκεβίλ θα προεκάλε την όργην του Ναπολέοντος.

Έσκέφθη λοιπόν έμμέσως και χωρίς να άναμιχθή κατ' έπιφανείαν αυτός να άπαλλάγη από ένα τόσον ένοχλητικόν μάρτυρα τών κακουργημάτων του.

Μεταξύ τών έννοουμένων του Άλή πασά, ήτο και ο περίφημος διδάσκαλος Άθανάσιος Παλλίδας, ο όποιος είχε τόσην επιρροήν επ' αυτού, ώστε πολλάκις κατώρθωσε να άποτρέψη τό άνθρωπόμορφον τούτο θηρίον από την διάπραξιν φοβερών εγκλημάτων και άγρών άντεδίκησησιν. Σπουδάσας εις την Εύρώπην ο Παλλίδας είχε προσκληθή όπως διευθύνη την περίφημον έλληνικήν σχολήν τών Ιωαννίνων. Ο Άλή πασάς έγοητεύθη από την έξυπνάδα του διδασκάλου και τόν ώνόμασε και κατ'ήν, μεταχειρίζομενος αυτόν εις τας δίκες, έκείνας εις τας όποιας, μη έχων άτομικά συμφέροντα, ήθελε να φαίνεται ως άπονέμων δικαιοσύνην. Έν από τά μέσα τά όποια μετεχειρίζετο ο Παλλίδας δια να γοητεύη τόν τύραννον και ίδίως τούς υίους του, ήτο να κάμη ένώπιον αυτόν διάφορα περιάματα φουκιής, τά όποια δια τούς άστείχειους αυτούς ήσαν κυριολεκτικώς θαύματα.

Αιφνίδως, μίαν ήμεραν, ο Παλλίδας περιπίπτει εις την δυσμενείαν του Άλή πασά, και δια να σώση την ζωήν του αναγκάζεται να κατάρχη εις την Κέρκυραν, όπου έζη ως καθηγητής. Ο Άγγλος περιηγητής Έμερσον, ο όποιος τόν έν γνώρισεν εις την Κέρκυραν, τόν περιγράφει ως έξης:

«Είμε μικρόσωμος, στρογγυλοπρόσωπος και χαριτωμένος. Τό πλάτος του προσώπου του έξισούται προς τό μήκος. Ή φυσιογνωμία του, καίτοι έκφραστική, παρουσιάζει λαίμαργον μάλλον παρά άνθρωπον τών γραμμάτων. Ήναγκάσθη πρό τινων έτών να εγκαταλείψη τά Ιωάννινα έννεκα φόβου, τόν όποιον του ένέπνεεν ή τυραννία του Άλή πασά. Οικονομεί δέ τά προς διατροφήν διδάσκων εις σχολήν της Κερκύρας, τά έλληνικά.»

Και ταύτα μεν λέγει ο Άγγλος περιηγητής. Ο ιστορικός όμως Α. Γούδας, ο διάσημος δια τούς «Παραλλήλους Βίους» του, άφηγείται την πραγματικήν άφορμήν της φυγής του από τά Ιωάννινα, όπως τού την ένπεισεύθη μετά τόν θάνατον του Άλή πασά, ή σύζυγος του Παλλίδα. Και ή άφήγησις αυτή άποτελεί τό περιεργότερον τών μυθιστορημάτων.

Ένα πρωί ο Άλή πασάς, ένφ εύρίσκετο

μαζύ με τούς οικείους του και τούς ύπηρέτας του, άποτόμως διέταξεν όλους να άπομακρυνθούν και έκράτησε μόνον τόν Παλλίδα.

— Πρόσεξε καλά, τού είπε μόλις έμειναν μόνον, όσα θάκούσης κ' αν μεν έκτελέσης την έπιθυμίαν μου θα γίνης παντοδύναμος. Σου ύπόσχομαι και όρκίζομαι στόν Προφήτη, ότι τίποτε δεν θα σου άρνιθώ...άόκη κ' αν μου ζητήσης την φυλάκισι ή την έξορία κ' αυτόν τών παιδιών μου άόκη...έστω και να χωρισθώ την πειδ άγαπημένη από τας συζύγους μου...Οτι ζητήσης θα σου γίνη. Ή θέλησί σου θα είνε και νόμος. Φθάνει να με άκούσης και με ύπηρετήσης...Αν όμως δειλιάσης, αν δεν έχρη τό κουράγιο να κάμης έκείνο πού θα σου προτείνω, τότε ένα πράγμα ζητώ από σε...να μη πής ποτέ σε κανένα τό μυστικό αυτό και να μη παρουσιάσθης ποτέ πειδ μικροτάτα μου...γιατί άλλοίμονο σ'

έσένα...Αλλά δεν θα έχρη να φοβηθής, τίποτε για τη ζωή σου αν σωπάσης. Σου όρκίζομαι εις τό Κοράνι.

Ο Παλλίδας, έξυπνος άνθρωπος, έκατάλαβε ότι θα επρόκειτο δια κάποιαν σπουδαίαν ύπόθεσιν, εγκληματική, φυσικά, μορφή. Έσιώπα λοιπόν και άνέμεινε. Ο Άλής τότε έξηκολούθησεν, άποκαλύψας την κακοδωγον οικειωρίαν του.

—Αυτός ο σκυλόφραγκος ο Πουκεβίλ, καθώς ξέρεις, δεν με άφήνει ήσυχο στιγμή...δ,τι κ' αν κάμω τό γράφει άμέσως εις την κυβέρνησιν του και με έκθέτει με της έφημερίδες σ' όλο τόν κόσμο. Καταλαβαίνεις, ότι αυτό με στενοχωρεί. Έγώ δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να εφαρμόζω τό σχέδιο μου, τό όποιο είνε άπολύτως—να ξεπαστρέψω τούς έγθρους μου, πού ταράζουν την ήσυχία κ' έτσι να βάλω τάξι στη χώρα και να ήσυχάσω πλέον. Δεν έχω δικήν. Μπορεί να σταθώ έγώ όσο είνε ζωντανόι οι έγθροί μου; Αν δεν τούς ξεπαστρέψω δεν θα ήσυχάσω. Αλλά στο σχέδιο μου αυτό άντιδρά ο σκυλόφραγκος αυτός, ο όποιος κάθε μέρα με κάνει μασκαρά, γιατί όλο για μένα γράφει και πότε με παρουσιάζειγία κακούργου, πότε για άρπαγα, πότε για άσελή...και ό,τι του κατεβόση τό κεφάλι του. Αυτή ή δουλειά δεν μπορεί να έξακολουθήση. Δεν τολμώ να σκαλίσω τά δόντια μου, δεν μπορώ να βάλω σέ τάξι τούς ύπηρέτας μου κ' ο παληάνθρωπος, ο Πουκεβίλ, τά βάσει όλα ντελικά και γεμίζει τόν κόσμο. Καταλαβαίνεις, ότι δεν είνε δυνατό να τόν ύπομείνω περισσότερο.

—Μά γιατί δεν προσπαθείς, πασά μου, να τόν κάμης φίλο; Τόσο έξυπνος είσαι και δεν μπορείς να έξαγοράσης τη σιωπή ενός φράγκου; ετόλμησε να τού ειπή ο Παλλίδας.

— Ρε δάσκαλε, έκαμα διι μπορούσα να τόν κάμω δικό μου, αλλά στάθηκε άδύνατο. Είς όλας τας προτάσεις και προσφορές μου άποντούσε με άρνησι, λέγοντας, ότι δεν μπορούσε να προδώση τά καθήκοντά του και τά συμφέροντα της ανθρωπότητας. Στραβοκέφαλο, βλέπεις, και δεν τόν πιάνον κουθέντες. Θα μου πής: Μά τόσο δύσκολο είνε τόν ξεπαστρέψω; Ένας περισσότερος, ένας λιγώτερος δεν είνε σπουδαίο πράγμα. Τό ξέρω, άλλ' αν τό κάμω έγώ θα μου βγίη σέ κακό, γιατί έχει μεγάλον άφέντη, τόν Ναπολέοντα, και ξέρεις τί είνε ο διαβολάνθρωπος αυτός; αν τό πάρη άπόφασιν να με ένδίκηθί, είμαι χαμένος. Πρέπει λοιπόν να με βοηθήσης.

— Μά με ποιά τρόπο θα μπορούσα έγώ να σε βοηθήσω, πασά μου; ετόλμησε να έρωτήση δειλά ο Παλλίδας.

— Αν θές εσύ, τό πράγμα είνε εύκολότατο. Μόνον εσύ μπορείς να με άπαλλάξεις από τό τέρας αυτό. Κανείς δεν θα σε ύποπτευθί.

— Μά πώς;

—Ο Πουκεβίλ είνε φίλος σου. Γραμματισμένος κ' αυτός, σάν κ' έσύ, εύχαριστείται να σε κάνει παρέα και σε έμπιστεύεται. Πολύς φορές τρώε μαζί, δεν είνε έτσι;

— Ναι, πράγματι, πολλές φορές με καλεί έκείνος κ' άλλες τόσες τόν καλώ έγώ σε τραπέζι.

— Να λοιπόν πώς μπορείς να με σώσης, αν θέλεις από τόν άνθρωπο αυτό. Κάλεσέ τον στο σπίτι σου, μαγειρεύσε τον, και έπειτα σάν ψοφήση διάδοσε πώς τού ήλθε άποπληξία και πέθανε. Ποίος θα σε εξέτάση; Ποίος θα ύποπτευθί; Κανείς δεν θα φαντασθί, ότι εσύ ο άνθρωπος τού Θεού, ο φίλος του, ο άγαπημένος σύντροφός του τόν εφαρμάκωσες! Ο Πουκεβίλ άγαπά και προστάτει έσας τούς Ρωμηούς. Κανείς λοιπόν δεν θα φαντασθί ότι τόν εφαρμάκωσες από έκδίκησιν, ούτε θα ύποπτευθί ότι έκανες τη διαταγή μου.

Ο Παλλίδας έφάνη διστακτών. Ο Άλής προσεπάθησε να τόν πείση, να τόν σύρη εις την εγκληματικήν πράξιν.

— Έλα, ρε Παλλίδα, αν μου κάμης τη μικρή αυτή χάρι, θα είσαι σ' όλη τη ζωή σου εύτυχισμένος. Θα σου κάνω ό,τι θέλεις. Πλούτη, δόξα, εύτυχία. όλα θάνα δικά σου. Διάταξ κ' ό,τι ζητήσης θα σου γίνη. Έμπρός! Φοίγη κατέλαβε τόν Παλλίδα επί τη ιδέα ότι θα ήτο δυνατόν να άποπειραθί εν τοιούτον εγκλημα εναντίον ενός φίλου του και φίλου της πατρίδος του, εναντίον τού ανθρώπου, τού όποιου μόνον εγκλημα ήτο ότι έμίσει τόν τύραννον έκείνον πού έσφαζε τούς άδελφούς του Έλληνες.

Είχεν από της πρώτης στιγμής λάβη την απόφασίν του, να άρνηθί. Αλλά άφ' έτέρου έρωδέτο την όργην του τύραννου. Και είνε μεν αλήθεια, ότι τού είχαν ύποσχεθί, ότι αν έσιώπα δεν θα είχε να φοβηθί τίποτε. Αλλά έννώριζεν άφ' έτέρου, ότι αϊ ύποσχέσεις του Άλή πασά ήσαν άπατηλαί.

Μία ένδομυχός πάλι τόν συντετάρασσε. Τά χείλη του έμειναν κλειστά. Τέλος έλαβε την ύπερτάτην άπόφασιν, και εις τας επανειλημμένας προτροπάς του θηρίου άπάντησε με φωνή ανιγομένη από άποτροπιασμόν και φρίκην:

— Όχι, ποτέ...Μπορείς να μου κάμης ό,τι θέλεις...να μου επιβάλής οιαδήποτε τιμωρή-

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ;

ΠΩΣ ΕΞΗΓΟΥΝΤΑΙ ΑΙ ΓΡΑΜΜΑΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ

Πόσες φορές οι άνθρωποι σωματοῦν ἐμπρός εἰς ἕνα ἀγωνιώδες ἐρώτημα :

—Ποῦ θὰ εἶνε τὸ μέλλον μου ;

Τὸ ἀγνωστο αὐτοῦ, ἡ χορὴ, ἡ λύπη, ἡ συγκίνησις, ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τοῦ μέλλοντος — ὡ ! ἂν μπορούσαμε νὰ ξεφορμεῖμε κατὰ αὐτὸ αὐτὰ, ἂν μπορούσαμε νὰ ἀνασηλώσωμε λίγο τὸν πῆλο ποὺ σκεπάζει ἀδιεξέλεστο τὸ ἀγνωστο πεπρωμένο μας...

Εἶνε ὅραγε δυνατόν ;

Ἀφῆστε πρῶτα νὰ σὰς διαγνῶθῃ ὡς εἶδος προλόγου μίαν μικρὴν ἱστορίαν.

Ὁ κ. Δ. ἀρνέειτο συστηματικῶς νὰ πιστεύῃ ὅτι μπορεῖ κανεὶς καὶ οἰονόμηση τοῦ μέλλοντος κατὰ τὸ μέλλον του. Γι' αὐτὸ καὶ διαρκῶς εἰρωνεύετο τὸν φίλον του Α., ὁ ὁποῖος τοῦναντίον, ἐπῆγανε περικαλὸς καὶ χαρτορίχτης καὶ μάντισσος γὰρ νὰ καθάσῃ τὸ μέλλον του. Μία ἡμέρα ἂν τοῖς τοῖς σκατάλοιπαις ἀπὸ τοὺς ἐπαύσιον τοῦ φίλου του γὰρ μὴ χαρτορίχτρα, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ αὐτὸς.

Πράγματι. Οἱ δύο φίλοι ἐπῆγαν μαζί στὴν οἰκίαν τῆς χαρτορίχτρας. Ὁ κ. Δ. τῆς ἔδωσε ἕνα ἐκπαιστωμένο καὶ ἐκτενὲς ἐπῆγαν ἀπὸ μακρὰς κοινοτοπίαις γὰρ τὸ παρελθόν του καὶ

αὐτὸν. Ἀκόμη καὶ νὰ μὲ κόψης...ἀλλὰ μόνον τὴν συνειδήσει μου δὲν μπορεῖς νὰ διάσης νὰ κάμῃς ἕνα τέτοιο ἐγκλημα. Ποτὲ δὲν θὰ δεχθῶ ἀπιστοῦναι ἕνα φίλο μου, ἕνα ἄνθρωπο ποὺ ἔχει τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. Δολοφόνος δὲν γίνομαι. Ἄν θέλῃς πάρε μου τὴ ζωὴ μου, αὐτὸ εἶνε δικαίωμα σου...νὰ μὲ κάμῃς ὅμως ἐγκληματὴ, κακοῦργο, αἷμο, ποτὲ, ποτὲ, ποτὲ... Ἰδοὺ με σὲ χεῖρα σου!

Φερνάτιον ἀπὸ λύσαν ὁ Ἀλὶ πασᾶς σηκώθη ὀρθῶς καὶ σπρώχνον μετὰ τὸν φίλον του χεῖρα τοῦ Φαλλίαν ποὺ ἐφάνηκε :

— Γεμῆσαι ἀπ' ἐδῶ, παλῆνθρωπε, καὶ μὴν τολμήσης νὰ ξαναπαρουσιασθῇς ποτὲ πλεον μπουστὶ μου. Ἦξερα ἐγὼ τί σοὺ ἐπρεπε, ἀλλὰ χαλάει σου...σοὺ ἔδωσα τὸ λόγο μου... ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀντικαθίστουν πειὰ τὰ μάτια μου, ἀκούεις ;...Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναπαρουσιάσω... Ἄλλο τίποτε μὴ φοβόσαι. Σοὺ ὁρίσθηκα στὸ Κοράνι μου...καὶ σὺ Ἀλὶ πασᾶς θὰ κρατῇς τὸ λόγο μου. Πήγαινε τώρα καὶ τὸ μόνον ποὺ σὲ συμβουλεύω εἶνε σιωπῇ. Γιατὶ ἂν μιὰ λέξη πῇς γὰρ ὅσα εἶπαμε ἐδῶ ἡ ζωὴ σου εἶνε χαμένη... Πήγαινε παληγορμῆ...!

Ὁ Φαλλίδας τρέμον ἐβῆκε ἀπὸ τὸ καταρριμμένο ἐκεῖνο σπῆτι, μὴ πιστεύων ἀκόμη ὅτι ἐδόθη. Μόνον εἰς τὴν γυναικα του ἀφηγήθη τὸ μυστικὸν αὐτό, ἀφοῦ τὴν ὥρισεν πρῶτα νὰ μὴ τὸ ἐπῇ εἰς κανένα. Ἀλλὰ παρ' ὅλας τὰς ἀποστροφὰς τοῦ Ἀλὶ πασᾶ, ὁ Φαλλίδας δὲν ἐπίστευεν ἐν ἀσφαλείᾳ τὸ κεφάλι του ἐφόσον ἐξηκολούθει μένον εἰς τὸ Ἰωάννινα, καὶ κρυφὰ ἀνεχώρησεν διὰ Κέρκυραν.

Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ Πουκεβίλ εἶχε μάθει τὰς διαθέσεις τοῦ Ἀλὶ πασᾶ καὶ τὸν ἐξαπατήρη, διότι εἰς τὴν ἱστορίαν του ἀφηγεῖται, ὅτι ἀπολλοὶ τὸν συνεβοῦλεον νὰ φύγῃ διότι δὲν ἦτο ἀσφαλὴς. Ὁ δὲ Κολοβός, λίαν ἐμπιστός τοῦ Ἀλὶ πασᾶ, ποὺ εἶπεν ὅτι ἐλέγθη κάποτε ὅτι θὰ μὲ ἐψῆνε ζωντανόν. Κάποτε δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Κέρκυραν διεδόθη ὅτι ἐδόλοφονήθη. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ μὲν Φαλλίδας δὲν ἐδέχθη τὴν αἰτίαν πρότασιν, ὁ δὲ Ἀλὶ πασᾶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

γὰρ τὸν χαρακτήρα του, ἐσταμάτησε σοβαρὰ, κατὰ τὸν δὲ ἀπὸ τ' ἀπλοῦς ἐμπορὸς τῆς χαρτιά.

—Ω ! ἐδῶ βλέπω σοβαρὰ πράγματα ! Ἐνὰ νὰ δυσάρεστο προμήνυμα, ἀγαπητὲ κύριε, μὰ πολὺ - πολὺ καθαρὸ. Δὲν ἀφῆναι καμμία ἀμφιβολία... Μεταξὺ 10 Ὀκτωβρίου καὶ 5 Νοεμβρίου νὰ δυοπιστῇς στὸν ἴσον σου. Θὰ σὰς συμβῇ ἕνα μοιραῖο δυστύχημα ἐκείνον τὸν καιρὸ ἐνθὺ θὰ κοιμησθε...

Ὁ κ. Δ., ἀκούοντας τὴν προφητεία αὐτὴ ἐμειδίασε, ἐστράψε τοὺς ὄμους του, ἐθαλάστισεν τὴν μάντισσα καὶ ἔφυγε.

Ἦταν καλοκαίρι. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ κ. Δ. ἔφυγε γὰρ τὴν ἐξοχὴ καὶ ἐξέλασε τελειῶς τὴν προφητεία. Στάς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου ξαναγύρισε στὴν πόλιν. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς μέρες, γράφοντας τὴν ἡμερομηνία 8 Ὀκτωβρίου σ' ἕνα γράμμα διημέθηρε τὴν προφητεία. Ἐστράψε τοὺς ὄμους καὶ πάλιν, με-

σα τοῦ ὅμως ἐνόησε μὴ ἀόριστη ἀνσυχία. Τὴν ἐπομένην ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἤλθε πρὸς ἐπὶ μνησιν. Ἐκείνη δὲν μπορούσε γὰρ νὰ τὴν διώξῃ, ἐπὶ σπασμῶδες νὰ λογικεῖται καὶ εἰρωνεύθῃ τὸν ἑαυτὸν. Ὅταν ἐφῆσε τὸ βράδυ διέταξε τὸν καμαριέρη του νὰ τὸν ἐκπληρῇ χωρὶς ἄλλο τὰ μεσάνυχτα παρὰ ἕνα λεπτὸ. Τὴν ὁριζήσαν αὐτὴν ὥραν ἐστράφηκε, ἐντόνησε καὶ ἐβῆκε εἰς τὸ πρῶτο. Τὸ ἐπόμενον καὶ τὸ μεθεπόμενον βράδυ, πότε διαβάσοντας, πότε περιπατώντας ἀπέφυγε τὸν ἴσον. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε ἡμέρας ὁ κ. Δ., ἐξηνηντημένος καὶ ἐντρομος, ἐσυλλογίζετο τίς ἡμέρας ποὺ τοῦ ἔμεναν ἀκόμη νὰ περάσῃ. Τὴν ἑκτὴ ἡμέρα παρῆλθε τὸν ἡμέρησιν του νὰ μὴ λείψῃ ἀπὸ κοντὰ του ὅπου στήναι καὶ νὰ τὸν ματαίωσῃ, νὰ τὸν κεντῇ, νὰ τὸν τοιμὰ μὴδὲν τὸν ἔδωκε δὲ ἐπῆγαν νὰ ἀποκοιμηθῇ. Ἡ ἑβδόμη νύκτα ἦταν ἕνα πραγματικὸν μαρτύριον γὰρ τὸν κ. Δ. Κάθε στιγμή τὰ μάτια του ἔκλεινον καὶ ὁ πῆλος ὑπὸ τῆς τοῦ τὸν ἐκτατοῦσε γὰρ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῇ. Τὴν ἑννάτην νύκτα ὁ κ. Δ., ἐπὶ φελομένο μὴς ἀποσπασμένος τοῦ ὑπνίου, ἀπεκοιμήθη γὰρ νὰ μὴν ἐκπληρῇ τὸν ἴσον. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἐξάντλησιν !...

Δὲν συζητοῦμε γὰρ τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Ἀς ἀρκεσθῶμε ὅμως στὸ συμπέρασμα τῆς. Ὅσα πρὸς τὴν ἀποφύγη κανεὶς καὶ τὴν ἀπόλυτην δυοπιστίαν καὶ τὴν τελείαν εὐπιστίαν, σχετικῶς μὲ τὸ ἀγνωστον μέλλον.

ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ

Γὰρ ποῦ λόγῳ ἡ γραμμὴ τοῦ χερσὶν ποῦ τὸν χαρακτήρα καὶ γὰρ τὸ μέλλον ἐνὸς ἀνθρώπου ;

Οἱ εἰδικοὶ -χειρομαντεῖς ἡ χειρολόγοι, ὅπως ἀρκεῖται - ἔχουν ἐκατὸ ἀνιστησὶς γὰρ τὸ ἐρώτημα αὐτό. Ὅλα οἱ φυσικοὶ χαρακτήρες ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχουν μὴ βαθύτερη σημασία ἀπὸ τὸ σῆμα τοῦ κρᾶνίου καὶ τοῦ χρομῶματος τῶν ματιῶν μὲν τοῦ μῆρους τῆς μύτης καὶ τῶν παραμυρῶν κινήσεων. Κανένα ὅμως μέρος τοῦ σώματος δὲν παρέχει περισσότερες ἐνδείξεις καὶ περισπούδστες πικαλίας ἀπ' αὐτὸ. Παραβάλλετε τίς γραμμὰς τοῦ χερσὶν ἐνὸς πολιτισμένου ἀνθρώπου μὲ τίς γραμμὰς τοῦ χερσὶν ἐνὸς ἀγροῦ. Θὰ ἴδωτε ὅτι ὑπάρχει μὴ

σταθερὴ διαφορὰ, σ' ὅποιον φύλῳ καὶ ἂν ἀνήκουν ὁ μὲν καὶ ὁ δέ.

Ἐξ ἁλλων ὑπάρχουν διαφοροὶ τρόποι ἐμφάνειας τῶν χειρομαντιῶν αὐτῶν. Μερικοὶ χειρομαντεῖς παραδέχονται ὅτι τὰ γραμμὰ τοῦ χερσὶν εἶνε ἀναπόφευκται καὶ συνεπὲς ἐνὸς ἀνθρώπου νὰ τ' ἀποφύγῃ κανεὶς, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν κάμῃ. Κατ' ἄλλων ὅμως θεωροῦν ἡ γραμμὴ τοῦ χερσὶν ἀποτελεῖ μόνον μὴ προεδοσμένη γὰρ πράγματα ποὺ θὰ συμβῶν ἂν κανεὶς δὲν φροντίζῃ νὰ τὰ ἀποτρέψῃ. Ὑπὸ τῆς θεωρίας αὐτῆς συνηγορεῖ καὶ τὸ γεγονός ὅτι μερικὲς φορές ἡ γραμμὴ τοῦ χερσὶν ἀλλάζον, μῆκος, θέσις καὶ σχῆμα, ἀναλόγως τῆς φυσικῆς, ψυχικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξέλιξης τοῦ ἀτόμου.

Σὲ κάθε χεῖρ διακρίνονται κυρίως δύο εἰδὸς σημεῖα : ἡ γραμμὴ καὶ τὰ ὄρη. Κάθε γραμμὴ καὶ κάθε ὄρος παρέχουν ἐνδείξεις γὰρ ὁρισμένους φυσικὰς ἢ ψυχικὰς καταστάσεις καὶ γὰρ αὐτὸ διακρίνουμε γραμμὴ τῆς ζωῆς, γραμμὴ τῆς καρδίας ἢ τῆς υἱείας ἢ τῆς κεφαλῆς. Κάθε γραμμὴ πρέπει νὰ ἐξετάζεται προσεκτικὰ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα, τὴν θέσιν καὶ τὸ μῆκος τῆς. Μερικὲς γραμμὲς εἶνε λεπτεῖς καὶ ἐπιπλοῦσαι. Ἄλλες τοῦναντίον εἶνε ὀρθρὲς καὶ ζωηρές. Τέλος ἡ γραμμὴ δὲν πᾶσι νὰ ἐξετάζονται μεμονωμένως, ἀλλὰ ἐν συνόλῳ καὶ ἐν συγκρίσει μετὰ τῶν.

Καὶ τώρα, πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὴν μελέτη τῶν γραμμῶν, ἔχω νὰ σὰς δώσω μὴ μὴ συμβολή. Ὅταν πρόκειται νὰ ἐξετάσῃτε ἕνα χεῖρ γὰρ νὰ διαβάσῃτε σ' αὐτὸ τὸ μέλλον, καθίστε πρῶτα καλὰ. Μελετήσατε ἔπειτα καλὰ τῆς ἐνδείξεις ποὺ βλέπετε, συνδυαστέ τις μετὰ τῶν καὶ βγάλετε τὰ συμπεράσματά σας, ἔχοντας ἀπόλυτην πεποίθησιν εἰς τὴν διάγνωσίν σας. Ἐάν ἕνα σημεῖον ἔχῃ διὰ ἐξηγήσεως μὴ διὰ στάσεως νὰ ἀκολουθήσῃτε τὸ ὁριζήσαντες τὸ ὅποιον θὰ σὰς δώσῃ τὴν ὁδὸν κατευθύνει. Μὲ μικρὰ ἐξέταση πολλὴ σπανίως θ' ἀπαιτηθῇτε.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Εἶνε βέβαιον ὅτι μπορεῖ κανεὶς εὐκολὰ νὰ ἀπολογισθῇ τὴν διάφορὰν τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῆς ζωῆς. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ διαγράφει ἕνα τόξον εἰς τὴν παλάμην, τὸ ὅποιον χωρὶς μίαν περιουσίαν ποὺ τὸν ἀντίχειρος, τὸ θ' ἐναρμόσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου. Πρέπει ἐντούτοις νὰ ἔχετε ἐν τῇ μνήμῃ ὅτι πολλοὶ ἄλλοι παρόντες ποῦ ποῦ νὰ μεταβάλλουν τὴν ἐνδείξιν τῆς γραμμῆς αὐτῆς καὶ συνεπὲς νὰ βγάλωμε τὸ συμπέρασμα μὴς πρὶν νὰ ἐκτελέσωμε καλὰ καὶ τίς λοιπὰς γραμμὰς. Ἐάν αὖτ' ἐκτελέσῃτε ἡ ἀρχὴ τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς εἶνε ἀκαθόριστος καὶ ἀσφαλὴς ἡ σχηματίζεται ἀπὸ μικρὰς ἀνάμεικτες γραμμὰς, μπορεῖτε νὰ πῆτε χωρὶς διαταγὴν ὅτι ὁ πελάτης σας ἐκείνος μεγάλη ἀρρώστια στὰ παιδικὰ του χρόνια.

Ἄλλοτε -καὶ αὐτὸ συμβαίνει συχνά- τὸ τέλος τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς ἀποσπάζεται εἰς σχῆμα Α ἢ Λ, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ ἄλλες μικρὰς γραμμὰς ὄντως. Ἐξετάσατε ἀπὸ ποῦ ὅπου ἡμῶς ἀρχίζει αὐτὴ ἡ ἀπόσχις καὶ συστήσατε τὸν πελάτη σας νὰ ἐκτελέσῃ πολλὰ τὴν ὑγίαν του ἀπὸ τὴν ἡλικίαν αὐτῇ.

Ἰδοὺ καὶ μίαν ἄλλην ἐπίσης συχνὴν περικοπὴν ὅπως ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ ἡ ὅποια αὐτὴν νὰ ἐξηγήσῃ κατὰ δύο τρόπους. Ἀπὸ ἐνὸς σημείου τῆς πορείας τῆς ἡ γραμμῆς τῆς ζωῆς γίνεται διπλῇ. Κατὰ τοὺς μὲν αὐτὸ εἶνε ἐνδείξις κινήσεων ἢ βίαιου θανάτου. Κατ' ἄλλους τὸ σημεῖον αὐτὸ δείχνει ὅτι μετὰ 25 περίπου ἔτη -καὶ ἡ ἀπόσχις συμπίπτει κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἔστιν ἐν τῷ ἔθον περὶ τοῦ ἔτους- ἡ ἐπιστήμη θὰ πραγματοποιήσῃ μίαν μεγάλην ἀνακάλυψιν, ἡ ὅποια θὰ ἐπηρεάσῃ τὴν παράστασιν τῆς ζωῆς...

Ο ΤΖΙΜΜΗ ΒΑΛΕΝΤΑΙΝ

Ἐνας δεσποφύλακας ἤλθε στὸ ἐργασταῖον τῶν παπουτοῦν τῆς φυλακῆς, ὅπου ὁ Τζίμμη Βαλενταῖν ἦταν σκιμμένος στὴ μηχανὴν τοῦ καὶ μ' ἐπιμέλεια ἔροσε φόντα καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ γραφεῖο. Ἐκεῖ ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν ἔδωσε στὸν Τζίμμη τὸ χαρτὶ τῆς χάριτος, ποὺ ἐκείνῳ τὸ πρῶτον ἔχεν ἀπογράψῃ ὁ κυβερνήτης τῆς Πολιτείας. Ἐχε τώρα πρὶν ἀποστῇ δέκα μῆνες ἀπὸ τὴν τετραχρόνιον καταδίκη του, ἂν καὶ στὴν ἀρχὴ νόμιζε πῶς θὰ ἔμενε μόνον πρὶν ὡς τέσσαρες μῆνες τὸ πῆλο.

—Τώρα, Βαλενταῖν, τοῦ εἶπε ὁ διευθυντής, θὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ πρῶτο. Πάρε θάρρος καὶ γίνου ἀνδρᾶς. Ἐχε ἀκόμη καλὴ καρδιά μέσα σου. Πάρε ν' ἀνοίγῃς χρηματοκιβώτιον καὶ ἔχε μετὰ τὸν ἴσον ὁδόν.

—Εγὼ ; ἐρώτησε μὲ ἐπιληψίαν ὁ Τζίμμη. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν διέσχισα χρηματοκιβώτιον.

—Ω ! ποτὲ ! τοῦ εἶπε γελώντας ὁ διευθυντής. Φυσικά, ἐσὺ, ποτὲ. Τώρα γὰρ πᾶς μὴς ἔχει νὰ σὲ χάσουν μέσα γὰρ αὐτὴ τὴ δουλειὰ στὸ Σπρίνγκφιλντ ;

—Εγὼ ; εἶπε ὁ Τζίμμη μὲ ἀσφάλειαν. Νὰ σοὺ πῶ, κύριε διευθυντά. Εγὼ ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ἐπάτησα τὸ πόδι μου στὸ Σπρίνγκφιλντ.

—Πάρε τον, Κρόνιν, εἶπε μ' ἕνα μεδίστιον στὰ χεῖρά ὁ διευθυντής στὸν δεσποφύλακα, καὶ ἐποίησε του τὰ ρούχα του γὰρ ἔξω. Ἀνοίξε τὸν τοῦ καλλὶς εἰς τὸ πρῶτο καὶ ἀφαιρέσῃ τὸν κατὲξ στὴν αὐλή. Σκέψου δὲ, σοὺ εἶπα, Βαλενταῖν...

Στὶς ἐπὶ καὶ τέταρτον τὸ ἄλλο πρῶτο ὁ Τζίμμη σκεπτόμενος στὸ ἐξωτερικὸν γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, φοροῦσε μὴ ἀπὸ τίς κακοῦς σμένες φορεσιὰς καὶ ἕνα ξενάριον σκληρὰ παπούτσι, ποὺ τοῖς ἐνὸς καὶ ἑκάς βήμα, μετὰ τὸ ὅποιο ἡ πολιτεία ἐφοδίαζε αὐτοὺς πρὶν βγαῖν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς.

Ὁ γραμματεὺς τῶν φυλακῶν τοῦ ἔδωσε ἕνα οὐδερδορμικὸν εἰσιτήριον καὶ ἕνα χαρτονόμισμα τῶν πέντε δολларίων, μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων διαρεῖ ὁ νόμος πᾶς ὁ ἀπόφυκτος ὅταν ξαναγύρισει στοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας θὰ γίνῃ ἕνας καλὸς πολίτης. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἔδωσε ἕνα ποῦρο καὶ τοῖς ἀφῆκε τὸ χεῖρ. Ὁ Βαλενταῖν κατὰ τὸν ἴσον ἀπὸ 9762, κατεγάρη στὰ βόθρα ὡς πρῶτον χάριτος παρὰ τοῦ κυβερνήτου καὶ ὁ κύριος Τζίμμη Βαλενταῖν ἐβῆκε πάλιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Παραβλέποντας τὸ καλὸν καὶ τὸν πούλιν, τὸν πρῶτον τῶν δένδρων, τὴν μαρμαρῶν τὸν λαλινδιόν, ὁ Τζίμμη ἐτραβήζε κατ' ἐθέλειον σ' ἕνα ξενοδοχεῖο φαντοῦ. Ἐκεῖ ἐδούκασε τίς πρῶτες χαρὲς τῆς ἐλευθερίας μ' ἕνα ψητὸ κοτόπουλο καὶ μὴ μπιτσιλὶα γρᾶσι καὶ ὅσους μ' ἕνα ποῦρο ποὺ ἦταν καλύτερον ἀπὸ αἶνον ποὺ τοῦχε δώσει ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς, τραβήζε μετὰ τὴν ἡσυχίαν του στὸ σταθμὸν. Ἐκεῖ ἕνα τέταρτον τοῦ δολларίου στὸ καπνὸ ἐνὸς τυφλοῦ ποὺ καθόταν στὴν πόρταν καὶ ἀνέβαινε στὸ τραῖνον του. Μετὰ τρεῖς ὥρες κατέβηκε σὲ μὴ μικρὴ πόλιν κοντὰ τὸ σπῆλον τῆς πολιτείας. Ἐπῆγε στὴν μετοικίαν ἐνὸς Μάρκ Ντόλιν καὶ ἐσῆκε τὸ χεῖρ τοῦ Μάρκ, ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὸ τεῖχος.

—Αὐτὰ καὶ ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ σὲ βγάλωμε νομίμως, Τζίμμη παιδί μου, εἶπε ὁ Μάρκ. Εἶχανε διαμαρτυρηθῇ ἀπὸ τὸ Σπρίνγκφιλντ γὰρ τὴν ἀπονομή τῆς χάριτος καὶ ὁ κυβερνήτης λίγο ἔλειπε νὰ μὴν ὑπογράψῃ τὸ χαρτὶ.

—Ἐξοχα, εἶπε ὁ Τζίμμη. Ἐχε τὸ κλειδί μου ;

Ἐπῆρε τὸ κλειδί καὶ ἀνέβηκε στὸ ἐκείνῳ πάτωμα, ἐκτελεδόντας τὴν πόρταν ἐνὸς δωματίου στὸ πῶμα μέρος τοῦ οἴκου. Τὸ κάθιστον ἦταν ὅπως ὁ εἶχε ἀφήσῃ. Χάω στὸ πάτωμα ἦταν ἀκόμη τὸ κομμάτι τοῦ καλλάρου τοῦ Μπέν Πράνς, ποὺ εἶχε σχισθῇ ἀπὸ τὸ γυναικὶ τοῦ πε-

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑ ΤΡΟΧ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΕΚ ΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

οῖσμου ντεντέκα, ὅταν εἶχαν συλλαβῇ τὸν Τζίμμη ὅσους ἀπὸ γερὸ καιρῶ.

Τραβώντας ἀπὸ τὸν ποῖον ἕνα κρεβάτι ποὺ δίπλωνε, ὁ Τζίμμη ἔφερε ἕνα κρυφὸ συρτάκι καὶ ἀπὸ καὶ ἔβγαλε μὴ βαλίστα γεμάτη σκόνην. Τὴν ἀνοίξε καὶ ἐκείνη μετὰ ἀγάπην μὴ σερὰ ἀπὸ τὰ καλύτερα διακοσμητικὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἔχονταν στὴν Ἀμερική. Ἦταν μὴ σερὰ πλῆρες, καμωμένη ἀπὸ εἰδικὰ βομμένο ἀτσάλι, μετὰ τὰ τελευταῖα τραβάνια, κοπίδια, ζουμπάδες, λαστιῶματα, μέγαντες καὶ τοιμῆδες, μετὰ τὰ τρία ἀκόμη νέα ἐργαλεῖα, ἐπανοστήσε τοῦ ἴσου τοῦ Τζίμμη, γὰρ τὰ ὅποια ἦσαν ὑπερήφανος. Πάνω ἀπὸ ἐννεάμισια δολларία ἐπλήρωσε γὰρ νὰ τὰ φτιάσουν.

Σὲ μισὴ ὥρα ὁ Τζίμμη κατέβηκε στὴν μετοικίαν. Ἦτανε τώρα ντυμένος μετὰ καλὸντα-

μένα καὶ καλοεφορμημένα ρούχα καὶ ἔχοντες τὴν ἐξασκημένην βαλίστα στὸ χεῖρ του.

—Ἐχε τίποτε κατὰ νοῦ ; ἐρώτησε ὁ Μάρκ Ντόλιν μ' ἐγκαρδιότητα.

—Εγὼ ; εἶπε ὁ Τζίμμη μετὰ ἐρωτηματικὸν τρόπον. Δὲν καταλαβαίνω τί θές νὰ πῇς. Ἀντιπροσώπων τῶν τῆς μεγάλῃς ἀνώνυμης βιομηχανικῇ ἐταιρείᾳ κατασκευῆς τῶν νοσημετέρων μακρότων τοῦ κόσμου γὰρ τοὺς σκύλους !...

Ἡ κομικὴ αὐτὴ ἀναγγελία τόσο ἐνθουσίασε τὸν Μάρκ, ποὺ ἐκράσε τὸν Τζίμμη μὴ μὴ μονάδα, γὰρ ὁ Τζίμμη ποτὲ δὲν ἔκανε ἐντυπωσιακὰ ποιὰ.

Μία βδομάδα μετὰ τὴν ἀπόλυσιν του κατὰ δίκην Βαλενταῖν ἔγινε μὴ διαδρομὴ στὸ Πίτσμπουργκ τῆς Ἰνδιάνας, χωρὶς καμμία ἐνδείξι τοῦ ποῦς τὸν εἶχε κάμῃ. Ὅλα καὶ ὅλα ἦσαν μόνον ὀκατάσει δολларία ποὺ εἶχαν παρῇ. Δύο βδομάδες ὅσους ἀπ' αὐτὴ μὴ παρῇ καὶ νῆς βελτιωμένην καὶ ἀδιάρρηκτον κατὰ ἀνοίχῃσαν σὺν νὰ ἦταν κερατοῦ καὶ ἀπέδωκε μὴ μὴ πέντα δολларία δολларία σὲ χαρτονόμισμα. Κατόπιν ὁ Τζίμμη καὶ κέρματα δὲν εἶχαν πλεονάζοντα. Ἡ διαδρομὴ αὐτὴ ὅσους νὰ ἐπῆγε τοὺς ἀστυνομικοὺς. Ὑστερὰ ἀπ' αὐτὸν ἕνα καλὸν ποῦρο χρηματοκιβώτιον μὴν τρεῖς, σὲ τῆς Τέσσερον Σίντ, ἀνοίχῃ καὶ ἐβγαλε ἀπὸ μέσα του χρηματοκιβώτιον ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ ποῦ τῶν πέντε χιλιάδων δολларίων. Τὸ ποῦρον τῶν ἦταν τόσο μεγάλο ὥστε ἡ διάδοσις ἔχονταν πλεον στὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μπέν Πράνς. Παραβάλλοντας τίς ἐκθέσεις, βρέθηκε μὴ ὁμοιότητα στὴν μέθοδον τῆς διαρροῆς. Ὁ Μπέν Πράνς ἐξέτασε ὁ ὅπως τίς κἀνὸς ποὺ εἶχε ἀνοίχῃ καὶ εἶπε :

—Αὐτὴ εἶνε ἡ χάρις τοῦ κυρίου Τζίμμη Βαλενταῖν. Σαντόνισεν δολларία. Κοίταξε αὐτὸ τὸ πόμοιο, βγαλμένο τόσο ὁμοῦ σα νὰ

βγαλε κανεὶς ἕνα ραπὶν ἀπὸ τὴ γῆ ὅταν βρέχῃ. Αὐτὸς ἔχει τίς μόνες τοιμῆδες ποὺ μπορούν νὰ κάμουν μὴ τέτοια δολларία. Ὁ Τζίμμη δὲν ἀνοίγε παρὰ μὴ τῶν μόνον. Ναι, νομίζω πᾶς τὸν χρειάζεται τὸν κύριο Βαλενταῖν. Θὰ μὴ μέσα γὰρ καλὰ τώρα, χωρὶς χάριτες καὶ χωρὶς ἐπισκέψεις.

Ὁ Μπέν Πράνς ἤξερε τίς συνήθειες τοῦ Τζίμμη. Τὶς εἶχε μὴν τὴν ἐξέτασε ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σπρίνγκφιλντ. Μεγάλως ἀποστάσεις, γρήγορες διαρροῖς, χωρὶς συντόφους καὶ μὴ ἰδιαιτέρην κλί

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ

Ἡ Ἰσπανίς ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ράκελ Μέλλερ, μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κινηματογράφον. Ἡ εἰκὼν τὴν παριστᾷ εἰς ἓνα τελευταῖον ρόλον τῆς.

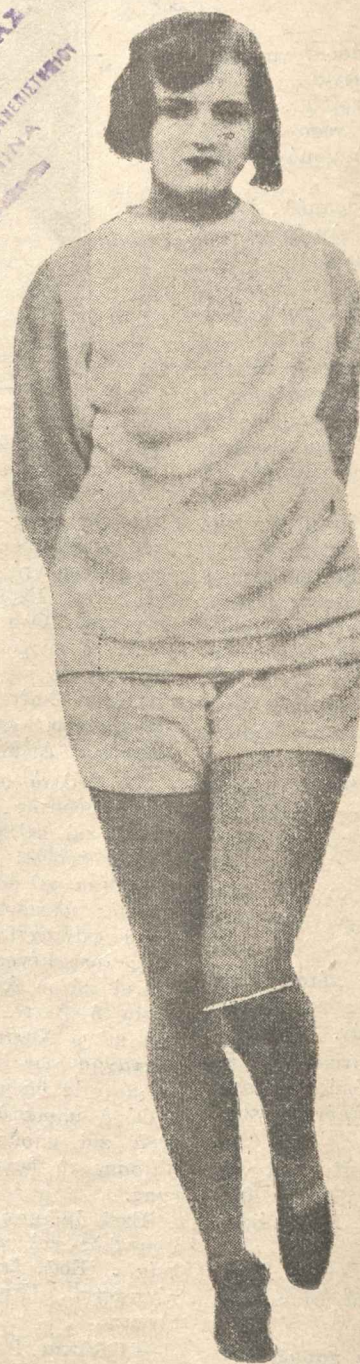

Ἡ Ἀμερικανίς ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Λόουεν Στάτς εὐρίσκειτο εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τὰ ἀγρία θηρία, μετὰ τὰ ὅποια παίζει εἰς διαφόρους ταινίας. Ἐν τούτοις ὁ κίνδυνος νὰ κατασπαράξη δὲν εἶνε μικρὸς.

Εἰς τὴν σοβιετικὴν Ρωσσίαν διασπασθὲν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν. Τὰ ρωσικὰ μπαλέττα εἶνε περίφημα. Ἰδεὺ τὸ μέγα μῦθος τῆς Μέσχαρς εἰς τὸν δύσκολον «Χερὸν τοῦ Φειδίου».

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

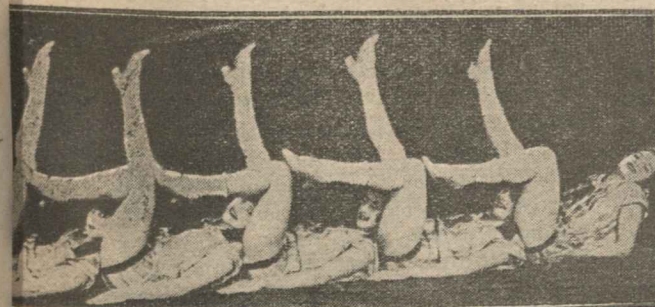
Ἡ Γερμανίς δρομεὺς Φρίντα Ἑρμπστερ, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ρεκόρ εἰς τοὺς δρόμους γυναικῶν

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΕΤΑ

Ὁ ἀνεκάλυψε τελευταίως ἓνα ἀπλὸν ὄσον καὶ πρωτότυπον μηχανήμα. Ἐνταῦθα ἐνισχυρίζεται ὅτι θὰ πετάξῃ ὅπως ὁ ἀρχαῖος Ἴκαρος.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ὁ δύσκολος χορὸς, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖται ἀπὸ τὸ μπαλέτο «Καζινὸ ντὲ Παρί» εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιθεώρησιν

Ἐνα ὡραῖο θεαματικὸ νούμερο, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖται εἰς ἓνα μουσικὸν θέατρον τοῦ Βερολίνου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΘΙΑΣΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

Η Κωνσταντινούπολις ήταν πάντα γνωστή ως πόλις τῶν οὐνείων. Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ ὑπεγράφη ἡ Ἐλληνοτουρκικὴ κατάντησε ἡ πόλις τοῦ οὐνείου ὅλων σχεδὸν τῶν ἡθοποιῶν μας. Κι' ἔτσι ἐνῶ ἡ Ἀθήνη καὶ ὁ Πειραιεὺς μὲ τὸ ἕνα ἀποτομῶς κατοικοὺς τῶν δὲν μποροῦν νὰ συντηρήσουν τέσσαρα θέατρα στὴν Πόλι μὲ τοὺς 70.000 Ἕλληνας συναγωγίζονται δύο Ἑλληνικοὶ θιάσοι.

Πρῶτος πῆγε ὁ θιάσος τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν μὲ βάσι τοὺς Γαβριηλίδην, Δενδραμῆν, Νέζε, Παρασκευᾶν, τὸ ζεύγος Ἀλίκης — Μουσοῦρη καὶ τὴν κ. Μαρίκα Φιλίππιδου. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ ντεμπούντῃ στὸ θέατρο «Ἐκλαίρ» (τὸ παλὸν «Ὁδεῖο») καὶ ὁ συναγωνισμὸς ἔφερε στὸ «Τεατρώ Φρανσαί» (τὸ πασίγνωστο «Βαριετὲ») τὸν θιάσο Ἀργυροπούλου. Εὐτυχῶς ἦσαν οἱ πρῶτοι Ἑλληνικοὶ θιάσοι ποὺ πῆγαιναν ὅσπερ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ καὶ ἔτσι κατάρθωσαν νὰ ἱκανοποιηθῶν. Ὁ θιάσος τῆς Ἑταιρίας πραγματοποιήθηκε στὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τῶν παραστάσεων του (26 Ν) ὁρίσθησαν 10 Δεκεμβρίου) εισπράξεις 9.500 περίπου τουρκικῶν λιρῶν, ποὺ ἐξασφαλίζουν μίαν «μέντια» παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικὴ. Τὸ τρόπαιο ὅμως αὐτὸ τῆς Ἑταιρίας Καλλιτεχνῶν, ποὺ περιλάμβανε καὶ τὴν Ἀλίκην, οὐκ ἐξ καθευδὲν τὴν Ἀλικομήτορα κ. Κυβέλην καὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἐπιχειρηματίας τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, οἱ ὁποῖοι «ἀπὸ κοιντοῦ συμφέροντος, μετὰ τοῦ κ. Φῶρστ, κινούμενοι», ὥσπερσαν νὰ δημιουργήσουν καὶ νὰ φέρουν στὴν Πόλι μετὰ τὸν Ἀργυρόπουλο θιάσο ὑπὸ τὴν κ. Κυβέλην. Χάρης λοιπὸν στὸν ρωμαϊκὸ αὐτὸν συναγωνισμὸ μῆσα σ' ἕνα μῆνα ἡ Πόλι ἐγνώρισε τρεῖς Ἑλληνικοὺς θιάσους πρόξας.

Πρῶτος ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Πόλι ὁ ὀπερετικὸς θιάσος τοῦ κ. Σαμαρτζῆ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ὑπέστη καὶ ἀναριθμήτους τροποποιήσεις γιὰ νὰ προσαρμοσθῇ στὴς ἀνάγκες τῆς «πιτάσας». Περιελάμβανε ἀρχικῶς τὰς κυρίας Ὀλυμπίαν Καντιώτη-Ριτσιάρδη, Ζαζὲ Μπαρζιλάντη, Τωτὸ Λιάσκα, Ἐλένην Πιέρρη καὶ Ρούσσου καὶ τοὺς κ.κ. Κοφινιώτην, Μίμην καὶ Ἐμμ. Καντιώτην, Στυλιανόπουλον, Ἀγγ. Λάμπρου, Κ. Δούκαν, Κ. καὶ Β. Παρασκευάπουλον, ἄρτιο ἀνδρικό καὶ γυναικείο κῶρο καὶ ἕνα Οὐγγαριζικὸ μπαλέτο, τὸ ὁποῖο πολλὰ γρήγορα ἀνέκατεστάθη ἀπὸ ἐγχώριο ὑπὸ τὸ ζεύγος Ραμασῶφ. Ἡ οἰκογένεια ὅμως Καντιώτη-Ριτσιάρδη, διεφώνησε μὲ τὸν κ. Σαμαρτζῆ καὶ ὁ θιάσος ἀνεσχηματίσθη μὲ πρωταγωνίστρια τὴν κ. Ζωζὼ Νταλμάς καὶ προσθαφαιρέσεις μερικῶν ἄλλων προσώπων.

Μ' αὐτὴ τὴν συγκρότησιν ὁ θιάσος ἦταν ἑτοιμος ν' ἀρχίσῃ στὴν Πόλι παραστάσεις πρὶν ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο μουσικὸ συγκρότημα καὶ ὁ κ. Σαμαρτζῆς εἶχε κάθε λόγον νὰ πιστεῖ πῶς ἡ «δουλειὰ» θὰ ἔβγαζε κάθε προηγουμένη ζῆμια καὶ θὰ τὸν γιόμιζε μπαγκανότες. Ἀλλὰ ὅμως δουλεῖ Σαμαρτζῆ καὶ ἄλλα ἡ οἰκογένεια Καντιώτη δουλεύεται.

Μὲ παραστάτην ἕναν δαιμόνιο Κερκυραῖο, τὸν θεατρικὸ «ἀντέντε» Μάτιο ἡ οἰκογένεια ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ προλάβῃ. Ὁ Σαμαρτζῆς εἶχε κλείσῃ τὸ «Ἐκλαίρ», αὐτοὶ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἐπιχειρηματίας τοῦ ἄλλου θεάτρου. Τοὺς προλαβαίνει ὅμως ὁ Σαμαρτζῆς καὶ κλείνει καὶ τὸ γαλλικὸ θέατρο.

Ἡ οἰκογένεια ἀλλάζει κατεύθυνσι. Διαδίδει

δεῖ ὅτι ἐτοιμάζεται νὰ κἀν δουλειὰ γιὰ τὴν Πάτρα, Ἀργουστόλι, Κέρκυρα κλπ. ἀλλὰ ἔχει πάντα τὸ μάτι στὴν Πόλι. Ὁ κ. Σαμαρτζῆς τὴν παθαίνει. Νομίζει πῶς ἡσύχασε καὶ συνεχίζει ἀμέριμνος τὴς παραστάσεις του στὴν «Ἀλκομῆρα», ἀποφασίζοντας νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Πόλι στὴς 12 Ἰανουαρίου. Ἀλλ' ἂν ἡ σύγασε ὁ Σαμαρτζῆς δὲν ἡσύχασαν καὶ οἱ θεατρώναί τοῦ «Ἐκλαίρ» Τσαγκόπουλος καὶ Λαοιτάρης. Ὅταν ἔμαθαν, ὅτι ὁ θιάσος Σαμαρτζῆ πρόκειται νὰ στεγασθῇ στὸ ἄλλο θέατρο ἔστειλαν στὴν Ἀθήνα εἰδικὸν ἀπεσταλμένον, τὸν κ. Εἰθ. Λαμπρόπουλο, ὁ ὁποῖος καὶ ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Καντιωταίους. Καὶ ἐνῶ ὁ κ. Σαμαρτζῆς καὶ τὸν ἑαυτοῦ καὶ Κων. πόλει ἐπιτελεῖν του δὲν παίρνει καθόλου μυρωδιὰ γίνεται μίαν ἀπὸ τὴς περιφημότερες θεατρικῆς συνωμοσίας: Ἐπανελημμένα ταξείδια τοῦ Λαμπροπούλου μεταξὺ Ἀθηνῶν—Κων. πόλεως καὶ πυρετώδεις, ἀλλὰ μυστικαὶ συνεννοήσεις ἐξασφαλίζουν ντεμποῦτο τῆς οἰκογενείας Καντιώτη—Ριτσιάρδη 12 ὁλόκληρες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸν κ. Σαμαρτζῆ, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ ἐκινδύνευσε νὰ βρεθῇ καὶ χωρὶς θιάσο. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο συμφωνοῦνται οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια. Τέλος ἡ βόμβα ἔσκασε στὴς 20 Δεκεμβρίου. Ὅλοι ἤρχισαν νὰ μαθαίνουν ἑαυτοὺς ἐξαιρέτως, ὅτι ὁ ὑπὸ κατασκευὴν θιάσος Ριτσιάρδη ἀντὶ νὰ πᾶι στὴν Πάτρα πᾶει στὴν Πόλι. Τὸ τί ἐπικολούθησε εἶνε ἀφάνταστον γιὰ ὁποῖον δὲν ἔζησε τὰ γινόμενα.

Ὁ κ. Σαμαρτζῆς σπεύδει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς ἡθοποιούς του, πληρώνει τοὺς κόσμον τὰ λεπτὰ γιὰ τηλεγραφήματα καὶ ἀρχίζει ὑπογράφοντας συμβόλαια ἀπὸ τὸν κ. Μάνο Φιλίππιδην. Ἀντιθέτως ἡ οἰκογένεια κάνει ὅ,τι μπορεί γιὰ νὰ προσελκύσῃ τοὺς ἡθοποιούς τοῦ θιάσου του. Τὸ κέντρο τῆς νέου θεατρικοῦ κέντρου, ἂς σημειωθῇ—μετα-

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΙ' ΟΙ ΜΟΥΣΕΣ

Τὸν τρομερὸ τὸν ἔρωτα δὲν τὸν φοβοῦνται καὶ τὴν προτεραιότητα ὁ κ. Σαμαρτζῆς κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ στὴν οἰκογένειαν διάφορα ἄλλα προσκόμματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπέτυχε ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσιν 38 ἔργων τοῦ Σακελλαριδῆ, ποὺ ὑπολογίζεται πῶς θὰ χαλάσουν κόσμον στὴν Πόλι. Ἐκτός δὲ ἀπ' αὐτὸ πηγαίνει σὲ μεγαλύτερο θέατρο καὶ μὲ καλλίτερο — γιὰ τὸν ρεπορτοριὸν τοῦ τοῖς ἰσχυροῦς—θιάσον. Ἐνῶς τῆς κ. Ζωζὼ Νταλμάς, Ζαζὲς Μπαρζιλάντη, Λιάσκα καὶ Ρούσσου ἔχει στὸ θιάσο του τοὺς κ.κ. Μάνον Φιλίππιδην, Κορινιώτην, Ν. Μηλιώδη, Περδίκη, Διανέλλον, Πομόνην, Κ. Παρασκευάπουλον κλπ. Ὁ ἄλλος θιάσος ποὺ ἀρχίζει τὰς παραστάσεις του τὴν ἐπομένη τῆς πρωτοχρονιάς περιλαμβάνει ἐκτός ἀπὸ τὸ ζεύγος Ριτσιάρδη, τὴν διδα Νίτσαν Φιλοσόφου, τὰς κυρίας Πιέρρη καὶ Μιγγουλά καὶ τοὺς κ.κ. Κωνσταντίνον, Μίμην καὶ Ἐμμ. Καντιώτην, Δούκαν, Πλεμενίδην, Παρασκευάπουλον καὶ ἰσως ἀργότερα καὶ τὸν Δράμην.

Ἀλλ' ἂν τοῦ πῆραν μερικοὺς ἡθοποιούς καὶ τὴν προτεραιότητα ὁ κ. Σαμαρτζῆς κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ στὴν οἰκογένειαν διάφορα ἄλλα προσκόμματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπέτυχε ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσιν 38 ἔργων τοῦ Σακελλαριδῆ, ποὺ ὑπολογίζεται πῶς θὰ χαλάσουν κόσμον στὴν Πόλι. Ἐκτός δὲ ἀπ' αὐτὸ πηγαίνει σὲ μεγαλύτερο θέατρο καὶ μὲ καλλίτερο — γιὰ τὸν ρεπορτοριὸν τοῦ τοῖς ἰσχυροῦς—θιάσον. Ἐνῶς τῆς κ. Ζωζὼ Νταλμάς, Ζαζὲς Μπαρζιλάντη, Λιάσκα καὶ Ρούσσου ἔχει στὸ θιάσο του τοὺς κ.κ. Μάνον Φιλίππιδην, Κορινιώτην, Ν. Μηλιώδη, Περδίκη, Διανέλλον, Πομόνην, Κ. Παρασκευάπουλον κλπ. Ὁ ἄλλος θιάσος ποὺ ἀρχίζει τὰς παραστάσεις του τὴν ἐπομένη τῆς πρωτοχρονιάς περιλαμβάνει ἐκτός ἀπὸ τὸ ζεύγος Ριτσιάρδη, τὴν διδα Νίτσαν Φιλοσόφου, τὰς κυρίας Πιέρρη καὶ Μιγγουλά καὶ τοὺς κ.κ. Κωνσταντίνον, Μίμην καὶ Ἐμμ. Καντιώτην, Δούκαν, Πλεμενίδην, Παρασκευάπουλον καὶ ἰσως ἀργότερα καὶ τὸν Δράμην.

Ἀλλ' ἂν τοῦ πῆραν μερικοὺς ἡθοποιούς καὶ τὴν προτεραιότητα ὁ κ. Σαμαρτζῆς κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ στὴν οἰκογένειαν διάφορα ἄλλα προσκόμματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπέτυχε ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσιν 38 ἔργων τοῦ Σακελλαριδῆ, ποὺ ὑπολογίζεται πῶς θὰ χαλάσουν κόσμον στὴν Πόλι. Ἐκτός δὲ ἀπ' αὐτὸ πηγαίνει σὲ μεγαλύτερο θέατρο καὶ μὲ καλλίτερο — γιὰ τὸν ρεπορτοριὸν τοῦ τοῖς ἰσχυροῦς—θιάσον. Ἐνῶς τῆς κ. Ζωζὼ Νταλμάς, Ζαζὲς Μπαρζιλάντη, Λιάσκα καὶ Ρούσσου ἔχει στὸ θιάσο του τοὺς κ.κ. Μάνον Φιλίππιδην, Κορινιώτην, Ν. Μηλιώδη, Περδίκη, Διανέλλον, Πομόνην, Κ. Παρασκευάπουλον κλπ. Ὁ ἄλλος θιάσος ποὺ ἀρχίζει τὰς παραστάσεις του τὴν ἐπομένη τῆς πρωτοχρονιάς περιλαμβάνει ἐκτός ἀπὸ τὸ ζεύγος Ριτσιάρδη, τὴν διδα Νίτσαν Φιλοσόφου, τὰς κυρίας Πιέρρη καὶ Μιγγουλά καὶ τοὺς κ.κ. Κωνσταντίνον, Μίμην καὶ Ἐμμ. Καντιώτην, Δούκαν, Πλεμενίδην, Παρασκευάπουλον καὶ ἰσως ἀργότερα καὶ τὸν Δράμην.

Μεταφραστὴς
ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΟΣ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΓΑΓΔΑΡΟΣ

Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀποβάλλουν καθ' ἐκαστὴν εἰς τὴν Διεύθυνσιν δελτίον συμβάντων, ἀναφέροντες λεπτομερῶς κάθε γεγονός, ποὺ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν περιφέρειάν των. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης ἀναφοράς ὑποχρεοῦνται νὰ σημειώνουν ἐν περιλήψει τὸ συμβᾶν περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλεῖ ἡ ἀναφορά.

Πρὸ μηνὸς λοιπὸν εἰς τὸν Κολωνὸν συνέβησαν τὰ ἑξῆς αξιοπερίεργα πράγματα: Ὅνος γαλατὰ, πνίγοντος τὰ βασάνά του εἰς τὴν ταβέρναν τῆς γωνίας, ἀντελήφθη διερχόμενον ἄλλο ὑποζύγιον θηλυκοῦ ὄρους γένους, ἐφ' ὃ καὶ ἤρχισε νὰ κινή μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν τὴν κεφαλὴν του καὶ νὰ ἐκβάλῃ ζωηροὺς ὀγκανισμούς. Ἡ διερχομένη ὄφειλε ἀνταπέδωκε διὰ χαριέντων ὀγκανισμῶν τὸ κομπλιμέντον τὸ εἰδύλλιον ἐπὶ τῇ ἀκαρεῖ καὶ ὁ τετράπους Ρωμαῖος ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τῆς Ἰουλιέτας του. Πρὶν ὅμως προσωρήσῃ ὀλίγα βήματα, ἐξηλικώθη φαρδὺς πλατὺς κάτω καὶ ἔμεινε ἄπνους, προσβληθεὶς ἐν συγκοπῇ καρδίας, ἴσως ἀπὸ ὑπερβολικῆν ἐρωτικὴν συγκίνησιν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ οἰκείου ἀστυνομικοῦ τμήματος εἰς ὃ ἀνεφέρθη τὸ συμβᾶν, συνέταξε εὐσυνειδήτως τὴν ἀναφοράν του, ἔξυσε λίγο τὸ κεφάλι του διὰ νὰ τοῦ κατέβῃ ἡ ἔμπνευσις καὶ τέλος ἐσημείωσε τὴν ἐξῆς θαυμασίαν περιλήψιν: «Θάνατος ὄνου ἐν συγκοπῇ καρδίας διὰ λόγους ἐρωτικούς».

βάλλεται σὲ χερματιστήριο. Τόσες λίρες δίνει ὁ Σαμαρτζῆς, τόσες ἐμεῖς. Ἡ σπουδαίον τέρας μετοχῇ, ἡ ὁποία καὶ ἔφτασε σὲ μεγάλα μισθολογικά ὕψη ἦταν ἡ κ. Ζαζὲ Μπαρζιλάντη, κατακυρωθεῖσα στὸν κ. Σαμαρτζῆ ἀντὶ 750 λιρῶν, δηλαδὴ 30 περίπου χιλιάδων δρ. τὸν μῆνα. Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἡ οἰκογένεια ἐπῆρε ἀπὸ τὸν θιάσο Σαμαρτζῆ τὴν κ. Πιέρρη, τὸ ζεύγος Δούκα, τὸ ζεύγος Ραμασῶφ καὶ μερικοὺς ἀπὸ τὸ κῶρο. Ἐπίσης ἐθίξε μίαν μπαλαρίνα τοῦ θιάσου τῆς Βαβυλωνίας, τὴν Λολόττα Φυντάκη καὶ ἐνομήνησε ἀνευ...ἀποτελέσματος (καίτοι πῆρε 6000 δρχ. προκαταβολή) τὴν δευτέραν συμπρέτταν τοῦ θιάσου τοῦ «Μοντιὰ» κ. Μαρίκα Κρεβάτα. Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς σὲ τί σημεῖο ἔφθασε ὁ ἐκνευρισμὸς ἀρκεῖ, νομίζω, νὰ γραφῇ, ὅτι ὁ τότε ἡγεμὸς Ραμασῶφ ἔσπασε μόνος στὸ κεφάλι του ἕναν...μεγάλον καὶ θρεφτή.

Ἀλλ' ἂν τοῦ πῆραν μερικοὺς ἡθοποιούς καὶ τὴν προτεραιότητα ὁ κ. Σαμαρτζῆς κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ στὴν οἰκογένειαν διάφορα ἄλλα προσκόμματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπέτυχε ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσιν 38 ἔργων τοῦ Σακελλαριδῆ, ποὺ ὑπολογίζεται πῶς θὰ χαλάσουν κόσμον στὴν Πόλι. Ἐκτός δὲ ἀπ' αὐτὸ πηγαίνει σὲ μεγαλύτερο θέατρο καὶ μὲ καλλίτερο — γιὰ τὸν ρεπορτοριὸν τοῦ τοῖς ἰσχυροῦς—θιάσον. Ἐνῶς τῆς κ. Ζωζὼ Νταλμάς, Ζαζὲς Μπαρζιλάντη, Λιάσκα καὶ Ρούσσου ἔχει στὸ θιάσο του τοὺς κ.κ. Μάνον Φιλίππιδην, Κορινιώτην, Ν. Μηλιώδη, Περδίκη, Διανέλλον, Πομόνην, Κ. Παρασκευάπουλον κλπ. Ὁ ἄλλος θιάσος ποὺ ἀρχίζει τὰς παραστάσεις του τὴν ἐπομένη τῆς πρωτοχρονιάς περιλαμβάνει ἐκτός ἀπὸ τὸ ζεύγος Ριτσιάρδη, τὴν διδα Νίτσαν Φιλοσόφου, τὰς κυρίας Πιέρρη καὶ Μιγγουλά καὶ τοὺς κ.κ. Κωνσταντίνον, Μίμην καὶ Ἐμμ. Καντιώτην, Δούκαν, Πλεμενίδην, Παρασκευάπουλον καὶ ἰσως ἀργότερα καὶ τὸν Δράμην.

Ἀλλ' ἂν τοῦ πῆραν μερικοὺς ἡθοποιούς καὶ τὴν προτεραιότητα ὁ κ. Σαμαρτζῆς κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ στὴν οἰκογένειαν διάφορα ἄλλα προσκόμματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπέτυχε ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσιν 38 ἔργων τοῦ Σακελλαριδῆ, ποὺ ὑπολογίζεται πῶς θὰ χαλάσουν κόσμον στὴν Πόλι. Ἐκτός δὲ ἀπ' αὐτὸ πηγαίνει σὲ μεγαλύτερο θέατρο καὶ μὲ καλλίτερο — γιὰ τὸν ρεπορτοριὸν τοῦ τοῖς ἰσχυροῦς—θιάσον. Ἐνῶς τῆς κ. Ζωζὼ Νταλμάς, Ζαζὲς Μπαρζιλάντη, Λιάσκα καὶ Ρούσσου ἔχει στὸ θιάσο του τοὺς κ.κ. Μάνον Φιλίππιδην, Κορινιώτην, Ν. Μηλιώδη, Περδίκη, Διανέλλον, Πομόνην, Κ. Παρασκευάπουλον κλπ. Ὁ ἄλλος θιάσος ποὺ ἀρχίζει τὰς παραστάσεις του τὴν ἐπομένη τῆς πρωτοχρονιάς περιλαμβάνει ἐκτός ἀπὸ τὸ ζεύγος Ριτσιάρδη, τὴν διδα Νίτσαν Φιλοσόφου, τὰς κυρίας Πιέρρη καὶ Μιγγουλά καὶ τοὺς κ.κ. Κωνσταντίνον, Μίμην καὶ Ἐμμ. Καντιώτην, Δούκαν, Πλεμενίδην, Παρασκευάπουλον καὶ ἰσως ἀργότερα καὶ τὸν Δράμην.

ΜΝΟΙΣΙΟΥΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΤΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ JULES DE GASTINE

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Ἡ Μπλάνς Μπουσσάρ ἦταν πράγματι θαυμασία μὲ τὴν μαύρη στολὴ ποὺ ἀνεδείκνυε τὴς γραμμὰς τοῦ κομποῦ σώματός της. Ὁ Ζὰκ τὴν ἐκύτταζε μὲ θαυμασμὸ ἐνῶ ἐσκέπτετο:

— Πῶς τὴν ἀγαπῶ, Θεέ μου, πῶς τὴν ἀγαπῶ!...

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἐπεκράτησε μία σιγὴ ἀμνηστίας. Ἐπειτα ὁ στρατηγὸς ἔδωσε μία ἀσπρηλὴ ἐκφρασίαν ἀπὸ πρόσωπό του καὶ μὲ τὴν βαρεὴ φωνὴ ποὺ μετεχειρίζετο ὅταν μιλοῦσε στοὺς στρατιώτες, εἶπεν ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν κόρη του:

— Πλησίαν, δεσποινίς, γιὰ νὰ σὲ μαλώσω...

— Ἐμένα, μπαμπά;

— Μάλιστα, ἐσένα. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι πλῆττεις μαζί μου...Ε;

— Ἐγώ, μπαμπά;

— Καὶ δι' ἐλπίδας νὰ μ' ἐγκαταλείψης...

— Ἐν πρώτοις, μπαμπά, εἶπεν ἡ νέα, δὲν πρόκειται νὰ σ' ἐγκαταλείψω...

— Ἐ! Πῶς;

— Ὁ κ. Ἐμπέρ μοῦ τὸ ἔχει ὑποσχεθῇ...

Ὁ Ζὰκ ἔκαμε μὲ τὸ κεφάλι μία καταφατικὴ κίνησιν.

— Ὅποτε εἶσι λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός. Ἐκάματε κίους τὰ σχέδια σας!

— Ναι, μπαμπά!

— Χωρὶς ἐγὼ νὰ ξέρω τίποτα, χωρὶς νὰ μοῦ πῆς...

Ἡ Μπλάνς μ' ἕνα πῆδημα ἐκρεμάσθηκε στὸ λαίμυρό του.

— Ὁ! μπαμπάκα, τοῦ εἶπε μὲ τὴν χαϊδευτικὴ φωνὴ της, ξέρω πῶς δὲν θέλεις τὴν δυστυχίαν τῆς μικρῆς σου κορούλας ποὺ σ' ἀγαπᾷ τόσο-τόσο...

— Ὅτε θὰ ἦθελα τὴν δυστυχίαν σου ἂν δὲν ἔδιναν τὴν συγκατάθεσί μου στὴν αἴτησί σου μὲ ἔκαμαν αὐτοὶ οἱ κύριοι;

— Ναι, μπαμπά, ἀπήντησε μὲ σταθερότητα ἡ νέα.

— Ὁ! δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ζὰκ, πόσο μὲ κάνετε εὐτυχῇ...

Ὁ στρατηγὸς ἐστράφη πρὸς τοὺς δύο ἐπισκέπτας καὶ εἶπε:

— Ὅπως βλέπετε, κύριοι, δὲν ἔχω τίποτα ν' ἀπαντήσω...Ἡ ἀπόφασίς ἐλήφθη καὶ χωρὶς ἐμένα...Ἀφοῦ λοιπὸν ἀγαπίσατε, πανδρευθήτε. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φέρω ἐμπόδιο στὴν εὐτυχίαν σας...Μόνον ἔχω παραόνοματι ἡ Μπλάνς δὲν μοῦ ἐμίλησε προσητέρα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό...

— Ἐγὼ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω, μπαμπά...

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἕνοχος, διέκοψεν ὁ Ζὰκ ἠλθα ἐνωρίτερα ἀπὸ ὅ,τι εἶχαμε συμφωνήσει μὲ τὴν δεσποινίδα.

— Ὁ Ζὰκ, εἶπεν ὁ πατέρας. Ἐμπέρ, πρό-

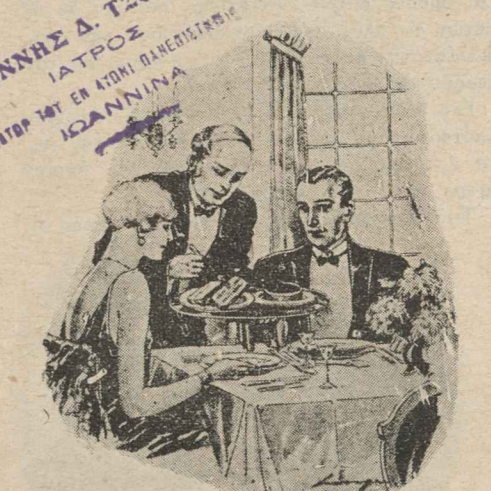
καίται νὰ κάμῃ ἕνα ἀρκετὰ μακρὺν ταξεῖδι καὶ πρὶν φύγῃ ἤθελε νὰ ἔχῃ μίαν ὀριστικὴν ἀπάντησιν...

— Φεύγετε ἀλήθεια; ἐρώτησε ὁ στρατηγός. — Σὲ μερικὲς ἡμέρες... Ἡ δεσποινὶς Μπλάνς τὸ γνωρίζει.

— Ναι, ναι, βλέπω ὅτι ἡ δεσποινὶς Μπλάνς εἶνε πολὺ καλὰ πληροφορημένη καὶ ὅτι ξέρει νὰ κρίνῃ περίφημα τὰ μυστικά της... Ἐκεῖνο ποὺ μὲ παραξενεύει μόνον εἶνε ὅτι εὐρήκατε τὸν καιρὸ νὰ μιλήσετε γιὰ τόσα πράγματα χωρὶς ἐγὼ νὰ καταλάβω τίποτα...

— Ἀ! ἐπάνω στὸ χορὸ μιλά κανεὶς τόσο γρήγορα...

— Καὶ ὁ γάμος δὲν θὰ γίνῃ παρὰ μετὰ τὴν ἀποῤῥαφίαν...

ἐπιστροφή σας;

— Μάλιστα, στρατηγέ. Ἐτοίχομε συμφωνίαν μὲ τὴν δεσποινίδα Μπλάνς...

— Ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω ὅτι πολλὰ πράγματα ἔχουν συμφωνηθῇ μεταξύ σας... Καὶ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι θὰ διαρκέσῃ πολὺ;

— Ἐνα χρόνον, ἴσως καὶ δεκαπέντε μῆνες...

— Ἐνα ταξεῖδι γιὰ ὑποθέσεις στὴν Ἀμερική...

— Ἐτοίχοι λοιπὸν, τὰ ἐκανονίσαιτε ὅλα ἐν ἀγνοίᾳ μου...Δὲν μένει λοιπὸν τίποτα νὰ κάμω ἐγώ...

Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο Ἐμπέρ καὶ εἶπε τείνων τὸ χεῖρ του:

— Κύριοι, δέχομαι τὴν αἴτησί σας καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς γι' αὐτὸν τὸν γάμον ἀφοῦ πρόκειται νὰ προεξήνῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης μου.

Ὁ Ζὰκ ἔσπευσε νὰ σφίγγῃ τὸ χεῖρ τοῦ στρατηγοῦ.

— Ὁ! στρατηγέ μου, ἀνέκραξε, μὲ κάνετε τὸν πεῖδ εὐτυχὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ πατέρας Ἐμπέρ ἐκοιμήθη τὸ κεφάλι γιὰ τὸ ἀποροῦσε πῶς ὁ στρατηγὸς δὲν εἶχε κάμει λόγο γιὰ τὴν προίκα ποὺ θὰ ἔδινε εἰς τὴν κόρη του. Ὁ στρατηγὸς ἐν τῷ μεταξὺ ἔλεγε στὸν Ζὰκ ἐνῶ γελώντας τὸν ἀπειλοῦσε μὲ τὸ δάκτυλο:

— Μὴν ξεχνᾷτε πῶς ἂν δὲν τὴν κάμετε εὐτυχισμένη μὲ χρωστάτε εἰς ἐμένα ἡμερῶν φυλάσις!...

— Στρατηγέ μου, τὴν ἀγαπῶ τόσο ὥστε ποτὲ δὲν θὰ γίνω ἄξιος αὐτῆς τῆς ποιήσης.

Ἡ Μπλάνς ἔδωσε καὶ αὐ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΟΝΤΡΟΥΖΗ

3.

Είς τὰς ἐπιπτώσεις ἐκδρομῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, παρὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἡθῶν, συνήθως οἱ ἐπίπτοι καὶ ἡ ἀμαρτὴν ἀπεμακρύνοντο ἢ εἰς μικρὰ γκροὺπ ἢ καὶ εἰς ζεύγη, συνεπῶς δὲν παρείχε καμμίαν ἐξαιρετικὴς σημασίας ὑπόνοιαν ἐὰν ἡ ὥραία δεσποινὴς Κ. καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀπεμακρύνοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς ἢ πρὸς τὰ «προχώματα», ἔλεγαν δὲ τότε «προχώματα» καὶ μέχρις πρὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη τὸν λόφον, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Ἀλεξάνδρου, διότι εἰς τὴν κορυφὴν του εἶχε γίνῃ κατὰ τὸ 1885 ἓνα μεγάλο ὄχυρον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶχον στηθῇ δύο τοπομαχικὰ πυροβόλα, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀμύνης ὡς ἐκ τῶν πολεμικῶν γενομένων τοῦ ἔτους ἐκείνου κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου, ὁ ὁποῖος ἠπείλει νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Πειραιῶς καὶ νὰ βομβαρδίσῃ τὰς Ἀθήνας.

Ἡ αἴτισις τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ ἐξέπληξε τὴν δεσποινίδα Κ. ἡ ὁποία χωρὶς ποτὲ νὰ φαντασθῇ τὴν τύχην τοῦ μενταγιόν, τὸ ὁποῖον εἶχε χάσει κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τῆς δοκιμαστικῆς κούρας τῶν ἑπικῶν ἀγώνων, ὑπόπτευεν ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκφορᾶν ἐκείνην ἐπιμόνος, θεαίως θὰ τῆς ἐκπρότεινε τὴν μικρὴν ἀπομάκρυνσιν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ μαζοῦ ἐκμυστηρεῖσας.

— Ἄν δὲν ἦμουν τόσο κούρασμένη, τοῦ εἶπεν, θὰ ἐδεχόμην λίαν εὐχαρίστως τὴν πρότασίν σας.

— Ἡ πρότασίς μου ἔρχεται ἀπὸ ἐνδιαφέρον οὐδὲν ὡς δεσποινίς, τῆς εἶπεν ἐκεῖνος, μὲ μίαν ἐκφρασὴν ἀνθρώπου τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα ἔλεγε πολλά.

— Ἄν σὰς πῶ, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ συγκινεῖ θεοσιμῶς, ὅτι δὲν θὰ σὰς ἔλεγα καμμίαν ὑπερβολὴν, τὴν ἤκουσε νὰ τοῦ λέγῃ, μὲ τὸ πλὴν εὐγενικὸν καὶ γλυκύτατον χαμόγελο, τὸ ὁποῖον ἐκφραζομένη τὴν ἀπερίττως συμπαθῇ ἐκφραστὴν τῆς.

— Πολὺ φοδοῦμαι, τῆς ἀπάντησεν ἐκεῖνος, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇ τί θέλω νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ.

— Διὰ νὰ ζητήτῃ ἓνα μικρὸν ἰδιαιτέρον περιπάτον θεθαίρει θὰ πρόκειται νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ καὶ τὸ ἀπόρητον.

— Ἀσφαλῶς.

— Τί σὰς ἐμποδίζει νὰ μοῦ τὸ ἐμπιστευθῇ τώρα;

— Διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ προκαλέσω κατενόες, ἔστω καὶ τὴν παρεμικρὰν ὑπόνοιαν. Καὶ τῆς προσέθεσε μὲ χαμηλοτέραν φωνήν.

— Δὲν πιστεύω ν' ἀμφιβάλλετε ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν ποὺ ἀνταλάσσομεν κατ' ἰδίαν αὐτὰς τὰς ὀλίγας λέξεις, εἶνε προσηλωμένα ἐπάνω μας ἐρευνητικὰ καὶ φιλόδοξα πολλὰ βλέμματα.

Πράγματι, συνωμίλησαν ἐπὶ τῶν ἑπικῶν τῶν ἐπάνω εἰς τὴν στροφὴν τῆς στενῆς παλαιᾶς ὁδοῦ καὶ εἰς τὸ σημεῖον ὅπου σήμε-

ρον εἶνε τὸ Τροικαδεῖον, τὴν ἐποχὴν δὲ ἐκείνην ἦτο ἓνα μικρὸν στανδρόπιον πανδοχείου ἀνήκον οὐδὲν καποῖον ὀνόματι Πρινόπουλον καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐλέγετο ὅλη ἡ γωνία καὶ τὸ μικρὸν ἀκρωτήριο τοῦ Πρινόπουλου, ὅπως τὸ μέρος ὅπου ἦσαν τὰ ἀνδρικά λουτρά, τὸ πρῶτον μικρὸν ξενοδοχεῖον, καὶ δύο τρεῖς ξυλοπαράγκες ἐλέγετο «τοῦ Σηροτάγαντος» ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς περιοχῆς ἐκείνης. Εἰς διάφορα σημεία πλησίον τῶν ἦσαν ἄλλα ζεύγη ἐπίπτων καὶ ὁμάδες ἀπὸ 4—5 ἀτόμα, πολλῶν δὲ ἐξ αὐτῶν τὰ βλέμματα παρηκολούθουν τὴν συνωμίλιαν τῆς πολυφύρου δεσποινίδος καὶ τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

Εἰς μίαν στιγμὴν ἡ δεσποινὴς Κ. ἐμφάνισεν ἀπότομα τοὺς χαλινούς τοῦ ἀλόγου τῆς καὶ τὸν ἔστρεψε πρὸς ἓνα μονοπάτι, τὸ ὁποῖον ἔφερε πρὸς τοῦ Χαλκοκονδύλη.

Τοῦ Χαλκοκονδύλη ἐλέγετο τὸ μέρος ὁ-

Οἱ κ. κ. Μήτσος Μυράτ, Ἀγγελος Χρυσομάλλης, Τηλέμ. Δεσποινίδης καὶ ἡ κυρία Κυβέλη, οἱ ὁποῖοι ἐπαίξαν

— πον εἶνε σήμερον τὸ «Μπάρ» καὶ ὅπου τότε ἦσαν κτισμένοι μὲ μονόδροτον δύο μικροὶ λιθόκτιστοι πάγοι ἐνὸς ἰδιοκτήτου παλαιῦ Ἀθηναίου Χαλκοκονδύλη.

Πέραν αὐτῶν δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο οἶκον ἀνθρώπων παρὰ μόνον μαζοῦ εἰς τὸ ῥέμα τῆς Πικροδάφνης ὅπου εἶνε σήμερον τὸ «Έντεν», ἡ ὁποία τῆς ῥωσίδος κομῆσης Καπνίστη.

Ἡ παράδοξις ἐκείνη ῥωσὶς κόμησα προσωπικὴ φίλη τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας καὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἀπὸ τινος ἐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπὸ ἐξαιρετικῆν ἀγάπην πρὸς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν, εἶχε κτίσει ἐκεῖ τὴν ὥραϊαν βίλλαν, ἡ ὁποία σήμερον εἶνε τὸ «Έντεν» καὶ παρέμεινε εἰς αὐτὴν ὀλίγους μῆνας μόνον τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ φθινοπώρου.

Ἐκεῖ ἐδέχετο συνήθως τὴν ἐπίσκεψιν μελῶν τῆς Β. Οἰκογενείας καὶ οὐκ ὀλίγους τὸν Γεώργιον Α', μετὰ τοῦ ὁποῖου ἔκαμε μακρυνοὺς ἐπίπτους περιπάτους πρὸς τὸν Ὑμηττὸν καὶ τὴν Βουλιαγμένην.

Ἡ δεσποινὴς Κ. ὤθησε τὸ ἄλογόν τῆς πρὸς τοῦ Χαλκοκονδύλη, τὴν ἠκολούθησε δὲ ἀμέσως τῆς πῆρε θέσι στὸ πλευρὸν τῆς, ἐπάνω οὐδὲν στενὸν χωρὶν μονοπάτι ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, δηλαδὴ συνενομοφύειτο πρὸς τὴν παράκλιον τοῦ σιωπηλῆς καὶ χωρὶς καμμίαν προσορμικὴν συγκατάθεσιν.

Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον ἡ ὥραία ἐκείνη καὶ πολυφύρου κόρη τοῦ εἶπε μὲ θάρρος καὶ παρησίαν.

— Ὑποθέτω ὅτι μπορεῖτε τώρα νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇτε τὸ ἀπόρητον.

Ἀλλὰ καὶ τὸ γέλοιόν τῆς τὸ εὐγενικὸν καὶ ἡμερόν καὶ ἡ ἐκφρασίς τῆς ἔδειχναν μάλλον εἰρωνίαν καὶ φαιδρότητα παρὰ σοβαρότητα καὶ ἀνησυχίαν.

— Θὰ πεισθῇτε δεσποινίς, τῆς εἶπεν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ὑπερβολὴ εἰς τοὺς λόγους μου. Θὰ σὰς ἀποδείξω δὲ τὸ ἐνδιαφέρον μου χωρὶς κανέναν δισταγμόν.

Καὶ τὴν ἐρώτησεν ἀποτόμως.

— Ἐχάσατε κατὶ;

— Ἄν ἔχασα κατὶ.

— Ναί, ἐνθυμίσθητε;

Τὴν εἶδεν ἀφηνιδίως νὰ συνοφρυοῦται.

Τὸ χαμόγελο ἐχάθηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς

καὶ τὰ βλέμματά τῆς ἀνήσυχον διεσπασμένην

σαν μὲ μίαν ταχύτητα σπασμοῦ πρὸς τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἐτυράννησε περισσώτερον ἄλλ' ἀμέσως χωρὶς περιστροφῆς ἐβύθησε τὸ χεῖρ τοῦ εἰς τὴν τσέπην τῆς κίτας τοῦ, ἔβγαλε γοργὰ κάποιον μικρὸν ἀντικείμενον τυλιγμένο ἀκανόνιστα καὶ τσαλακωμένον μέσα σὲνα μικρὸ μεταξωτὸ μαντήλι, καὶ τῆς τὸ ἔδωκεν.

— Αὐτὸ ποὺ ἐχάσατε δεσποινίς, τῆς εἶπεν, ἡ τύχη τὸ ἔφερον στὰ χεῖρά μου. Παρέμεινε ὅχιτον ἀπαρβατιστὸν καὶ ἀπόρητον καθὼς ἦσαν ὅταν ἐκρέματο εἰς τὰ παρθενικά σας στήθη. Σὰς τὸ ἐπιστρέφω μὲ μίαν περὶ ἀλλοῦ νὰ πιστεύετε, ὅτι εἰς τὸ πρόσωπόν μου θάχετε πάντοτε ἓναν ἄνδρα ἀφοσιωμένον μὲ χεῖρ θανάτου γιὰ τὴν εὐτυχίαν σας...

Ἐκείνη ἀπὸ εὐχαρίας καὶ μειδώσεως εἶχε γίνῃ ὡχρὰ καὶ σκυθρωπή.

Ἐπῆρε τὸ μεταξωτὸ μαντήλι τυλιγμένο καθὼς ἦταν ἀπὸ τὰ χεῖρά του καὶ τὸ ἐξηπάτησε μετὰ κάποια ταραχὴ καὶ νευρικότητα μέσα στοὺς κόλπους τῆς ἀπὸ τὸ μικρὸν ἀνοιγμα ποὺ ἐσηματίετο ὁ δελουδίνος μπούστος τῆς ὡμαζόνος εἰς τὸ ὕψος τοῦ λαμποῦ τῆς.

— Σὰς εὐχαριστῶ... τοῦ ἐψιθύριεν. Σὰς εἶμαι ἐγγνώμων.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

(Συνεχίζεται ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Δὲν τον ἀγαπᾷτε λοιπὸν αὐτὸν τὸν νεόν;

— Μὴς ἐνὰ ευχαριστὸν καὶ διασκεαστικὸν παιδί, ναί. Ἡ ἐνὰ ὅμως εἰσεῖλε καποία πέραν τοῦ δέοντος κλισίη γι' αὐτὸν καὶ εἶνε οὐδὲν ἡλικία ποὺ παραινέται κανεὶς ευκολὰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως. Ἀνησυχῶ... Αὐτὸ τὸ παιδί, ἂν καὶ τόσο ευχάριστον, εἶνε ἀνυπόστατον.

Ἡ κ. Παρὸν εἰσώτησε, ἀλλὰ τὸ προσώπὸν τῆς ἐδείχνε τὴν ἀνησυχίαν τῆς.

— Θὰ κάμω ὅτι μπορῶ, τῆς εἶπε ἡ Μόντ.

Ἐλπίσω ὅτι ὁ κινῶν οὐδὲν εἶνε ἀμεσῶς. Εἶνε λίγος καιρὸς ποὺ το φλερτ τοὺς φανταίται περὶ ζευγαρώσεως.

— Ἰσχυρεῖτε λοιπὸν πραγματικὰ διὰ ὑπῆρχε καὶ σοβαρὸ μεταξὺ τῶν; Ὁ Λέσλι μοι-αίει σὰν τὴν πεταλούδα. Σὰς φανταίται ἔστω γιὰ ἓνα αἶσθημα σοβαρὸ; Δὲν νομίζετε διὰ τὰ πρόκειται μόνον γιὰ ἓνα περσικὸν καπρίτσιο;

— Ἰσως... Τὸ ἐλπίζω.

Ἀλλὰ ἡ κ. Παρὸν δὲν θὰ εἶχε αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, ἂν μποροῦσε γ' ἀκούσθαι τὸ διάλογον τῶν δύο νεῶν.

Ἡ Εὔα εἶχε καθίσει στὸ πᾶνον καὶ ἀκομπανίζε τὸν Λέσλι, ποὺ ἐτραγουδοῦσε καθήμενος ἀπεναντί τῆς. Κάθε τόσο ἐγυρᾶσε τὰ μάτια τῆς θυμωμένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ συγχρόνως ἔλεγε ἀνύμνησιν στὰ δόντια τῆς:

— Τῆς ἔκανες κόρτε ἀδιάκριτο... Σὰς παρηκολούθησα...

— Καὶ ἐγὼ σὲ παρακολούθησα ποὺ μὰς παρακολούθησες, ἀγαπημένη μου, ἀπαντοῦσέν ἐκεῖνος μὲ ἀπόλυτον, ἐνῶ ἐμειδιῶσε τὸ συντηγμένο του ἀνοιχτόκαρδον μειδίσμα.

— Δὲν μπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς, μοῦ φαίνεται, διὰ ἐφλερτάριζες μαζί τῆς;

— Καὶ μήπως σοῦ εἶπα διὰ ἀρνοῦμαι;

Ἐκείνη ἐκτίμησε δύο νότες δυνατὰ καὶ ἔκαμε μίαν γρήγορον σάλα ἐπάνω στὸ πλῆκτρο τοῦ πᾶνου.

— Πρόσεξε, ἀγαπητή μου, ὁ δὲν ὁ κόσμος θὰ καταλάβῃ διὰ εἶσαι θυμωμένη. Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν διὰ ἡ μὲς Κόλλιερ εἶνε γιὰ μὰς ἓνα περιφρῶμα παραδάν;

— Πραγματικὰ λοιπὸν τῶκαρες στὰ πνεύματα; ἐρώτησεν ἐκείνη μὲ ἀγωνία.

— Ἀ, ἀνόητο πλάσματά, δὲν ξέρεις λοιπὸν διὰ δὲν μπορῶ νὰ κιντᾶω στὰ σοβαρὰ ἄλλα μάτια ἐκτός ἀπὸ τὰ δικὰ σου;

— Δὲν τὸ ξέρω αὐτό...

— Μήπως θὰ ἤθελες νὰ καταλάβουν ὅλοι, διὰ δὲν προσέχω παρὰ μόνον ἐσένα;

— Ὁχι, ὅχι, Λέσλι! Ἀλλὰ γίνονται ἄνω κάτω ὅταν σὲ βλέπω νὰ φλερτάριζες μὲ ἄλλη, ἀδιάφορον ἀλθῆσαι ἡ ψέματά...

— Εἰς, κάμει μὲ προσοφάνειαν νὰ συνέλθῃς Εὔα, καὶ ἂς μιλήσωμε εὐκρινῶς. Ξέρεις καλά διὰ ἡ οἰκονομία σου πρέπει νὰ πιστεῖται διὰ δὲν συλλογίζομαι πᾶν ὅτι ἐγὼ τὸν ἄλλον, ἔως εἰμαι ἐγὼ ταπεινοπρόβ καπὼς. Πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι βουτηγμένος στὰ χερεῖς τοῦ λαμποῦ. Ὁ πατέρας μοῦ ἄφησε λίγη περισσότερη ἐλευθερία, ἂν καὶ ἀπειλῇ διὰ μὲ τὸ καὶ δὲν ἔχω ἀνὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συμβῇ.

— Εἰγὼ θὰ ἔχω πάρα πολλὰ χρήματα ὅταν φθάσω τὰ εἰκοσέντα, εἶπεν ἡ Εὔα. Θὰ ἔχω δὲ ἄρα μὲν ἄφησε ἡ γιὰ μὲν.

— Τί ἀφελῶν αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν;

— Ὁ μπαμπὰς θὰ μὲ δώσει ποῖα ἂν ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῶ...

— Φυσικὰ, ἂν ἔφερνες ὅμως ἓναν τῆς ἀρεσκείας τοῦ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗ- ΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA HERRE

— Μὰ καὶ οὐ τοῦ ἀρέσεις... Σ' ὅλους ἀρέσεις ἐδῶ...

— Ἐν τούτοις οἱ γονεῖς σου δὲν φαίνονται νὰ μὲ θέλουν γιὰ γαμβρὸν τῶν. Ἀσφαλῶς ἔχουν τὴν γνώμην διὰ τὰς ἐκδόσεις ἀκριβῆς.

— Ὅπως δὲ, νὰ τὸ ξέρεις, ἐγὼ, ἡ μνηστὴ σου, εἶμαι δυστυχὴς ὅσον σὲ βλέπω νὰ φλερτάριζες μὲ τὴν μὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη...

— Ἦσυχα! Ἦσυχα! Δὲν μπορεῖς νὰ βροσάσεις σὲ πρὸς στενὸν ὄραμα διὰ τὸ μὲν ποὺ δὲν ξέρω πῶς νὰ οἰκονομίσω πᾶν χρήματα.

— Δὲν θὰ μπορούσα νὰ σὲ βοηθήσω ἐγὼ; Νὰ ἔκανα ἓνα δάνειον ἐπὶ τῆς κληρονομίας μου; Δὲν θὰ μὲ ἐδάνειζαν χρήματα, ἀφοῦ ἔχω νὰ πάρω τόσο μεγάλην κληρονομίαν;

— Ὁχι. Τὸ ἀνεκάλυψα αὐτὸ ἐδῶ καὶ λίγον

Ἡ Εὔα Πάρου

καρδὸ. Εἶσαι ἀνήλικη καὶ οἱ δανεισταὶ δὲν ἀγαποῦν τῆς ἀνήλικας...

Ἡ Εὔα ἔκαμε μίαν ἀλαφροὴ κίνησιν.

— Ἐκαίμε λοιπὸν τέτοια διαθήματα, χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃς προηγουμένως;

Ἐκεῖνος ἔσκησε καὶ μὲ τὸ τοῖμαρδόν μάτια του τὴν ἐκτίμησε κατὰ μίαν μετὰ ἓνα ῥαπτο, ποὺ ἤξερε διὰ ἦσαν ἀκαταπίεστον. Ἐπειτα εἶπε μὲ χαμηλὴ καὶ τρανερὴ φωνή:

— Ἦμουν βέβαιος διὰ τὰ ἔκανες τὸ πᾶν πρὸς χάριν μου, ἀγαπητοῦ μου.

Ἐκείνη ἐστρέψε τὸ προσώπὸν τῆς πρὸς τὸ δικὸν τοῦ.

— Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν, ἐψιθύριεν στὸν ἴδιον τόνον, θὰ κάμω γιὰ σένα, ἀρεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα.

— Αὐτὸ τὸ ξέρεις καλά, ἀγαπητή μου, ἀνῆλ-πρην ἐκεῖνος μὲ χαϊδευτικὴ φωνή, ὅπως εἶ-χε ἀπαντήσῃ καὶ σὲ τόσες ἄλλες!

Ἡ Εὔα ἔσκησε τὸ κεφάλι στὸ πᾶνον καὶ ὥ-χισε νὰ παῖξῃ δυνατὰ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐκτίμησε ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πόρταν τῆς βροχίας πρὸς τὸ μέρος τῆς κ. Παρὸν καὶ τῆς Μόντ, εὐ-χαριστῶν τὴν γὰρ εἶχε περᾶσει μὲ ἐπιτυχίᾳ τὴν δύσκολην ἐκείνην στιγμὴν. Ἄν ἡ Εὔα μπο-ροῦσε νὰ ἰδῇ ἐκεῖνο τὸ βλέμμα, θὰ ἐκπαλά-θωνε καλὰ μὲ ποῖα ἐπιτόλεια καὶ συμπερὸν-τολόγο ὑποκείμενον εἶχε νὰ κάμῃ.

Οἱ Παρὸν δὲν ἐγνώριζον τὸν Γαργάρι κα-ρὰ μόνον ποὺ ὁπὸ μὴνῶν. Ὁ πατέρας τοῦ εἶχε ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ κοντὰ προσφώνος καὶ ὁ Λέσλι εἶχε προσελκυσθῇ διὰ τὸν ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τῆς Εὔας ὅσο ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῆς. Ἡ Εὔα εὐρίσκειτο τόσο πολὺ ὑπὸ τὴν ἡ-γορείαν τοῦ, ὅσοι δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ διὰ ὁ ἀγαπημένος τῆς δὲν τῆς ἦταν ἀποκλεισ-τικός.

ὡς ἀφοσιωμένον καὶ ἤθελε νὰ τοῦ ἔχη ἐπι-στομένην, ἂν καὶ πολλὰς φορές τοῦ ἔκανε πα-ρατηρήσεις γιὰ τὴν ἀσάφειά του. Ἐκεῖνος ὁ-μως ἐπαρῶντιζε πάντοτε νὰ δικαιολογῇ καλὰ τὴν διαγωγήν τοῦ καὶ ἀκόμη κατὰφρονε νὰ τὴν πεῖθῃ διὰ ἦσαν κολακευτικὰ γι' αὐτὴν τὸ διὰ αὐτὸς εἶχε τόσας ἐπιτυχίας στὴς ἄλλες γυναῖκες.

Ἦσαν πολλὰ ἀγὰ ὅταν ὁ Καὶν καὶ ἡ Μύ-ριελ ἐγύρισαν. Ἦσαν φανερόν διὰ ἡ Μύριελ εἶχε περᾶσει μίαν εὐχάριστον βραδιά, γιὰτὶ ὅ-ταν ἐμπῆκε στὸ σπίτι, σπριζομένη στὸ μπρά-σο τοῦ Ντάβιντ, τὸ πρόσωπόν τῆς ἀκτινοβο-λοῦσε.

— Πόσο διασκεδάσαμε! ἀνέκραξε εὐχαρι-στημένη. Δώστε μου μὲ καφέλα, Μόντ, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ Μόντ τὴν ὁδήγησε νὰ καθίσῃ καὶ τῆς εἶπε σιγὰ:

— Εἶνε ἐδῶ ἡ μητέρα σας, ἡ Εὔα καὶ ὁ κ. Γαργάρι.

Ἡ Μύριελ ἔκαμε μίαν κλισίαν τοῦ κεφαλοῦ τῆς καὶ ἐσπινέχισε:

— Ἐπῆγαμε στοὺς Σέδερν. Ἐχουν καὶ ἐνὶ Κέντ μαζί τους. Χρυσὸς ἄνθρωπος. Θέ-λει μάλιστα νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ. Τοῦ εἶπα διὰ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν, διὰ τὸν ἐδέξαται ἐδῶ.

— Πού εἶν' αὐτὸς ὁ Κέντ, Μύριελ; ἐρώ-τησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Λέσλι. Ἦνας τραπέζι-της Ἀμερικανὸς μίφους;

— Ναί, ἀλλὰ πολὺ ἀπλὸς ἄνθρωπος, παρὰ τὴν τεραστίαν περιουσίαν τοῦ.

— Καθὼς λένε, ἐθεβάσεν ὁ Ντάβιντ, εἶνε μέσα σ' ὅλες τῆς μεγάλαις ἐπιχειρήσεσι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

— Ὁ Ντάβιντ τοῦ ἄρεσε πολὺ, εἶπεν ἡ Μύ-ριελ μὲ γέλιο, καὶ μοῦ φαίνεται διὰ

πέρτα της βεράντας. Έπρωχόρησε προς αυτόν και του είπε :

—Κύριε Καίτη, έχετε την ταπεινότητα της Μύριελ ;

—Εκείνος έσταμάτησε, έβλεπε στις τσέπες του, έβγαλε μια μικρή χρυσή τσιγαροθήκη και της την έδωσε.

—Την έζητήσε ; έρώτησε ανήσυχος.

—Μάλιστα.

—Τι κοίμα ! Είχα ξεχάσει ότι μου την είχε δώσει. Τι ανόητος πού είμαι !

Και έφαινετο πολύ ταραγμένος.

—Έχω τόσες πολλές και σπουδαίες δουλειές στο νού μου, έπρόσθεσε, ώστε ξεχνώ πολλά πράγματα...

—Μα δεν είχε και σπουδαία αυτή η παράλειψη, νομίζω, είπε η Μόντ με ειλικρίνεια.

—Κάθε τι που την στενοχωρεί εκ μέρους μου το θεωρώ ως ένα έγκλημα, απήντησε εκείνη.

Μια τρελή επιθυμία έκυρίαζε την Μόντ εκείνην την στιγμή : να απλώσει τα χέρια της, να τραβήξει το κεφάλι του στον ώμο της και να τον παρηγορήσει. «Πώς όμως δεν βλέπει, εκκέπτετο, ότι η Μύριελ δεν εκτιμά την άφοσίωσή του ;»

Σάν να είχε διαβάσει τη σκέψη της, ο Καίτη της είπε :

—Μις Κόλλιερ, τώρα δεν φαίνεται πειδί εύχαριστημένη από ότι ήταν προτού περιπατούσας ;

—Ναί, απήντησε διστακτικά η Μόντ. Φαίνεται ότι ευχαριστηθηκε πολύ...

Ο Ντάβιντ έκαμε ένα σημείο χαιρετισμού και είπε πριν απομακρυνθί :

—Είπε τόσο λίγα αυτά που μπορώ να της προσφέρω εγώ...

Η Μόντ έπροχώρησε αργά προς το σαλόνι, συγκεκαυμένη από την εμπιστοσύνη που της είχε δείξει ο Καίτη.

Αργά το απόγευμα της επομένης ο Ντάβιντ έμπηξε στο σαλόνι όπου ήταν καθισμένες η κ. Πάρου και η Μόντ και έρώτησε την νεανία αν ήθελε να τον βοηθήσει για την άλληλογραφία του.

Η Μόντ έστράφη προς την κ. Πάρου, ζητούσα την συγκατάθεσή της.

—Πώς όχι, αγαπητή μου ; ανέκραξε εκείνη. Θα είμαι πολύ ευχαριστημένη αν μπορείτε να τον βοηθήσετε κάτω. Η Μύριελ αναπαύεται. Δεν υπάρχει λόγος να σας έμποδισω εγώ...

Η Μόντ έσηκώθηκε να ακολουθήσει τον Καίτη στη βιβλιοθήκη. Ο Ντάβιντ έληξάσε ένα κάθισμα στο γραφείο που ο κ. Πάρου είχε θέσει στη διάθεσή του.

Η Μόντ έκλυσσε και έπεριμενε τις οδηγίες του.

—Αφού τον γραμματέα μου κοντά στον διευθυντή του έργοστασίου για όσο διάστημα θα λείπω εγώ, είπε ο Καίτη. Έφαναξόμουν πως δεν θα τον χρειαστώ εδώ, αλλά είχα άδικο. Νά, ζητάτε...

Και με το χέρι του έδειξε μια στίβα από έπιστολές επάνω στο γραφείο.

—Τα έργοστάσια Καίτη σας ανήκουν ;

—Ναί, τα εκληρονόμησα προ τεσσάρων ετών από τον πατέρα μου.

—Η εὐθύνη σας πρέπει να είναι πολύ μεγάλες.

—Τεράστιες. Αλλά κάθε εὐθύνη όφειλε στην ψυχή του ανθρώπου. Δεν το έχετε προσέξει και σὺν ἐνάντι σας αυτό ;

—Βέβαια, αλλά η δική μου εὐθύνη είναι τόσο μικρή, έμπρός στις δικές σας... Είσαθε υπεύθυνος για πολλή μεγάλη εργασία...

—Και για πολλές ψυχές ! Και όχι μόνον για το παρόν, αλλά και για το μέλλον.

Εκείνη τον εκτίταξε έρωτηματικά.

—Θέλω να πω ότι έννοω να συνεχίσω της παραδόσεις της τιμότητας, ακερείας και δικαιοσύνης γενναϊοδορίας που έτίμησαν τα όνόματά του πατέρα μου και του πάπνου μου.

—Αυτό είναι πολύ όμοιο, έπρόφερε με θέρη η Μόντ. Θα είμαι πολύ υπερήφανη να σας βοηθήσω.

Και σχεδόν τρομαγμένη για τα λόγια της αυτά, που θα μπορούσαν να προδώσουν τα α-

σθήματά της, έσπυψε και βιαστικά έτοιμάσε τα χαρτιά της.

Επὶ μία ώρα ο Καίτη υπαγόρευε και εκείνη έγραφε. Μια στίβα από γραμμάτια ύψώθηκε στο γραφείο ανάμεσά τους.

—Αρετά, είπε τέλος ο Ντάβιντ. Νομίζω ότι φθάνουν αυτά για σήμερα.

—Κι αυτά εκεί ; έρώτησε η Μόντ, δείχνοντά μὲν άλλη δέσμη έπιστολών.

—Όχι, σ' αυτά πρέπει ν' απαντήσω μόνος μου, γιατί άφορούν πράγματα που είναι γνωστά μόνον σ' έμένα και στο γραμματέα μου.

—Με συγχωρείτε... Δεν ήθελα να είμαι άδική.

—Αδίκρητη ! Όχι δά ! Απλώς ήθέλατε να με βοηθήσετε άκόμη.

Επὶ τὰ γραμμάτια που είχε γράψει η Μόντ και τα έκλεισε σ' ένα συρτάφι. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα μισάνοιξε και η Εύα, περνώντας το κεφάλι της, ειδοποίησε την Μόντ ότι την ζητούσε η Μύριελ.

Η Μόντ έσηκώθηκε με μια ενδόμυχη λύπη γιατί διεκόπτετο η γοητεία που την περιέβαλε επὶ μία ώρα. Ο Καίτη την ευχαρίστησε θερμά και της άνοιξε ο ίδιος την πόρτα της βιβλιοθήκης.

—Δεν πρέπει να μ' ευχαριστήτε, του είπε η

Μόντ. Είπε τόση η ευχαριστοίς μου να σας βοηθώ...

—Σας είμαι πειδί ευγνώμων γι' αυτό...

Η Μόντ έβρεξε στο δωμάτιο της Μύριελ και την έρώτησε να γονιμάξει με την καμαριέρα της για ένα άσημαντο λάθος.

—Πού είσατε λοιπόν ; έρώτησε με την κλαμπάρικη φωνή της την Μόντ, όταν εκείνη της έμίλησε.

Η Μόντ διηγήθηκε την εργασία της με τον Ντάβιντ.

—Ας πάμε στο διάβολο αυτά τα συκαμένα γραμμάτια μου, ανέκραξε η Μύριελ θυμωμένη. Δεν ξέρετε ότι ο Άνδερσον Κέντ είναι κάποιος και ότι η Λουίζα μου έκαμε ένα άθλιο χτένισμα ;

Η Μόντ έκαμε μειδίασα ένα νόημα στην καμαριέρα να βγί και έδιόρθωσε τα μαλλιά της Μύριελ.

Όταν η Μύριελ έφάνηκε στο σαλόνι, στην είσοδό της στο χέρι της Μόντ, το πρόσωπό της απανωόλουσε από ευχαρίστηση.

Στο σαλόνι η κ. Πάρου έσυζητούσε με τον βασιλόπουτο Άμερικανό τραπέζιτη. Ο Κέντ έσηκώθηκε και έσπυψε να προϋπαντήσει την Μύριελ, η όποια που έόσστησε την Μόντ.

Ο Κέντ ήταν ήθηλόςσμος, με το άποφασιστικό ύφος του ανθρώπου που ξέρει ότι μπορεί να επιτύχη ό,τι θέληση.

(Ακολουθεί)

ΜΑΡΣΕΛ ΠΑΥ.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΤΡΟΜΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Πάτερσον δεν έπίστευσε λέειν από την αφήγησιν του μαύρου. Ήτο τέτοια ή κατάστασις των πνευμάτων εις το Τσάβο ώστε εύκολα ήμπορούσε να νομίση κανείς ως λέοντα μίαν θάναν ή απλώς ένα μεγάλον σκύλον όταν τόν έβλεπε εις το άβέβαιο φώς του δειλινού. Έπερίμενε λοιπόν ο συνταγματάρχης ήσυχος την άφιξη του λοχαγού και έπειδή εκείνος δεν έφαινετο εκάθις εις το δείπνον ήσυχος νομίζον, ότι θα είχαν αναβάλει την αναχώρησιν του διά την επομένην. Κατά την διάρκειαν του δείπνου άκούσθησαν μερικά πυροβολισμοί μακρυνοί άλλ' ο Πάτερσον δεν απέδωσεν ιδιαίτεραν σημασίαν εις αυτούς, διότι οι πυροβολισμοί ήσαν συχνοί εις τους κατωλισμούς. Μετά το δείπνον ο συνταγματάρχης έφωδιασμένος με το όπλο του έβηκε να παραφυλάξη τάθηρία εις τα μεθόρια του κατουλισμού. Αίφνης ένας περιεργος θόρυβος άκούσθη εκεί πλησίον. Ο Πάτερσον έπρόσθεσε και άντελήφθη ότι ο θόρυβος εκείνος όφειλετο εις κόκκαλα τα όποια έσπαζαν από δυνατά μασήματα. Έν τούτοις εκείνο το θόραδν δεν είχε άκουσθή κανείς θόρυβος εις τόν καταυλισμόν, όπως συνέβαινε όταν τα θηρία έκαμναν καμμίαν από τας συνθησιμένας έπιδρομάς των, και ο Πάτερσον υπέθεσεν, ότι οι λέοντες είχαν άρκεσθή εις κανένα άλλο θήραμα εκείνην την νύκτα. Απο το ύψος του δένδρου εις το όποιον είχαν αναρριχηθή διέκρινε την λάμψιν των ματιών των λεόντων και έπυροβόλησε προς το μέρος των άλλ' άνευ έπιτυχίας. Όταν έξημέρωσεν ο συνταγματάρχης εκάτεθηκε από την σκοπιάν του και έπροχώρησε εις το μέρος όπου την νύκτα είχε διακρίνει τούς λέοντας. Εκεί εύρηκε κάτι που δεν έπερίμενε: τόν λοχαγόν Χουαίτ-χάιντ κατάχλωμον και με τα ένδύματά του καταρρακωμένα.

—Πού διάβολο ήσαστε λοιπόν; ανέκραξε ο Πάτερσον. Γιατί δεν φανήκατε από χθές που σας περίμενα ;

—Όραία ύποδοχη κάνετε εδώ στο Τσάβο, απήντησεν ο λοχαγός. Λίγο έλειψε να καταβροχθισθώ από τα θηρία σας...

Ο λοχαγός τότε έδειξε τα ρούχα του τα όποια είχαν μεταβληθή εις ράκη,άνάμεσα από τα όποια διεκρίνοντο εις το δέσμα του τα αίματρά ήχνη που είχαν αφήσει τα νύχια των θηρίων. Ο συνταγματάρχης τότε ώδήγησε τόν λοχαγόν εις την σκηνήν του, όπου τόν έπεριποίηθη ο ιατρός. Όταν συνήλθε κάτως διηγήθη τί τοι είχε συμβή. Το τραϊόν είχε φθάσει με καθυστέρησιν άργά την νύκτα εις τόν σταθμόν του Τσάβο. Απο εκεί ακολουθούμενος από ένα ίθαγενή, ο όποιος εκρατούσε ένα φανάρι, ο λοχαγός διηυρήθη προς τόν καταυλισμόν ακολουθών ένα έρμηκίον μονοπάτι. Εις το μέσον περίπου της απόστασεως από τόν καταυλισμόν, ένας πελώριος λέων έπήδησεν έξωθεν πίσω από μίαν συστάδα έναντίον του λοχαγού, ο όποιος εκυλίσθη χάμω. Χωρίς όμως να χάση την ψυχραιμίαν του έπυροβόλησεν άμέσως. Το θηρίον έφανομαμένο έγκατέλειψε τόν λοχαγόν, ώρμησε όμως κατά το ύψιθαγενούς που ακολουθούσε τόν λοχαγόν. Με ένα πήδημα τόν άρπαξε από τόν λαιμόν και έχάθη μαζί του εις το σκοτάδι μολονότι ο λοχαγός έπυροβόλησεν εκ νέου έναντίον του λέοντος. Το ροκάτισμα των κοκκάλων αυτού του ίθαγενούς άκριβώς είχε άκούσει κατά την νύκτα ο συνταγματάρχης Πάτερσον. Έν

τῷ μεταξύ τρέμων και κατάκοπος ο λοχαγός είχαν αναρριχηθή εις ένα δένδρον, από το όποιόν μόνον όταν έξημέρωσεν έτόλμησε να κατέβη και να προχωρήση προς την κατασκήνωσιν. Όσον διά τόν λέοντα ούτε ίχνος του άνευρέθη.

Η νέα αυτή τραγική περιπέτεια άντί ν' άποθαρρύνη τόν Πάτερσον, τούναντίον έμεγάλωσε το πείσμα του και την επομένην άπεφάσισε να κάμῃ νέαν δοκιμήν με την παγίδα του. Αλλά και αυτή η δοκιμή παρέμεινε άνευ αποτελέσματος και οι ίθαγενείς—όσοι δεν είχαν δρασκετέυσει από την κατασκήνωσιν έχασαν κάθε έλπίδα ότι θα κατορθώνετο ή έξόντωσις αυτών των δαιμόνων, οι όποιοι ένεφανίζοντο με μορφήν λεόντων, όπως έν τη

εύρισκετο και ένας φανός και δύο καλά όπλα. Οι δύο ίθαγενείς είχαν διαταγήν να πυροβολήσουν όταν το θηρίον εύρεθή μέσα εις την παγίδα.

Έν τούτοις οι δύο ίθαγενείς μόλις διέκρινον άπέναντί των τόν άνθρωποφάγον λέοντα εις το άλλο διαμέρισμα της παγίδος, έχασαν τελείως την ψυχραιμίαν των και άρχισαν να φωνάζουν έξαλλοι. Άλλως τε ο λέων, ένα θηρίον τεράστιον, είχαν εκμανή και ένινάσσετο λυσσώδως έναντίον του κιγκλιδώματος, που έχόριζε τα δύο διαμερίσματα και οι δύο ίθαγενείς έβλεπαν τα τρομερά νύχια να περνούν ανάμεσα από το κιγκλιδώμα. Αίφνης άρπαξαν τα όπλα τους και άρχισαν να πυροβολούν άσκοπώς ένῶ θά ήτο εύκολον να σκοπεύσουν τόν λέοντα, ο όποιος μόλις εύρίσκετο εις απόστασιν τριών βηματών.

Μία από τας σφαίρας επέτυχεν ένα από τα

23

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΤΡΟΜΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Πάτερσον δεν έπίστευσε λέειν από την αφήγησιν του μαύρου. Ήτο τέτοια ή κατάστασις των πνευμάτων εις το Τσάβο ώστε εύκολα ήμπορούσε να νομίση κανείς ως λέοντα μίαν θάναν ή απλώς ένα μεγάλον σκύλον όταν τόν έβλεπε εις το άβέβαιο φώς του δειλινού. Έπερίμενε λοιπόν ο συνταγματάρχης ήσυχος την άφιξη του λοχαγού και έπειδή εκείνος δεν έφαινετο εκάθις εις το δείπνον ήσυχος νομίζον, ότι θα είχαν αναβάλει την αναχώρησιν του διά την επομένην. Κατά την διάρκειαν του δείπνου άκούσθησαν μερικά πυροβολισμοί μακρυνοί άλλ' ο Πάτερσον δεν απέδωσεν ιδιαίτεραν σημασίαν εις αυτούς, διότι οι πυροβολισμοί ήσαν συχνοί εις τους κατωλισμούς. Μετά το δείπνον ο συνταγματάρχης έφωδιασμένος με το όπλο του έβηκε να παραφυλάξη τάθηρία εις τα μεθόρια του κατουλισμού. Αίφνης ένας περιεργος θόρυβος άκούσθη εκεί πλησίον. Ο Πάτερσον έπρόσθεσε και άντελήφθη ότι ο θόρυβος εκείνος όφειλετο εις κόκκαλα τα όποια έσπαζαν από δυνατά μασήματα. Έν τούτοις εκείνο το θόραδν δεν είχε άκουσθή κανείς θόρυβος εις τόν καταυλισμόν, όπως συνέβαινε όταν τα θηρία έκαμναν καμμίαν από τας συνθησιμένας έπιδρομάς των, και ο Πάτερσον υπέθεσεν, ότι οι λέοντες είχαν άρκεσθή εις κανένα άλλο θήραμα εκείνην την νύκτα. Απο το ύψος του δένδρου εις το όποιον είχαν αναρριχηθή διέκρινε την λάμψιν των ματιών των λεόντων και έπυροβόλησε προς το μέρος των άλλ' άνευ έπιτυχίας. Όταν έξημέρωσεν ο συνταγματάρχης εκάτεθηκε από την σκοπιάν του και έπροχώρησε εις το μέρος όπου την νύκτα είχε διακρίνει τούς λέοντας. Εκεί εύρηκε κάτι που δεν έπερίμενε: τόν λοχαγόν Χουαίτ-χάιντ κατάχλωμον και με τα ένδύματά του καταρρακωμένα.

—Πού διάβολο ήσαστε λοιπόν; ανέκραξε ο Πάτερσον. Γιατί δεν φανήκατε από χθές που σας περίμενα ;

—Όραία ύποδοχη κάνετε εδώ στο Τσάβο, απήντησεν ο λοχαγός. Λίγο έλειψε να καταβροχθισθώ από τα θηρία σας...

Ο λοχαγός τότε έδειξε τα ρούχα του τα όποια είχαν μεταβληθή εις ράκη,άνάμεσα από τα όποια διεκρίνοντο εις το δέσμα του τα αίματρά ήχνη που είχαν αφήσει τα νύχια των θηρίων. Ο συνταγματάρχης τότε ώδήγησε τόν λοχαγόν εις την σκηνήν του, όπου τόν έπεριποίηθη ο ιατρός. Όταν συνήλθε κάτως διηγήθη τί τοι είχε συμβή. Το τραϊόν είχε φθάσει με καθυστέρησιν άργά την νύκτα εις τόν σταθμόν του Τσάβο. Απο εκεί ακολουθούμενος από ένα ίθαγενή, ο όποιος εκρατούσε ένα φανάρι, ο λοχαγός διηυρήθη προς τόν καταυλισμόν ακολουθών ένα έρμηκίον μονοπάτι. Εις το μέσον περίπου της απόστασεως από τόν καταυλισμόν, ένας πελώριος λέων έπήδησεν έξωθεν πίσω από μίαν συστάδα έναντίον του λοχαγού, ο όποιος εκυλίσθη χάμω. Χωρίς όμως να χάση την ψυχραιμίαν του έπυροβόλησεν άμέσως. Το θηρίον έφανομαμένο έγκατέλειψε τόν λοχαγόν, ώρμησε όμως κατά το ύψιθαγενούς που ακολουθούσε τόν λοχαγόν. Με ένα πήδημα τόν άρπαξε από τόν λαιμόν και έχάθη μαζί του εις το σκοτάδι μολονότι ο λοχαγός έπυροβόλησεν εκ νέου έναντίον του λέοντος. Το ροκάτισμα των κοκκάλων αυτού του ίθαγενούς άκριβώς είχε άκούσει κατά την νύκτα ο συνταγματάρχης Πάτερσον. Έν

τῷ μεταξύ τρέμων και κατάκοπος ο λοχαγός είχαν αναρριχηθή εις ένα δένδρον, από το όποιόν μόνον όταν έξημέρωσεν έτόλμησε να κατέβη και να προχωρήση προς την κατασκήνωσιν. Όσον διά τόν λέοντα ούτε ίχνος του άνευρέθη.

Η νέα αυτή τραγική περιπέτεια άντί ν' άποθαρρύνη τόν Πάτερσον, τούναντίον έμεγάλωσε το πείσμα του και την επομένην άπεφάσισε να κάμῃ νέαν δοκιμήν με την παγίδα του. Αλλά και αυτή η δοκιμή παρέμεινε άνευ αποτελέσματος και οι ίθαγενείς—όσοι δεν είχαν δρασκετέυσει από την κατασκήνωσιν έχασαν κάθε έλπίδα ότι θα κατορθώνετο ή έξόντωσις αυτών των δαιμόνων, οι όποιοι ένεφανίζοντο με μορφήν λεόντων, όπως έν τη

εύρισκετο και ένας φανός και δύο καλά όπλα. Οι δύο ίθαγενείς είχαν διαταγήν να πυροβολήσουν όταν το θηρίον εύρεθή μέσα εις την παγίδα.

Έν τούτοις οι δύο ίθαγενείς μόλις διέκρινον άπέναντί των τόν άνθρωποφάγον λέοντα εις το άλλο διαμέρισμα της παγίδος, έχασαν τελείως την ψυχραιμίαν των και άρχισαν να φωνάζουν έξαλλοι. Άλλως τε ο λέων, ένα θηρίον τεράστιον, είχαν εκμανή και ένινάσσετο λυσσώδως έναντίον του κιγκλιδώματος, που έχόριζε τα δύο διαμερίσματα και οι δύο ίθαγενείς έβλεπαν τα τρομερά νύχια να περνούν ανάμεσα από το κιγκλιδώμα. Αίφνης άρπαξαν τα όπλα τους και άρχισαν να πυροβολούν άσκοπώς ένῶ θά ήτο εύκολον να σκοπεύσουν τόν λέοντα, ο όποιος μόλις εύρίσκετο εις απόστασιν τριών βηματών.

Μία από τας σφαίρας επέτυχεν ένα από τα

23

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΤΡΟΜΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Πάτερσον δεν έπίστευσε λέειν από την αφήγησιν του μαύρου. Ήτο τέτοια ή κατάστασις των πνευμάτων εις το Τσάβο ώστε εύκολα ήμπορούσε να νομίση κανείς ως λέοντα μίαν θάναν ή απλώς ένα μεγάλον σκύλον όταν τόν έβλεπε εις το άβέβαιο φώς του δειλινού. Έπερίμενε λοιπόν ο συνταγματάρχης ήσυχος την άφιξη του λοχαγού και έπειδή εκείνος δεν έφαινετο εκάθις εις το δείπνον ήσυχος νομίζον, ότι θα είχαν αναβάλει την αναχώρησιν του διά την επομένην. Κατά την διάρκειαν του δείπνου άκούσθησαν μερικά πυροβολισμοί μακρυνοί άλλ' ο Πάτερσον δεν απέδωσεν ιδιαίτεραν σημασίαν εις αυτούς, διότι οι πυροβολισμοί ήσαν συχνοί εις τους κατωλισμούς. Μετά το δείπνον ο συνταγματάρχης έφωδιασμένος με το όπλο του έβηκε να παραφυλάξη τάθηρία εις τα μεθόρια του κατουλισμού. Αίφνης ένας περιεργος θόρυβος άκούσθη εκεί πλησίον. Ο Πάτερσον έπρόσθεσε και άντελήφθη ότι ο θόρυβος εκείνος όφειλετο εις κόκκαλα τα όποια έσπαζαν από δυνατά μασήματα. Έν τούτοις εκείνο το θόραδν δεν είχε άκουσθή κανείς θόρυβος εις τόν καταυλισμόν, όπως συνέβαινε όταν τα θηρία έκαμναν καμμίαν από τας συνθησιμένας έπιδρομάς των, και ο Πάτερσον υπέθεσεν, ότι οι λέοντες είχαν άρκεσθή εις κανένα άλλο θήραμα εκείνην την νύκτα. Απο το ύψος του δένδρου εις το όποιον είχαν αναρριχηθή διέκρινε την λάμψιν των ματιών των λεόντων και έπυροβόλησε προς το μέρος των άλλ' άνευ έπιτυχίας. Όταν έξημέρωσεν ο συνταγματάρχης εκάτεθηκε από την σκοπιάν του και έπροχώρησε εις το μέρος όπου την νύκτα είχε διακρίνει τούς λέοντας. Εκεί εύρηκε κάτι που δεν έπερίμενε: τόν λοχαγόν Χουαίτ-χάιντ κατάχλωμον και με τα ένδύματά του καταρρακωμένα.

—Πού διάβολο ήσαστε λοιπόν; ανέκραξε ο Πάτερσον. Γιατί δεν φανήκατε από χθές που σας περίμενα ;

—Όραία ύποδοχη κάνετε εδώ στο Τσάβο, απήντησεν ο λοχαγός. Λίγο έλειψε να καταβροχθισθώ από τα θηρία σας...

Ο λοχαγός τότε έδειξε τα ρούχα του τα όποια είχαν μεταβληθή εις ράκη,άνάμεσα από τα όποια διεκρίνοντο εις το δέσμα του τα αίματρά ήχνη που είχαν αφήσει τα νύχια των θηρίων. Ο συνταγματάρχης τότε ώδήγησε τόν λοχαγόν εις την σκηνήν του, όπου τόν έπεριποίηθη ο ιατρός. Όταν συνήλθε κάτως διηγήθη τί τοι είχε συμβή. Το τραϊόν είχε φθάσει με καθυστέρησιν άργά την νύκτα εις τόν σταθμόν του Τσάβο. Απο εκεί ακολουθούμενος από ένα ίθαγενή, ο όποιος εκρατούσε ένα φανάρι, ο λοχαγός διηυρήθη προς τόν καταυλισμόν ακολουθών ένα έρμηκίον μονοπάτι. Εις το μέσον περίπου της απόστασεως από τόν καταυλισμόν, ένας πελώριος λέων έπήδησεν έξωθεν πίσω από μίαν συστάδα έναντίον του λοχαγού, ο όποιος εκυλίσθη χάμω. Χωρίς όμως να χάση την ψυχραιμίαν του έπυροβόλησεν άμέσως. Το θηρίον έφανομαμένο έγκατέλειψε τόν λοχαγόν, ώρμησε όμως κατά το ύψιθαγενούς που ακολουθούσε τόν λοχαγόν. Με ένα πήδημα τόν άρπαξε από τόν λαιμόν και έχάθη μαζί του εις το σκοτάδι μολονότι ο λοχαγός έπυροβόλησεν εκ νέου έναντίον του λέοντος. Το ροκάτισμα των κοκκάλων αυτού του ίθαγενούς άκριβώς είχε άκούσει κατά την νύκτα ο συνταγματάρχης Πάτερσον. Έν

τῷ μεταξύ τρέμων και κατάκοπος ο λοχαγός είχαν αναρριχηθή εις ένα δένδρον, από το όποιόν μόνον όταν έξημέρωσεν έτόλμησε να κατέβη και να προχωρήση προς την κατασκήνωσιν. Όσον διά τόν λέοντα ούτε ίχνος του άνευρέθη.

Η νέα αυτή τραγική περιπέτεια άντί ν' άποθαρρύνη τόν Πάτερσον, τούναντίον έμεγάλωσε το πείσμα του και την επομένην άπεφάσισε να κάμῃ νέαν δοκιμήν με την παγίδα του. Αλλά και αυτή η δοκιμή παρέμεινε άνευ αποτελέσματος και οι ίθαγενείς—όσοι δεν είχαν δρασκετέυσει από την κατασκήνωσιν έχασαν κάθε έλπίδα ότι θα κατορθώνετο ή έξόντωσις αυτών των δαιμόνων, οι όποιοι ένεφανίζοντο με μορφήν λεόντων, όπως έν τη

εύρισκετο και ένας φανός και δύο καλά όπλα. Οι δύο ίθαγενείς είχαν διαταγήν να πυροβολήσουν όταν το θηρίον εύρεθή μέσα εις την παγίδα.

Έν τούτοις οι δύο ίθαγενείς μόλις διέκρινον άπέναντί των τόν άνθρωποφάγον λέοντα εις το άλλο διαμέρισμα της παγίδος, έχασαν τελείως την ψυχραιμίαν των και άρχισαν να φωνάζουν έξαλλοι. Άλλως τε ο λέων, ένα θηρίον τεράστιον, είχαν εκμανή και ένινάσσετο λυσσώδως έναντίον του κιγκλιδώματος, που έχόριζε τα δύο διαμερίσματα και οι δύο ίθαγενείς έβλεπαν τα τρομερά νύχια να περνούν ανάμεσα από το κιγκλιδώμα. Αίφνης άρπαξαν τα όπλα τους και άρχισαν να πυροβολούν άσκοπώς ένῶ θά ήτο εύκολον να σκοπεύσουν τόν λέοντα, ο όποιος μόλις εύρίσκετο εις απόστασιν τριών βηματών.

Μία από τας σφαίρας επέτυχεν ένα από τα

23

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΤΡΟΜΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Πάτερσον δεν έπίστευσε λέειν από την αφήγησιν του μαύρου. Ήτο τέτοια ή κατάστασις των πνευμάτων εις το Τσάβο ώστε εύκολα ήμπορούσε να νομίση κανείς ως λέοντα μίαν θάναν ή απλώς ένα μεγάλον σκύλον όταν τόν έβλεπε εις το άβέβαιο φώς του δειλινού. Έπερίμενε λοιπόν ο συνταγματάρχης ήσυχος την άφιξη του λοχαγού και έπειδή εκείνος δεν έφαινετο εκάθις εις το δείπνον ήσυχος νομίζον, ότι θα είχαν αναβάλει την αναχώρησιν του διά την επομένην. Κατά την διάρκειαν του δείπνου άκούσθησαν μερικά πυροβολισμοί μακρυνοί άλλ' ο Πάτερσον δεν απέδωσεν ιδιαίτεραν σημασίαν εις αυτούς, διότι οι πυροβολισμοί ήσαν συχνοί εις τους κατωλισμούς. Μετά το δείπνον ο συνταγματάρχης έφωδιασμένος με το όπλο του έβηκε να παραφυλάξη τάθηρία εις τα μεθόρια του κατουλισμού. Αίφνης ένας περιεργος θόρυβος άκούσθη εκεί πλησίον. Ο Πάτερσον έπρόσθεσε και άντελήφθη ότι ο θόρυβος εκείνος όφειλετο εις κόκκαλα τα όποια έσπαζαν από δυνατά μασήματα. Έν τούτοις εκείνο το θόραδν δεν είχε άκουσθή κανείς θόρυβος εις τόν καταυλισμόν, όπως συνέβαινε όταν τα θηρία έκαμναν καμμίαν από τας συνθησιμένας έπιδρομάς των, και ο Πάτερσον υπέθεσεν, ότι οι λέοντες είχαν άρκεσθή εις κανένα άλλο θήραμα εκείνην την νύκτα. Απο το ύψος του δένδρου εις το όποιον είχαν αναρριχηθή διέκρινε την λάμψιν των ματιών των λεόντων και έπυροβόλησε προς το μέρος των άλλ' άνευ έπιτυχίας. Όταν έξημέρωσεν ο συνταγματάρχης εκάτεθηκε από την σκοπιάν του και έπροχώρησε εις το μέρος όπου την νύκτα είχε διακρίνει τούς λέοντας. Εκεί εύρηκε κάτι που δεν έπερίμενε: τόν λοχαγόν Χουαίτ-χάιντ κατά

εις τὰς σκηνάς των καὶ πολλάκις χωρὶς νὰ ἀνάβουν φωτιὲς ἢ νὰ στήνουν φράγτες ἀπὸ ἀγγαθιᾶς. Ἐπὶ τῶν οὗτων νὰ πληρώσουν ἀκριβῶς τὴν ἀπερισκεψίαν αὐτὴν, διότι τρεῖς μῆνας ἀργότερον ἐνεφανίσθησαν αἰφνης ἐκ νέου τὰ τρομερὰ θηρία καὶ ἐπὶ πέντε ἑβδομάδας ἐκορύφουν τὸν τρόμον καὶ τὴν ἀπόγνωσην εἰς τὴν κατασκήνωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ

Ἐποφειλούμενος τῆς προσωρινῆς ἐξαφανίσεως τῶν λέοντων καὶ θέλων ἐξ ἄλλου ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν περιοχὴν ἐκείνην διὰ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς κατασκευῆς τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον, μανιώδως κυνηγῶν, ἀρχισεν νὰ περιτρεχῇ τὴν ἀγανθὴ ἐκτασιν γύρω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν. Τὰ θηρία θηρία ἀφθονοῦσαν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ ἐπανειλημμένως ὁ Πάτερσον ἐπιστοποίησεν, ὅτι οἱ δούλονθρωποφάγοι λέοντες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ καταλισμοῦ του δὲν ἦσαν οἱ μόνοι λέοντες τῆς ἐρημίας ἐκείνης. Τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λέοντας—ἐναντίον τῶν ὁποίων ἄλλως τὸ θάνατον εὐτόνιστον ἦτο—κατόρθωσαν νὰ τοὺς φονεῖσιν. Μίαν ἡμέραν ὅμως εὐρέθη εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν ἀπέναντι ἐνὸς ρινόκερου, καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κρυμμένος καθὼς ἦτο εἰς μίαν συστάδα θάμνων, διέκρινε εἰς μικρὰν ἀπόστασιν καὶ μέσα εἰς ἄλλους θάμνους ἕνα στακτόμαντρον ὄγκον κινούμενον, τὸν ὁποῖον ἐνόμισεν ὡς στρουθοκάμηλον, δεδομένου ὅτι αἱ στρουθοκάμηλοι ἀφθονοῦσαν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ὁ Πάτερσον, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐξερεμάσῃ τὸ ὄπλον του ἐπιλήρως καὶ τότε διέκρινεν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὡς στρουθοκάμηλον ἦτο ἀπλούστατα ἕνας τεράστιος ρινόκερος ἐξαπλωμένος εἰς τὴν γλῶψιν.

Ὁ τολμηρὸς κυνηγὸς ἐξεκρέμασε τὸ ὄπλον του καὶ σκυφτὸς ἐπλησίασε μέχρι ἀποστάσεως 40 βημάτων χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός ἀπὸ τὸ παχύδερμον. Αὐτὸ δὲν εἶνε περίεργον, διότι τὸ ὄγκωδες αὐτὸ θηρίον δὲν ἔχει δυνατὴν ὄρασιν καὶ δὲν βλέπει εἰς ἀπόστασιν μεγαλειτέραν τῶν 30 ἢ 35 μέτρων. Οὕτως ἡ ἀσὶς του εἶνε καλύτερα, τοῦναντίον, ὅμως ἔχει ἐξαιρετικὰ λεπτὴν ὄσφρησιν καὶ ὅταν ὁ ἔνιμος εἶνε εὐνοϊκὸς ὡσφραίνεται ἀπὸ μεγίστης ἀποστάσεως τὸν πλησιάζοντα κυνηγόν.

Οὕτως εἰς τὴν Ἀφρικὴν, οὕτως ἄλλου πουθενὸν ὑπάρχει πλεον ἀνόητον τετράποδον ἀπὸ τὸν τεράστιον αὐτὸν ὄγκον, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει ὡς ζωολογικὸς ἀναχρονισμός. Ὁ ρινόκερος, ζῶον ἰσχυρὸν γράναι πολλάκις εἰς ὄψος δύο μέτρων καὶ μικρὸς τεσσάρων. Τὸ δέγμα του εἶνε παχύτατον—περίπου πέντε τριῶν δακτύλων—ἐκρησμένον εἰς τοὺς Μπόρες πρὸς κατασκευὴν μαστιγίου, αὐτὸς δ' εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἀπεχθάνονται οἱ ἰθαγενεῖς ἐπὶ τῆς ῥυτίδος τῶν ὁποίων ἐπιτετὸν τὸ μαστίγιον τῶν θανατοῦν ἐκείνων κυρίων τῶν.

Ἐνα περίεργον γεγονός εἶνε τὸ ἑξῆς : Ἐπὶ τῆς ῥυτίδος τοῦ ρινόκερου καθῆται συνήθως πλῆθος μικρῶν πουλίων, τὰ ὁποῖα εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς φιλοξενίας αὐτῆς κατατρῶγον τὰ ἄφθονα παράσιτα τοῦ παχύδερμου, ἐπὶ πλεον δὲ τὸ εἰδοποιῶν περὶ τοῦ ἐπερχομένου κινδύνου πετώντα ἀνήσυχτα γύρω ἀπὸ αὐτὸ. Ἀς σημειώσωμε ἀκόμη σχετικῶς, ὅτι συνήθως καὶ ὁ κροκόδειλος ἀνοίγει τὸ πελὶον στήμα του καὶ φιλοξενεῖ εἰς αὐτὸ πολλὰ μικρὰ πουλιὰ τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνον· τὸν ὅλον τῆς ὁδοντογλυφίδος καθαρίζοντα τὰ δόντια του ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τοῦ γεύματός του. Καὶ ὁ τρομερὸς κροκόδειλος, εὐγνώμων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν τῶν μικρῶν φίλων του ἀποφεύγει νὰ κλείσῃ ἀποτόμως τὸ στό-

μα τὸν ἐνδὸν οἱ ὁδοντοκαθαρισταὶ του ἐργάζονται μέσα εἰς αὐτό!...

Ὁ ρινόκερος εἶνε κακὸς, ζεῖ δὲ μόνῃς καὶ ὄχι κατ' ἀγέλης ὅπως οἱ ἐλέφαντες πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινόν. Ὁ ἐλέφας ἀποτελεῖ τὸν Ἀδελ καὶ ὁ ρινόκερος τὸν Κάιν τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας. Ὁ ρινόκερος ἐπιτίθεται τυφλῶς καὶ μανιωδῶς ἐναντίον παντὸς τοῦ ὁποῖον θὰ θεωρήσῃ ὡς ἐχθρὸν του, εἴτε ἄνθρωπος εἶνε, εἴτε ζῶον, εἴτε δένδρον, εἴτε βράχος. Οὕτω π.χ. κατὰ τὸ 1909 ἕνα τραῖνο τῆς γραμμῆς Οὐγγάρδας—ἐκείνης διὰ τὴν ὁποίαν εἰργάσθη ὁ Πάτερσον—ἐξετροχίσθη κατὰ τὴν συναντήσεώς του μετ' ἐν ἀπὸ τὰ μαστόδοντα αὐτὰ παχύδερμα θηρία. Ἦτο νύκτα. Τὸ τραῖνον ἐπρόχωρον ἦσαν μέσα εἰς τὴν ἐρημίαν ὅταν αἰφνης μία ἰσχυρὰ σύγκρουσις ἐξάφνης τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν θερμιστὴν, οἱ ὁποῖοι ἐσπευσαν νὰ σταματήσουν τὴν μηχανήν. Δύο βαγόνια καὶ ἡ μηχανὴ εἶχαν ἐκτροχιασθῇ. Οἱ δύο μηχανικοὶ ἐκατέβησαν ἀπὸ τὴν μηχανήν των καὶ ἀντελήφθησαν ἁμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο, διότι ὁ ὑπαίτιος τῆς ἐκτροχιάσεως εὐρίσκειτο ἐπὶ τόπον. Ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἦτο ἕνας πελώριος ρινόκερος, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν θέαν τοῦ φωτισμένου τραίνου εἶχεν ἐκμανεῖ καὶ εἶχεν ὀρμήσει τυφλῶς ἀπὸ τὸ πάθος του ἐναντίον τῆς μηχανῆς. Μία σιδερένια πλάκα εἶχεν ἀποσπασθῇ καὶ εἶχε πέσει μεταξὺ τῶν τροχῶν προκαλέσασα τὴν ἐκτροχίαν. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων εὐρίσκειτο ἐξαπλωμένος καὶ νεκρὸς ὁ ρινόκερος, μετ' ὃν κεφάλι ἀνοιγμένον.

Ἀς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τὸν Πάτερσον, ὁποῖος εἶχε πλησιάσει ἀσυνήθως τὸ παχύδερμον. Ὁ ρινόκερος δὲν εφαινετο νὰ εἴῃ ἀντιληπτὸς τίποτε. Αἰφνης ὅμως ἐσηκώθη εἰς τὰ ποῖα του καὶ ἀρχισε νὰ μυρίζεται τὸν ἀέρα. Προφανῶς ἡ ὀσφρησίς του τὸν εἰδοποιεῖσε περὶ καποίας ἀνεπιθυμητοῦ παρουσίας. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυνηγοῦ τὸν ὁποῖον δὲν ἐβλέπε, καὶ νὰ διαγραφῇ κύβηλος περὶ αὐτόν. Ὅταν ὁ Πάτερσον εὐρέθηκε εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀέρος ὁ ρινόκερος ἐπρόχωρησε κατ' εὐθείαν ἐναντίον του. Χωρὶς νὰ διατάσῃ ὁ συνταγματάρχης ἐπυροβόλησε, ἡ σφαῖρα ὅμως δὲν κατόρθωσε νὰ περάσῃ τὸ παχὺ δέγμα τοῦ θηρίου τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Τότε ὁ συνταγματάρχης, γνωρίζων τὴν βλακειαν τοῦ θηρίου ἐπὶσε προηγῆς καὶ ἐπέταξε τὴν κάσιν του εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων, ἐλπίζων ὅτι τὸ θηρίον θὰ παρελθάντο. Ὁ ρινόκερος ἐπέρασεν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τὸν Πάτερσον, ὁ ὁποῖος ἐσυγκρατοῦσε καὶ τὴν ἀνασπῆν του, τελειῶς ἀκίνητος. Ἀκουσε καθαρὰ τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον μανιωδῶς ἐμυρίζετο τὸν ἀέρα καὶ ἐφαχνε τὸ ἔδαφος εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων. Εὐτυχῶς ἡ γλῶψ ἦτο ὑψηλὴ καὶ τὸ ζῶον δὲν ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν τοῦ κυνηγοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἀκαρόπους ἀναστήθηκε τὸ θηρίον ἀπεκρινόμενον ὀλίγον. Τότε ὁ Πάτερσον ἐσηκώθη καὶ ἐπυροβόλησε δύο φορές μετ' αὐτὸ ὅμως ἀποτέλεσμα. Αἱ σφαῖραι του ἐμείναν καρφωμέναι εἰς τὸ δέγμα τοῦ θηρίου. Αὐτοστιγμὴ ὁ ρινόκερος ἐσταμάτησε καὶ ἀρχισε πάλιν νὰ διαγράφῃ κύβηλους γύρω ἀπὸ τὸν ἐπυροβόντα κυνηγόν ὁσφαιρόμενος τὸν ἀέρα. Ὁ Πάτερσον ἐκαταλάβαινε διὰ τὸν ἐκτόνιστον καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν. Πράγματι ὁ ρινόκερος τὸν ὡσφράνθη μίαν στιγμὴν καὶ ἐστράφη κατ' εὐθείαν ἐναντίον του. Καὶ πάλιν ὁ Πάτερσον ἐξαπλώθηκε εἰς τὸ ἔδαφος ἐν μὲ ἀγωνίαν ἀκούγε τὰ βαρεῖα βήματα τοῦ θηρίου νὰ πλησιάζουν. Ἡ καρδία του ἐκτυποῦσε δυνατὰ καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπερίμενε νὰ καρφωθῇ ἀπὸ τὸ δὲξ κέρατο τοῦ θηρίου καὶ νὰ ἐκσφενδονισθῇ 6—7 μέτρα εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΚΑΙ ΕΒΡΕΧΕ...

Καὶ ἔβρεχε. Μονότονα θλιμμένα, λὲς κα' ἔβρεχε γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα, τὸ βραδυνὸ, τὸ σούρουπο ἐκεῖνο ποὺ κατ' ἀπ' τὸ κομψὸ σου ὀμπρῆλλον, ἐνὸς μᾶς φῶτις ἐν' ἄρρωστο λαμπρὸν, μείναμε μόνοι. Καὶ ἔβλεπα. Στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖρά τὸ πότισε—θυμῶς—τὸ μαντίλι. Ἀκόμα κλαῖς καὶ σ' ἀναφύλλωται σου—ποῦς ἔχει!—ἔναυξες τὸν ἑσπέρ σου κα' ἴσως νομίζεις πῶς γυρίζουνε ξανά τὰ δειλινὰ. Καὶ βούρκωσες. Θλιμμένες διεφάρδες ποὺ κλαίγανε, θαρροῦσες, τῆς ἐλπίδας. Κι' ἴσως γυρεύουνε ἀκόμα σου τὰ μάτια κάποιες ἀνάμνησες, ἀγάπες, μοναχὰ κάποια λογάκια, κάποια θλίψη ἢ χαρὰ, μαλλιά σγουρὰ. Καὶ ἔβρεχε. Μονότονα, θλιμμένα, λὲς κα' ἔβρεχε γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα, τὸ βραδυνὸ, τὸ σούρουπο ἐκεῖνο ποὺ κατ' ἀπ' τὸ κομψὸ σου ὀμπρῆλλον, ἐνὸς μᾶς φῶτις ἐν' ἄρρωστο λαμπρὸν, μείναμε μόνοι.

Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

—Εἰς τοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας τοῦ Λονδίνου ἐστῆθησαν αὐτόματα προμηθευταὶ καυτεῖν.

—Ἐτοὶ οἱ κάτοικοι τοῦ ῥιπτοντὸς μερικὰς πένες μέσα στὴν ὀπὴν τοῦ μηχανήματος. Θὰ λαμβάνουν τὸ καύσιον ποὺ θὰ ἐπιθυμῶν.

—Τὰ ἀνωτέρω αὐτόματα λειτουργοῦν μόνον ὠρισμένας ὥρας διὰ νὰ μὴ γίνετα καύσιον, ὅταν τὰ καυστήματα εἶναι κλειστά.

—Ἀπὸ πολλοὺ χρόνων ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς Νέας Ὑόρκης καταγίνεται νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας, ἡ ὁποία εἶναι σήμερον ἐκεῖ τόσο ἀδιάφορος καὶ μεγάλη, ὡς παραλὴ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ζωτικὴν κίνησιν αὐτῆς.

—Πρὸς τοῦτο καταρτίζεται μελέτη κατασκευῆς ἐναερίου κυκλοφοροῦς δρόμου σιμῶν, ὁποῖος θὰ ἐκτελεσθῇ ὁρισμένον μετῶν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκτελεσθῇ ὁρισμένον μετῶν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκτελεσθῇ ὁρισμένον μετῶν.

—Ἡ διαπὴν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἐναερίου αὐτῆς ὁδοῦ ὑπελογίσθη εἰς 150 ἑκατομμύρια δολάρια. Τὸ ποσὸν τοῦτο θεωρεῖται μικρὸν δεδομένου ὅτι ὁ σημερινὸς σιμῶν, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐμπεικῶν, ζημιώνει κατ' ἡμέραν τὴν πόλιν 25 ἑκατομμύρια.

—Ὁ ρινόκερος ὑποκόφως μνησμένος ἐκλήθη ἀπὸ τὸν ἐκτελεσθέντα διὰ τὴν ἀφῆσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐρημίας. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Πάτερσον τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξαφανισθῇ. Εἶνε ἄγνωστον διὰ ποῖαν αἰτίαν τὸ θηρίον ἐστράφη εἰς τὸν κυνηγόν. Εἶνε ἀπὸ τὴν ἐκείνην καὶ ἀνεξήγητοι μεταπτώσεις.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ κυνήγιον τοῦ ρινόκερου. — Τρεῖς ἄνθρωποι καὶ εἰς τὴν εἰς ἕνα διαμέρισμα τραῖνον.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΒΑΘΥΦΩΝΟΥ ΣΑΛΙΑΠΗΝ

ΤΡΕΙΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑΣ ΜΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΑΛΑΝ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ.—ΤΟ ΤΡΑΚ ΠΟΥΔΕΝ ΚΑΤΟΡΘΩΣΕ Ν' ΑΠΟΦΥΓΗ.—ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ.—Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ ΤΟΥ ΒΟΛΓΑ ΠΟΥ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕ ΤΗΝ ΔΙΕΛΕΥΣΙΝ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ. Ο ΔΥΣΤΡΟΠΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ἐπέρασαν τώρα τριάντα ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς μου εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐγγνώρισα ἀπειρες περιπέτειες, χαρὰς καὶ ἱκανοποιήσεις θαυμάσιες, θλίψεις καὶ συγκινήσεις, πηγαίνοντας ἀπὸ μιά πόλιν στὴν ἄλλη, παίζοντας σὲ διάφορα θέατρα. Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ εἶμαι ἀρκετὰ ψύχραμος σὲ κάθε περίστασι τῆς ζωῆς μου καὶ νὰ μὴ δοκίμαζω περὶ τὴν συγκίνησιν ποὺ αἰσθάνονται οἱ ἀρχαῖοι.

Καὶ ὅμως, δὲν ντρέπομαι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὶς τελευταῖες αὐτῆς ἡμέρες, ὅταν ἐβγήκα στὴν σκηνὴ γιὰ νὰ παίξω στὸ «Βόρις Γκουκόνωφ», εἰς τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θέατρο, ὅταν εἶδα ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐκστατικά μάτια μου τὴν ἀπέραντη πλατεία, καὶ αἰσθάνθηκα τὴν βθεῖαν ἀνασπῆν τοῦ πλήθους ποὺ ἐπερίμενε μετ' ἀγωνίαν τὴν περιφωρημένην σκηνὴν τῆς στέψεως, ἡ καρδίᾳ μου ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἐνόμισα, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἦμουν ἀκόμη εἰκοσιεπτά χρόνων, ἐσχημάτισα τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἀνέβαινα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ σκηνὴ καὶ ἐδοκίμασα μιὰ στιγμὴν δισταγμοῦ! Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τοὺς θυμήθηκα ὅλους, τοὺς ἀγαπητοὺς παλῆς μου συντρόφους, ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς σκηνῆς μέχρι τὸν ἡλεκτρολόγον, ἀπὸ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ χοροῦ ἕως τὸν θυραῶν...

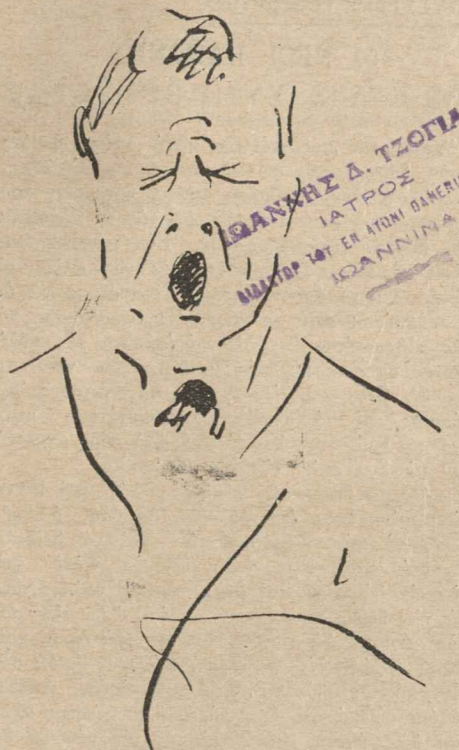
Πρὸ παντὸς ὅμως ἐθυμήθηκα τὸ ἑξῆς ὠραῖον. Ἐνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν ἔπρεπε νὰ φύγωμ' ἀμέσως. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα περνοῦσε ἐνα ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ἀσβρατικά ἐκείνα τραῖνα ποὺ μετ' ἐν βραδυπορείᾳ τοὺς κάνουν ἕνα μικροτάξειδάκι ἀτελείωτον.

Ἐπαίξαμε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ἔργο. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βγῶ στὴν σκηνὴν γιὰ τὴν τελευταία πράξιν, κάποιος φιλέυλαγχος μετ' εἰδοποίησε, ὅτι εἶχαν λησμονήσει νὰ δάλουν στὶς ἀποσκευὰς μου τὸ ἀπαραίτητον κρασί. Τρομαγμένος ἀπὸ τὴν τρομερὴν αὐτὴν παραλείψην καὶ ὑποχρεωμένος νὰ βγῶ τὴν ἴδια στιγμὴν στὴν σκηνήν, δὲν ἔβρα πᾶν νὰ εἰδοποιήσω τὸν τροφοδότη μου, ἐν ἀπονοήσῃ τὸ καὶ ποὺ ἔγινε. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ γέροντος—Πιερ ἐπρόκειτο νὰ μετ' εἰδοποιήσῃ, μιὰ λαμπρὴ ιδέα ἐπέσασεν ἀπὸ τὸ νοῦ μου. Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψω καθόλου τὴν ἐρμηνεύειαν τοῦ ὁλοῦ μου, ἀνέμεσα στὶς ρωσικὰς φράσεις ποὺ ἔλεγα εἰδοποίησα τὸν τροφοδότην μου νὰ τρέξῃ στὸ σπῆν καὶ νὰ μεταφέρῃ τὸ κρασί εἰς τὸν σταθμόν.

Τὸ κοινὸν ποὺ ἐχειροκροτοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ ἐνθουσιασμό, δὲν ἐκατάλαβε βέβαια τὴν παρεμβολὴν ἐκείνην καὶ δὲν ἔφερε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἱκανοποίησιν του γιὰ τὴν τελειότητα τῆς ἀποδόσεως τοῦ ὁλοῦ μου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ τροφοδότης μου ἐβγαλε μετ' ὁρμήν τοῦ ἑνα πραγματικὸν βρυχηθμόν, ἄφες τὸ δρογανὸν καὶ ἐξαφανίστηκε μετ' ὁρμήν. Εἶχε καταλάβει. Ὁ Βόρις ὑποπόισε νὰ πεθάνῃ ἡσυχῶς, ἀφού εἰς τὸ ταξίδι δὲν θὰ τοῦ ἔλλειπε τὸ κρασί.

Ἡ ἐπιτυχία μου, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἦταν καταπληκτικὴ. Φαίνεται ὅτι ὁ τρόμος μῆκος ταξιδιέμου ὅλην τὴν νύκτα χωρὶς κρασί, μετ' εἰς καμὲν δραματικώτερον.

Δὲν ἦταν ὅμως ἡ μόνη φορὰ αὐτὴ κατὰ

Ὅταν τραγουδῶ τὸν «Βαρκαρὴν τοῦ Βόλγα»

(Αὐτογελοιογραφία τοῦ Σαλιάπην)

τὴν ὁποίαν τὸ τραγοῦδι μου ἐχρησίμευσε γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ μίαν δύσκολον περίστασιν.

Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια περίπου, ἔπρεπε νὰ πᾶω ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὴν Γενεύην γιὰ ἕνα κονσέρτο. Εἶχα στὴν διαθέσιν μου μερικὰς ἡμέρας καὶ ἀποφάσισα νὰ κάμω τὸ ταξίδι μετ' αὐτοκίνητό μου. Ὅταν ὅμως ἐφθάσα στὰ σύνορα, εἶδα μετ' ἀρετὴν στενωγορίαν, ὅτι εἶχα λησμονήσει τὸ διαβατήριον. Εὐτυχῶς ὁ Ἑλβετὸς φύλακος τῶν συνόρων δὲν ἦταν καθόλου αὐστηρὸς καὶ μετ' ἄφνης νὰ περάσω χωρὶς μεγάλης δυσκολίας. Ἦμουν χαρούμενος γιὰ τὸ καλὸ ἄστρο ποὺ μ' ἐπροστάτευσεν, ὅταν βρεθῆκα ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα Γάλλον φύλακα, πολὺ ἀφοσιωμένον εἰς τὸ καθήκον του, ποὺ μ' ἐσταμάτησε καὶ μοῦ φώναξε κατὰ πρόσωπον, σὰν νὰ ἦμουν κορυφὸς : «Τὰ χαρτὰ σας, κύριε!»

Τοῦ ἐξήγησα τὸ πάθημά μου, τοῦ εἶπα, ὅτι ὁ Ἑλβετὸς συνάδελφός μου μετ' εἶχε διευκολύνει, ἀλλ' αὐτὸς ἔμενε ἀμετάπειστος. Ἀναγκάσθηκα νὰ κατέβω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, νὰ πᾶω στὸ φύλακον καὶ νὰ ὑποβληθῶ σὲ μιὰν αὐστηροτάτην ἀνάκρισιν. Ὁ Κέρβερος αὐτὸς κατέβηκε στὴν ἀπόφασιν ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνω στὰ σύνορα αἰμαλώτως σχεδόν, μέχρι ὅτου θὰ ἐλάμβανε σχετικὰς πληροφορίες ποὺ θὰ ἐξητοῦσε γιὰ τὸ αὐτόν μου.

Δὲν ἦταν βέβαια περίπτωσις αὐτὴ γιὰ νὰ μείνω εὐχαριστημένος. Τοῦ κάκον τὸν παρεκάλεσα, τὸν ἐξώρκισα, τοῦ εἶπα, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγογορίαν ἐκείνην ἐκινδύνει νὰ ματαιωθῇ μιὰ μεγάλη συνουσία στὸ Παρίσι. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου ἦταν ἀμετάπειστος : ἡ ἔξω τὰ χαρτὰ ἡ μέσα ἐγώ!

—Τοῦλάχιστον, ἐφώνασα ἀπελπισμένος, ἀάψετε νὰ τηλεφωνήσω στὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑξωτερικῶν!

Ἡ ἀπαίτησις αὐτὴ ἐπρόκαλεσε μιὰν ἀφάνταστην εὐθυμίαν εἰς τὸν ἀφελὲ φρουρόν.

—Μήπως νομίζετε, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν δὲν ἔχει ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ συνεννοεῖται μετ' ὑμᾶς τηλεφωνικῶς;

Τέλος, ὅταν εἶχα περὶ ἀπελπισθῇ, ὅτι θὰ μπορούσα νὰ συγκινήσω τὴν γαλιτικὴν τοῦ ψυχῆ, φάνηκε ὅτι τὸν ἐφότισε μιὰ ἀκτίδα οὐρανοῦ.

—Εἶπατε ὅτι εἰσάστε καλλιτέχνης τοῦ τραγοῦδιου;... Διάσημος;...

—Ἰσως ναί.

—Βλέπω, οὐ δὲν ἔχετε καθόλου μετριοφροσύνην. Πεῖδ εἶνε τὸ ὄνομά σας;

Γιὰ εἰκοστήν φορὰ τοῦ ἔδωσα ὅλα μου τὰ στοιχεῖα.

—Σαλιάπην, εἶπατε; Σαλιάπην...Βέβαια, νομίζω πῶς ἔχω ἀκούσει κάποτε αὐτὸ τὸ ὄνομα...Εἰσάστε τεσσάρους.

Μετ' αὐτῶν αὐστηρὸν τόνον τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι εἶχε ὅλα τὰ φωνητικὰ προσόντα τοῦ μπᾶσου.

—Μπάσος εἶπατε; Γιὰ σταθίτε!...Βέβαια! Ὅστε λοιπὸν λέτε πῶς εἰσάστε ἐκεῖνος ποὺ τραγοῦδαί στὶς πλάκες φωνογράφου τὸν «Βαρκαρὴν τοῦ Βόλγα»;

—Ἀκριβῶς.

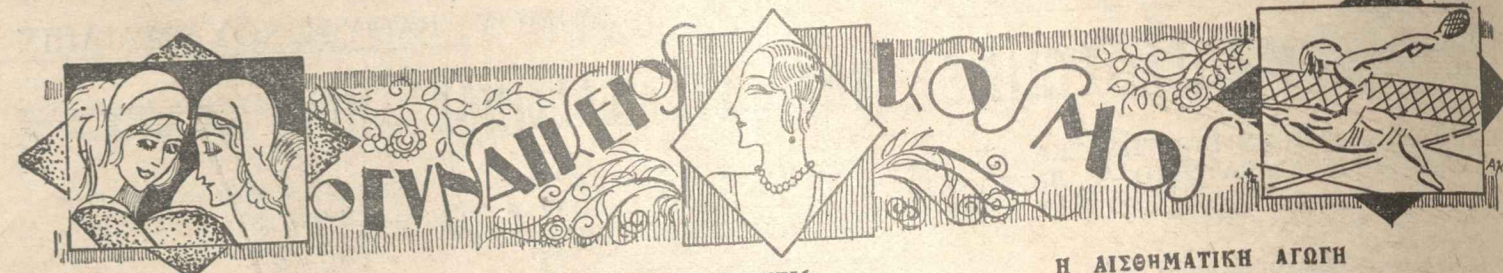
—Ὁραῖα. Πῶς μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς πειστέψω; Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας τρόπος γιὰ νὰ βεβαιωθῶ. Ἐγὼ καταλαβαίνω πολὺ ἀπὸ τραγοῦδι. Ἀκουσα αὐτὴν τὴν πλάκα καὶ θὰ ἴδω ἂν μετ' ἐλάττει ἢ ὄχι. Ἐμπρὸς λοιπὸν, τραγοῦδησε μου τὸν «Βαρκαρὴν τοῦ Βόλγα».

—Μὰ...

—Τραγοῦδησε, ἄλλως δὲν περνάτε τὰ σύνορα!

Ὡ μπερσάριοι ὅλου τοῦ κόσμου!...Κανεῖς ἀπὸ σᾶς δὲν κατόρθωσε ποτὲ νὰ μετ' ἐκμὴν νὰ τραγοῦδησῃ τὸσον φρονήτῃ!...

Ἀναγκάσθηκα νὰ ὑποκλινώ. Καὶ ἐκεῖ, ἐμπρὸς εἰς ἕνα δόμιστον καὶ σαρκαστικὸν κοινόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἕνα τελωνειακὸν ὑπάλληλον καὶ δύο χοροφύλακας, ἐτραγοῦδησα. Ἐτραγοῦδησα μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, τρομαγμένος ἀπὸ τὸ φῶμα τῆς αἰχμητικῆς, εἰς τὰ σύνορα, ἀπὸ τὸ δράμα τῆς μακρυῆς μου οἰκογενείας

Η ΣΥΓΧΡΩΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΙ ΠΛΗΓΑΙ ΤΟΥ ΣΝΟΜΠΙΣΜΟΥ

Βλέμματα θαυμασμού πηγαινοερχότανε άπάνω στά δύο κορίτσια, στόν κινηματογράφο. Κι' είνε ή αλήθεια πώς ή όμορφιά τους τόν δικαιολογούσε μέ τό πάρα πάνω αυτόν τόν θαυμασμό.

Γι' αυτό κι' όταν ή κοπέλλες σηκωθήκανε στό διάλειμμα, δυό-τρεις ή και περισσότεροι, τίς ακολουθούσανε στό Μπάρ του κινηματογράφου. Τά κορίτσια όμως δέν είχανε πάει εκεί γιά νά ξεδιψάσουνε. Ούτε και γιά νά συναντηθούνε μέ κανένα άθωο φλερτάκι τους. 'Επήγανε γιά νά...καπνίσουνε. Καί τί ύφος, όταν εκάπνιζαν! Τί ύφος! Ούτε και αϊτός ό θηλυκός άσος τής ενικόδ, ή τσακ-πίνο και πολύξερη Μόντ Λοτί, δέν θ' άπαινε χαρτοσιά μπροστά τόν κάπνισμα τών δύο κοριτσιών. Καί όμολογώ, ότι δέν μου άρεσαν καθόλου.

Ίσως ή πιο μοντέρνες άπ' τής άναγνώστρες μου παραξενευθούν και μέ ρωτήσουν: Τό βρίσκετε λοιπόν τόσο κακό νά καπνίζουνε τά κορίτσια στή σημερινή εποχή, εποχή τής ελευθερίας τής γυναίκας; Τί άναχρονιστική σεμνοτυφία είνε αυτή;

Παρνόν! Παρνόν!, διαστικά μου κορίτσια...μην τρέχετε. 'Εδώ δέν πρόκειται περί σεμνοτυφίας, ούτε περί άναχρονιστικών άντιλήψεων. Πρόκειται άπόλύτως γιά μία παρεξηγημένη ελευθερία, πού δέν έχει τίποτε νά κάνει μέ τήν πραγματική πρόοδο τής σύγχρονης γυναίκας. Καί άν δέν τό καταλαβαίνετε, θά πη ότι άναπτυχθήκατε και σεΐς στό νοσηρό θερμοκήπιο τού σνομπισμού.

Άκριβώς δέ άπό ενδιαφέρον γιά τήν πρόοδο τής 'Ελληνίδος, θά ήθελα νά συμβουλευ- στή δύο άρσείς καπνίστριες νά μή ξανακαπνίσουν στό μπαρ του κινηματογράφου, γιάτί όποιος και νά τής ιδή, θά πη ότι καπνίζουν άπό μανία επιδειξέως και όχι έπειδή δέν μπορούν νά κρατηθούν δυό ώρες χωρίς τσιγάρο. 'Όσο μανιώδεις καπνίστριες κι' άν είνε δέν θά χαλάση ό κόσμος άν περιμένουνε τό τέλος τού προγράμματος και τότε μέσα στήν προστατευτική τροχοφόρο φυλάκη πού θά τίς μεταφέρει στό σπίτι τους, μπορεί νά καπνίσουνε άνενόχλητες και άθέατες, χωρίς νά σκανδαλίσουνε κανένα. Ούτε και τό σωφέ τους, πού φοριμένως θά είνε ό πιο μιλαλέ άνδρωπος τού κόσμου, ύστερα άπό τά καθημερινά θέματα πού εκτυλίσσονται μέσα στ' αϊτόκίνητό του και τά όποια άπολαμβάνει στόν γειτονικό του καθέδρη. Ούτε και τήν γράσουσαν θά σκανδαλίσουνε, όποτε τους παρακαθημένους τού κινηματογραφικού μπαρ, πού έχουν τήν άνόητη συνήθεια νά μή έγκρι'ουνε τό κάπνισμα άσυνόδετων κοριτσιών, δημοσία, άπασάλαχα όπως κατακάουνε τήν γυναικεία άθυροστομία, δύο δηλαδ ή κατ' έξοχήν χαρακτηριστικά γνωρίσματα τών μοντέρνων κοριτσιών, δύο άπ' τίς γιάριθμες πληγές τού σνομπισμού πού κατατρώνε τήν κοινωνική μας σάρκα. Γιάτί άλλο ελευθερία και άλλο σνομπισμός. Η πρώτη είνε σεβαστή, ενώ ό δεύτερος, όπου και άν συναντηθή, προκαλεί πάντοτε άηδία.

ΙΡΙΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ

Η ΣΥΓΧΡΩΝΗ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

'Υπόχουν περιπτώσεις κατά τάς όποιάς έσθε ύποχρεωμένοι νά κάμετε παρουσιάσεις. 'Αλλ' εάν δέν συμβάινει τούτο, τότε είνε προτιμότερο νά ρωτήσετε τά έν λόγω πρόσωπα εάν θέλουν νά γνωρισθούν. 'Εάν κάποιος επιμένει νά τόν παρουσιάσετε σέ έναν άλλο και θέλετε νά τό άποφύγετε, μή διατάξετε νά άπαντήσετε: 'Εύχαριστώ. 'Οφέλω όμως νά σας ειδοπήσω ότι δέν εύρίσκομαι εΐς πολύ στενές σχέσεις μέ τόν κ. Χ... Δέν νομίζετε ότι θά ήταν καλλίτερα νά σας παρουσιάση κάποιος πού νά συνδέεται περισσότερο μαζί του;» Καί έτσι ξεφυγόντε άπό τήν έπιμονή του μέ ένα πολύ εύστοχο τρόπο.

—Όταν βρισκόσθε σ' ένα σάλόνι και ιδήτε νά μπαίνει ένας έξωτός σας, δέν σας έπατοέ- πετα νά κάμετε μορσαπών και νά δείξετε διασκέκεια. Είνε πολύ άστοχος αυτό γιά τήν οικοδέσποινα και ένας τέτοιος τρόπος σας θά τήν έφερνε σέ δύσκολη θέση. 'Αν είνε πολ- λές κόσμος, θά τροβηθήτε σέ μία έξοχη και, άρρωστος, θά ζητήσετε συγγνώμη, προσ- σιζόμενος κάποια δουλειά ή ό,τι δήποτε άλλο και θά φύγετε. Αυτό και τήν οικογένεια θά άνακοιφήσει και θά σας γωστοπήσει ως άν- θρωπον μέ τάκ και ευγένεια.

—Η άδικοκία είνε ό άσπονδότερος έχ- θρός τής καλής συμπεριφοράς. Δέν πρέπει ποτέ νά επιμένετε νά μάθετε κάτι, διότι όφεί- λετε σεβασμών εΐς τό μυστικόν τού άλλου.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

μία μεγάλη έπιτυχία τού

«ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Αντί άδροτάνης άμοιείας έξη- σαλαβή και άρχίζει ή δημοκλει- σεις άναγνώσματος ύπό τόν τίτλον

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'.

Τό έν λόγω άνάγνωσμα είνε γραμμέ- νον επί τή βάσει τού ήμερολογίου ενός έν τών άνωτέρων αλλικών τού εκλει- πόντος Βασιλέως, τό όποιον παρεχο- ρήθη εΐς τό «Τικ-Τάκ».

Άγνωστο λεπτομέρεια τής ζωής τού άγαθέυ Βασιλέως.—Η άγαθεσργός δρσίς του.—Ένα σφο- δρόν έρωτικόν του αΐσθημα.—Η Αύλη τής έπεχής έκείνης και ή ζωή τής άθηνάικης άριστοκρατίας.—Έπεισέδεια άπό τά ταξείδια τού Γεωργίου εΐς τήν Εύρώπην.—Ο Βασιλεύς Γεώργιος πυρεδολεύμε- νος εΐς τόν Βασιλικόν Κήπον.—Τά γλέντια εΐς τήν έπαυλιν τού Θών.—Η ώραία κόρη τού κηπευ- ρού τών Άνακτόρων.—Σηκναι ά- πό τήν ζωή τής Βασιλικής Οικο- γενείας.

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

—Νά είσαι ύπερήφανη στήν άγάτη σου, άλλ' όχι έγωίστρια. Είνε σφάλμα εκείνο πού κάνουν μερικές, θέλοντας νά κρατήσουν σούβ- ρότητα στήν πρώτη παρεξήγησι. Η άγάτη έχει τοΐς θυμούς της, τής παρεξήγησε της ύποχώρη ύμωσ σν πρό παντός, γιά νά δι- ξής σέ κείνον πού άγαπάς πώς δίνει τό κα- λό σοφάδειγμα τού μέλλοντος, κι' άν συ ής τό δεικν, και πάλι ύποχώρησε, μέ τέτοιο πά- τα τρόπο, ώστε εκείνιος νά καταλάβη και νά εκτιμήση τό σεβασμό πού τούχεις.

Έάν ό άνδρας πού θά πάρης δέν είνε πα- στός, ρώτησε πρώτα - πρώτα τόν έαυτό σου γιά τήν αΐτια. Μπορεί νά φταΐς κι' έσύ. Πο- λή συχνά συμβαίνει νά φταΐνε ή γυναίκες γιά τίς άπιστίες τών άνδρών. Καί έχε πάντοτε ύπ' όψη σου ότι άπό μία γυναίκα ξεροτάτω πολλές φορές νά κρατήση έναν άνδρα γιά πάντα κοντό της.

—Τά συγγράμμά σου ιδιαίτερα δέν είνε ά- γάκη νά τά λές στίς φίλες σου. Δέν είνε ά- πύθανον νά μαλλώσης μαζί τους μία μέρα και τότε όλα σου τά μυστικά θά γίνουν κοινά κτήμα.

—Πρέπει νά ξέρης ότι όσο περισσότερες δυσκολίες φέρνεις σ' έναν άνδρα, τόσο πιο τρελλό τόν κάνεις γιά σένα.

—'Αλλά δέν είνε άνάγκη νά τόν βασανί- ζεις, νομίζοντας ότι έτσι τόν κάνεις νά σε ά- γαστά περισσότερο. Η άληθινή άγάτη δέν έ- παβάλλει τέτοια βασανιστήρια.

—Μή πιστεύεις πάντοτε τά όμορφα λόγια πού λένε μερικοί νέοι. Πολλοί στανώνε τά π- στεΐνουν. 'Υπόχουν πολλοί πού ασιόθωνται χωρίς νά μιλούν.

—Ποτέ μή δίνεις πίστι στίς σνειδομένης, κολακείες τών άνδρών. 'Αν είσαι άπιστος, αυτό μπορείς νά τό ξέρης μόνη σου.—Η καί- κεια είνε τόσο εύκολή στά χείλη τους.—

—Στόν άνθρωπον πού άγαστής μή τού παρου- χωρείς ποτέ περισσότερα άπό όσα πρέπει. 'Υ- πόχουν κίνδυνος νά σέ νομίσω γιά πολύ πρό- θυμη, κι' αυτό είνε πούξ ήμίαν σου.

—Η προσποιητή άδικοκία είνε βέβαια έ- να ύπλο άρετά ισχυρό στά χέρια μιας γυναι- κας. Έρεθίζει τόν άνδρα και τόν προκαλεί έν- ενδιαφέρον, τού κεντά τόν πόθον τής κα- κήσεως. 'Αλλά πό ύπλο αυτό είνε ένα δύσκολο μαχαίρι και πρέπει νά προσέχης όταν τό χειρίζεσαι. Μπορεί νά έχης τελείως άνήμπο- τό αποτέλεσμα άπό εκείνο πού επιδιώκεις, μέ- γαλή σου άδικοκία δέν είνε δύσκολο νά προκαλήση και τήν δική του.

—Πολλές άγάτες έχουν ένα τέλος. 'Επει- γιάτί δέν είνε άληθινές, τούλάιστον άπό ένα μέρος. 'Αν ό άνδρας πού άγαπάς σέ μή καταλείψη γιά μία άλλη, νά δεχθής τό μα- ραίο μέ άξιοπρέπεια, χωρίς νά εκλιπαρήσής ή τόν έρωτά του και τόν όικο του. 'Αγία- από όλκτο δέν έπάζει.

—Φρόντιζε πάντοτε νά δείχνεις εύθυμία και καλή στόν άνδρα σου. Καί προσπαθή- ναι νά είσαι άπρόσμενη, νά τόν εκπλήξεις και νά τού δίνης διαρκώς νέες έντυπώσεις. Ένα νέο χτένισμα, μία άλλη σούφρα, ή ένα παράσημο, ή ένα έξαιρετικό έξαρτημα, ή ένα άνδρα και τόν κάνουν νά ποσοκλιλάται στήν στήν γυναίκα του. Μή ξεχνάς ότι μία αΐτια πού ένας άνδρας ξεφεύγει άπό τήν γυναι- κά του είνε γιάτί ζητά άλλήλην έντυπώ- σιν.

ΟΣΚΑΡ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

ΣΤΑ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΑ ΠΡΟ 19 ΕΤΩΝ...

ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΧΟΝΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Κ. ΚΩΣΤΑ ΦΑΑΤΑ'Ι'ΤΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ ΤΗΣ ΛΗΜΝΟΥ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Μερικές ήμέρες πρό τής 5 'Ιανουαρίου 1913, πού έσημειώθη ή δεύτερα μεγάλη έξοδος τού τουρκικού στόλου άπό τά Δαρδανέλλια και έ- γινεν ή ναυμαχία τής Λήμνου, ελγεν έξέλλη ά- πό τά στενά τό καταδρομικόν «Μετζίτη» μέ 4—5 άντιτορπιλλικά. Έρριψε λίγες δόιδες κα- τά τών σιπιών τής άνοχυρώτου Τενέδου και έτράπη εΐς φυγήν μόλις είδε τόν καπνόν τού ίδιού μας «Αδέωφ».

Εΐχαν πάρει ύμωσ άπό πόσο φόβο όλοι γε- νι- κός ό Τούρκος τόν «Αδέωφ», ώστε, καθώς έλεγον όι ναύται μας, όταν ή χανούμσεστών Μικρασιατικών παράλιν ήθελαν νά μαλώσουν τα έ.ακτα παιδιά τών, έλεγαν:

—Σάτανε, γιάτί θά σάς πάρη ό «Αδέωφ».

Και τά μικρά Τουρκάκια δέν έβγαζαν τσι- μονάδια.

Αυτή ήτο ή ψυχολογική άτμόσφαιρα τών έ- πασημων και άνεπιστήμων Τούρκων, ότε ή τουρ- κική κυβέρνησις, θέλousa νά παίξη τό τελε- νταίν κατά θάλασσαν άτού τής Τουρκίας, διέ- ταξε τήν άμάδα, πού έμεινεν εΐς τόν Ναύστα- θμιν τού Ναγαρά, νά άρίση τά Δαρδανέλλια και νά βγί πρός συνάντησιν τού ελληνικού στό- λου. Εΐς τās 5 'Ιανουαρίου τού 1913 έγινεν ή Ιστορική αυτή έξοδος και έπειδή όι δύο στόλοι συντηρήσαν πρό τής Λήμνου, ή ναυμαχία ά- νομιόσθη τής Λήμνου, ένφ ή πρώτη, τής 3 Δε- κεμβρίου 1912, έπήρε τό όνομα τής 'Ελλης, γιάτί έγινεν έμπρός άπό τό όμόνυμον άκαρωτή- ριον.

Τήν έξοδο τής άμάδας άπό τά Δαρδανέ- λια τό πρωτό τής 3ης 'Ιανουαρίου άνήγγειλαν εΐς τήν ναυαρχίδα, πού μαζί μέ τά άλλα καρά- βια έμεινέστο στό Μοΐδρο, τά περιπολούντα άντιτορπιλλικά μας «Λέων» και «Ασπίς». Καί ένφ ό τουρκικός στόλος όλο κατήρχετο πρός νό- τον, ό ελληνικός ήτοιμάζετο μέ σπουδήν νά ά- φίση τό δομητήριόν του και νά συναντήση τόν έχθρόν. Αύτην τήν ώρα ό άδύρκατος τού «Α- δέωφ» έλαβε ένα τηλεγράφημα άπό τό άντι- τορπιλλικόν «Νίκη» πού άνήγγελλε τήν έπιστρο- φήν τόν άπό τόν Ναύσταθμιν, όπου ελχε μετα- βί πρός καθαρισμόν. Καί ό ναύαρχος Κουντου- ριώτης έστειλε νά στείλ ηΐς τήν «Νίκη» τό τηλεγράφημα αυτό:

«Ασπίς σας σιόνος άριστος. Τουρκικός στό- λος έξήλθε».

Συγχρόνως άλλο τηλεγράφημα άπό τόν «Αδέωφ» έστέλλετο πρός τό ύπουργείον τών Ναυτικών:

«Ο έχθρός έξήλθε. Πλέομεν πρός συνάν- τησιν του».

Είνε στιγμές πού δημιουργείται ένα έπος κλεισμένο μέσα σέ δύο λόγια. 'Ο άγνωστος τη- λεγραφήτης τού σταθμού άσφαμάτος τών 'Αθη- νών πού έλαβε τό τηλεγράφημα, γίνεται ό με- γάλος τού έπους ποιητής. Τό χέρι του ανεβαί- νει στή χειροκροτική και άπαντά:

«Ο Θεός μαζί σας».

'Αλλά νά και άλλο έπος τής στιγμής. Καλύ- τερο άπό ήλιους ορητοκούς και πατριωτικούς λόγους, έδημοιογήθη άπό τόν Κουντουριώτην και έκοινοποιήθη μέ σήματα διά βραχίονων εΐς τά άλλα πλοία τού στόλου μας.

«Ο ναύαρχος εΐχεται καλήν ήμέραν εΐς τά γενναία έπετεία και πληρώματα».

Αϊτός ήτον ό χαρετισμός, ή παρότρυνσις, ή ήλική κινήτοισις, ή ειχή διά τήν νίκην. Οί κυβερνήται τών πλοίων παρήγγειλαν εΐς τά πληρώματά των νά παρθούν εΐς γραμμήν και διαβάζον τόν χαροπαρόν τού ναύαρχου, πού είνε συγχρόνως και ήμεροσία διαταγή τής ά- ναιμενικής συναντήσεως μέ τό νείχθρόν. Καί ό στόλος έξέρχεται πλέον άπό τόν όρμον τού Μοΐδρου ύπερήφανος, έπληκτικός, δυνάτος, όχι ύμωσ και περηφός. Τά καράβια ελχαν στο λωπή μέ τās πού μεγάλας και πού κανονικές σημαίες τών. 'Η μουσική τού «Αδέωφ» συνε- κλόνιζε τās ήμεις, πακνίζουσα τās έθνικών ή-

μον και τό «Μαύ' εΐν' ή νύχτα στά βουνά» και πολλοί ναύται μαζί μέ τας ήτοιμασμένας έ- θυμίστηκαν ότι πρέπει νά ψάλλουν όπως και κατά τήν έποχήν πόν Βιζαντινών προρόνων μας. Έτσι άρχισαν:

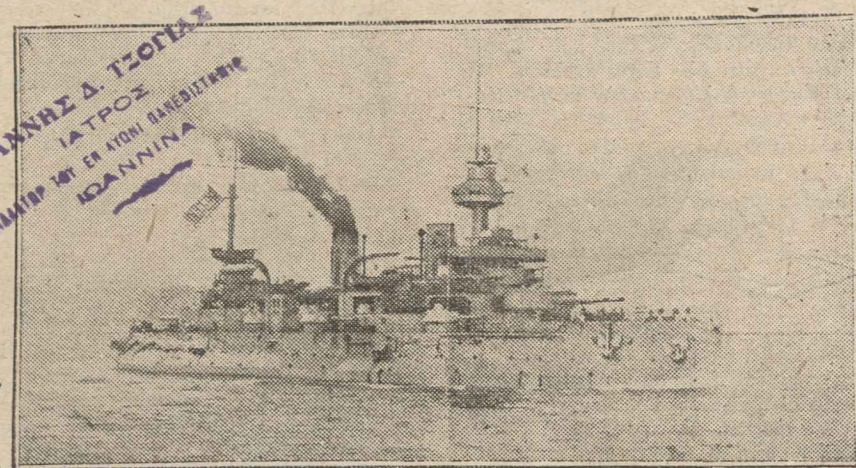
«Σώσον, Κύριε, τόν λαόν σου και εΐλόγησον τήν κληρονομίαν σου. Νίκας τοΐς εΐσεβέσις κα- τά βαρβάρων δωρούμενος και τό σόν φυλάτ- τον διά τού σταυρού σου πάλαιθεν».

Η ναυμαχία τής Λήμνου άπό τής έξόδου τού ελληνικού στόλου μέχρι τής έξαφανίσσεως τής άμάδας εΐς τά Δαρδανέλλια διήρκεσεν έξ σχε- δόν ώρας. Έξ ώρας δυνατού ναυτικού άγώνος, κατά τόν όποιον όι μέν Τούρκοι ύπέστησαν τε- ραστίας ήμιας εΐς φθοράν πλοίων, εΐς νεκρούς

λοταχώς τού καραβιού μας, ήταν τόσο, ώστε όταν έγύριζε τό νικηρόρον θεωρητόν μας πίσω άπό τό κανήνι του, έφαινετο άραστά πώ ψηλά, γιάτί είχε ελαφρώσει άπό τό φορτίο του και έ- σηκώετο άπό τά νερά.

Εΐς τήν ναυμαχίαν τής Λήμνου κανένα ελα- φρό σκάφος, ούτε ιδικό μας, ούτε τουρκικό, δέν έλαβε μέρος, ούτε έρριμεν ένα έστω βλήμα. Η ναυμαχία εκείνη άπετέλεσε άγώνα βαρέων σκα- φών. Καί άπό τās δύο παρατάξεις έβλυν μέ- ρος μόνον τά θεωρητά.

Η κυρίως ύμωσ μάχη, ή μάχη κατά παράτα- ξιν, πού έγινε πρό τής Λήμνου, διήρκεσε περί τήν μίαν μόνον ώρα, γιάτί κατόπιν τά τουρ- κικά σκάφη ήρτισαν νά τρέπονται εΐς φυγήν

Η Τουρκική ναυαρχίς «Τουρκούτ Ραΐς».

και εΐς τραυματίας άξιωματικούς και ναύταις, ό δέ ελληνικός στόλος είχε ένα μόνον τραυμα- τία, τόν όλοπον σωληνατήν τού «Αδέωφ» 'Αγγελήν, πού έπληρώθη ελαφρά μάλλον άπό θραύσμα έχθρικής δόιδος, ένφ μετεβίβαζε μέ τήν σάλπιγγά του τό παράγγελμα «άρχίστατε πόρ». Καί ένφ ή φθορά τών Τούρκων ήτο τό- σον μεγάλη, ώστε επί ένα ήμνα νά επιδιορθώ- νονται τά σκάφη των εΐς τόν Ναγαρά και νά μή έπαυρήση άλλην έξοδον ή άμάδα, άπό τά ιδικά μας πλοία άπέναντίς εΐς τήν ναυαρχίδα πού ελχε έρωτήσει μετά τό τέλος τής ναυμα- χίας γιά τās ήμιας μέ αυτά τά στερεώματα σήματα:

«Οδδεμία ήμια. Οδδεις τραυματίας. Οδδεις νεκρός». Αυτό ήτο τό αποτέλεσμα μιας πολέμου ναυμαχίας, κατά τήν όποιαν ό έχθρός έδειξε όλην τήν διάθεσιν νά άμαρτηρήση τήν ναυμαχίαν τής θαλάσσης μέ πάσαν θυσία πρός τούς Έλληνες. Γι' αυτό ίσως και τό ση- σιότατος και πολυαγαπημένος τότε σέ όλο τό κατωκό μας Μπαρμπα Γεώργιος Μάλης, με- ταξυ τού ναύαρχου και τού ταπεινού εκείνου ναυτικού συνήδη αυτός ό έλληνοαλβανικός δι- άδοχος, βγαλμένος άπό τά βάθη και τών δύο τής νυχτός των.

—Τού γε, σέ Μάλην;—Εύ είσαι. Βοέ Μά- λην;—Εφώταξεν ό ναύαρχος.

—Ού γναι, κία ναύαρχε.

—Ε, άκούστες, άκούστες;

—Άκούσα, κία ναύαρχε.

—Πάει, έφινε ή άμάδα, βοέ Μάλην.

Καί ό Μ' άρχος, πού δέν μπορούσε νά κρα- τήσει τά σιόδημα πού τόν έπαγαγαν σάν κατ- χλυσμός:

—Ω! τοΐς κιατάσαςδες! Φωτιάσα τας κιατάσαςδες!

Καί έτελειωσε μέ όλόκληρον, καθαρό, αρθ- νάτικο πλάκ, ύπερόλογον.

Κ. Φ.

ΑΧ! ΑΥΤΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ!

Δεν ξέρω αν σημειώνετε και σεις με την γνώμη ότι ο Έρωτας είναι ασυμπίθαστος με το επάγγελμα του δασκάλου. Εκείνο που έχω να πω είναι ότι ο 'Αγροίλαος, δημοδιδάσκαλος νέος ακόμα στην ηλικία, ήταν πολύ έρωτευμένος. Φαίνεται πως διαφωνούσε με την πεποίθησή μερικόν, που αρνούνταν στους εκπαιδευτικούς λειτουργούς το δικαίωμα του έρωτος και νομίζουν ότι είναι γελοίος ένας έρωτο χτυπημένος δάσκαλος.

Έξω άλλου όμως, κι αν παραδεχτούμε ακόμα πως η γνώμη αυτή είναι δικαιολογημένη στην περίπτωση που 'Αγροίλαος δεν έχει θέση γιατί ο 'Αγροίλαος ήταν μὲν δάσκαλος, αλλά ήταν έρωτευμένος με μια δασκάλα.

Ο κοινός έρωτας όμως ο' ένα χωριό της Μακεδονίας. Στην εκπαιδευσι των παιδιών είχε συνεργάτη ένα γέρο δάσκαλο. Αλλά αυτός πέθανε ένα ώρα πριν, προς μεγάλην χαράν των μαθητών του, που έωρτασαν την ημέρα, γιατί δεν είχαν σχολείο. Η θέση του έμεινε για λίγο καιρό κενή. Κά-

ποτε όμως την αναπλήρωσαν. Αντικαταστάτης του μικροίτη ήταν μιά δασκαλίτσα νέα και αρκετά όμορφη. Κι ο 'Αγροίλαος, που είχε όλη τη δύναμη να έρωτευθῇ, αλλά δεν ευρίσκει πρόσωπο κατάλληλο να τοποθετήσει τον έρωτά του, τοιμήθηκε άμεσως με την Φλώρα (τ' ένομα της δασκαλίτσας).

Κράτησε τον έρωτά του μυστικό πολύ καιρό. Στεκόταν ώρες άρησμένος, ξεχνούσε τις ωστόσο τα παιδιά και πολλές φορές άπάνω στην άρησημάδα τους στους μαθητάς που έλεγαν καλά το μάθημα, έβαζε μηδέν, ενώ τα παληοπαπιά που δεν ήξεραν λέξη τα βαθμολογούσε με άριστα. Ήταν η πρώτη φάση του έρωτος.

Στο διάστημα αυτό προσπαθούσε με της εκφραστικές του ματιές να δώσει στη Φλώρα να καταλάβει το βάσανό του. Αλλά εκείνη έκανε την κούνη. Κι έτσι ένα βράδυ της φανέρωσε το μυστικό του.

Της έγραψε ένα μεγάλο γράμμα σε δέκα φύλλα τετραδίου. Εκείνη δεν του άπάντησε. Της ξανάγραψε. Πάλι δεν του άπάντησε. Τότε άφησε τα γραπτά και πέρασε στο προφορικό.

— Δεσποινίς, σάς αγαπώ...
Εκείνη όμως, σκληρή όπως όλες η γυναίκες, δεν του είπε το ναί. Τον είχε απορρίψει ; Όχι. Απλώς τον είχε άρσει μετεξέταστο. Του άφησε μιά μικρή ελπίδα...

Κι ο δάσκαλος έπέμεινε. Εκείνη τὸ ἴδιο. Μά ήταν ασπός, δύο συνάδελφοι ; Αν τὸ μάθαινε τὸ χωριό ; Δεν θὰ τοὺς άφηνε νὰ σταθούν σε γλωσσὶ κλαυθ. Αν ἐπύθανεν ὡς τ' αὐτὰ τοῦ ἐπιθεωρητῆ ; Ὁάπαρναν κι' οὐδὲν τὴν πᾶν τοὺς... Λοιπὸν τὸ καλύτερο ἂν ὅλα ἦταν νὰ λησιμονήσουν...

Μά, ὅχι...
— Σὰς ὀρκίζομαι πὸς τὸ μυστικὸ θὰ τὸ ξέρουμε μονάχα ἐμεῖς οἱ δύο... Κανείς δεν θὰ μάθῃ τίποτε.

— Δεν εἶνε σωστὸ, κύριε συνάδελφε...
— Ἐτοί οὐ καλὸς περὶ τοῦτο. Οἱ 'Αγροίλαος ἔλυναν. Οἱ ἔρωτας τὸν εἶχε ἀδυνατίσει. Μισὸς εἶχε μείνει ὁ δυστυχισμένος. Ποὺ κέρει γιὰ μάθημα. Σέρνοντας όμως ὅτι ὁ ἐπιμένων νικήσεν ἐν σωματικῇ τῇ ἐπιθείᾳ του. Ἀρχισε τῆς ἰσοσείας...

— Μά δεν με λυπᾷστε, λοιπόν, δεσποινίς...

θὰ πεθάνω καὶ τὸ κοῖμα θάνατο στολμὸς σας. Ἐπειτα σὰς λέω κι' ἕνα ἄλλο. Ἄν ἐξακολουθεῖτε νὰ λέτε ὅχι θ' ἀφίσω ὅλα τὰ παιδιά στὴν ἴδια τάξη.

— Κι' ἂν πὸς ναί ;
— Θὰ τὰ προδιβάσω ὅλα...
— Ἀφῆστε με λίγον καιρὸς ἀκόμα νὰ σκεφθῶ...

Τὸ φρούριο λοιπὸν ἄδραπε. Ἡ δὴλοσι αὐτῇ ἦταν σὰν μιά ὑπόσχεση... Κι' ἐπὶ τέλους ἕνα μεσημέρι ἡ Φλώρα πήρε τὴν ἀπόφασιν. Τὸν εἶχε λατρεῖ τὸν δυστυχισμένον, ποὺ τὸν ἐβλεπε νὰ ὑποφέρει ἐξ αἰτίας της ; Ἡ μίσης τῆς ἐπὶ πόνεσε κι' αὐτῆς λίγο τὸ δόντι ; Ἀγνωστο. Τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο όμως ὑπεχώρησε τελείως.

— Ἐστω... θὰ εἰσθε τοῦλάχιστον πιστὸς ;
— Μέχρι τάφον.

Καὶ τὴν ἔλεγε στ' ἀλήθεια.
— Πότε λοιπὸν θὰ ἰδωθῶμε ἰδιαίτερος ;
— Ἰδιαίτερος ;
— Ναί... Σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος. Μακριὰ ἀπὸ τὰ φθονερὰ βλέμματα...

— Ἄβριο τ' ἀπόγευμα, κατὰ τῆς 4, ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει τὸ δάσος.
— Μὲ κανέναν τὸν πεῖδ ἐντυχιμένον δάσκαλο τοῦ κόσμου.

Τ' ἄλλο ἀπόγευμα ὁ 'Αγροίλαος περιέμενε ἀπὸ πᾶς τρεῖς σὺν ὁρισμένον μέρος. Ντυμένος μὲ τὰ καλά του ρούχα, φρεσκοζυμωμένος καὶ χαρούμενος, περιέμενε μὲ ἀνυπομονήσια. Ἐκοιθε βόλτες καὶ ὅλο καττοῦσε τὸ ρολόι του...

Λίγο πρὶν ἀπὸ τῆς τέσσερας ἐκείνη φάνηκε νάσχετα βιαστικῇ. Ἐτρεξε νὰ τὴν προῦπαντίσῃ...

— Ἐπὶ τέλους ! πὸς περιέμενα αὐτὴν τὴν ὥρα... Τώρα πᾶς θὰ ζήσουμε μιά ζωὴ εὐτυχισμένη...

— Ἀ ! ὅχι... ἐμφύριος ἐκείνη στενοχωρημένη. Δεν θὰ ζήσουμε καθόλου...

— Πῶς ; Γιατί ; ἀλλάξτε γνώμη ;
— Δεν ἄλλαξε καθόλου. Ἰσα - ἴσα.

— Ἀλλά ;
— Νά, διάβατε.

Καὶ τοῖδωσε ἕνα χαρτί. Οἱ 'Αγροίλαος τὸ ξεδίπλωσε με ταραχὴ καὶ διάβασε :

ΕΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Πρὸς τὴν διδασκάλισσαν
Φλώραν Ψ., χωρίον Β. Μακεδονίας

Διὰ τοῦ παρόντος ἀνακοινούμεν ὑμῖν ὅτι μετατίθεσθε εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον τοῦ χωρίου Δ. τοῦ νομοῦ Λαονικίας. Ἐντέλλεσθε ὅθεν ὅπως εὐθὺς ὅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης ἀναχωρήσετε καὶ μεταβῆτε εἰς τὴν νέαν σας θέσιν, ὅπου πρέπει νὰ εὐρίσκησθε ἀντιπερὶβάτως τὴν 25ην τοῦ μηνός.

Οἱ ὑπογραφεύς

— Στῆς 23 ! ἐμφύριος ὁ 'Αγροίλαος.

— Ναί... Καὶ σήμερα ἔρχομαι 20. Ἰδέεστε λοιπὸν ; εἰμαστε ἴτινον !

Οἱ 'Αγροίλαος δὲν εἶπε λέξη γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Στεκόταν βαθεῖα συλλογισμένος καὶ κατὰ πῶς τὸ χαρτί αὐτὸ μὲ τῆς σφραγίδος καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑπουργοῦ ποὺ τοῦ κατέστρεψε τὴν εὐτυχία του.

— Ὁδωρῆτε τοῦλάχιστον νὰ κάνουμε ἕνα περὶπλο στο δάσος ; ἐπρότεινε ὁ δάσκαλος μὲ κάποια ὑστεροβουλία.

— Ἀδύνατον, πᾶντρες ἡ δασκάλα. Τὸ τραῦμα φεύγει σὲ μισὴ ὥρα καὶ πρέπει νὰ προφύσῃ. Ἀντίο καί... καλὴν ἀντάμωσι.

Οἱ δάσκαλος ἔμεινε μελαγχολικός. Καττοῦσε τὴ δασκαλίτσα ποὺ ἔφραγε καὶ τῆς φώναζε :
— Καλὸ ταξίδι. Καί... νὰ μοῦ γράψῃς.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Τί συμβουλή σου ἔδωκε ὁ θεὸς σου ;
— Μοῦ εἶπε νὰ σχετίζομαι πάντα με τιμῶν ἀνθρώπους, ἐπειδὴ αὐτοὺς μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἐξαπατᾷ εὐκολότερα.

— Ὑπάρχουν ἑκατὸν τρεῖς τρόποι γιὰ νὰ κερδίξῃ κανεὶς χρήμα. Ἀπὸ αὐτοὺς όμως μόνον ἕνας εἶνε τίμιος.

— Ποῖος ;
— Βλέπεις λοιπὸν ; Ἦμουν δέβαιος ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζες.

— Ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴ ἢ θυγατέρα σας ;
— Ναί. Αὐτὴ κουρδίζει πάντα τὸν φωνόγραφον.

— Λοιπὸν ἄντρα μου, πὸς σου φαίνεται ἡ νέα μας καμαρίστρα ;
— Πρώτης τάξεως κορίτσι. Πολὺ χαριτωμένο.

— Ἐταί αἱ ; Καλὰ ἔκαμα λοιπὸν ποὺ τὴν ἐδίωξα.

— Δεν πέρασαν παρὰ τρεῖς ἐβδομάδες ἀπὸ τοῦ γάμου μας καὶ ἀρχισες νὰ ἐρχεσαι σὺ σπῖτι ὅταν λαλοῦν τὰ κοκόρια !
— Μὴν ἀνησυχεῖς, γυναικοῦλα μου. Τώρα τὸν σφῶξω ἀμέσως τὸν κόκορα καὶ δὲν θὰ σὲ ἀνησυχεῖ πᾶς ὅταν ἐπιστρέφω.

— Ἀχ, δεσποινίς, ἀπόψε θάρω κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι σας καὶ θὰ τραγουδήσω τὰ γλυκύτερα τραγουδιὰ.

— Κ' ἐγὼ θὰ σὰς πετάξω ἕνα λουλούδι.
— Σὲ μιά θεία παραφορά ;
— Ὁχι. Σὲ μιά γλάστρα.

— Ἀχ, δεσποινίς, ἀπόψε θάρω κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι σας καὶ θὰ τραγουδήσω τὰ γλυκύτερα τραγουδιὰ.

— Κ' ἐγὼ θὰ σὰς πετάξω ἕνα λουλούδι.
— Σὲ μιά θεία παραφορά ;
— Ὁχι. Σὲ μιά γλάστρα.

Γυναικεία κακογλωσσισιά.
— Εἰμαι εὐτυχισμένη γιατί σ' ἀρέσει τὸ καπέλλο μου.

— Ναί, εἶνε πολὺ ὀραῖο. Εἶχα ἕνα παρόμοιο ἔδω καὶ δέκα χρόνια, ὅταν ἦταν τῆς μόδας.

— Αὐτὴ ἡ φωτογραφία εἶνε ἀπαισία. Μὲ δείχνει δέκα χρόνια μεγαλύτερη.

— Τότε νὰ βγάλετε πολλὰ ἀντίτυπα. Μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποιοῦτε ἐπὶ δέκα χρόνια.

— Κυρία τιμωρεῖσθε με δέκα ἡμερὸν φυλάκιον, ἐπειδὴ ἐκτυπήσατε τὸν σφύγγον σας τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου σας.

— Ἀχ, κύριε δικαστά, μὰς καταστρέψατε τὸν μήνα τοῦ μέλιτος !

— Πονοῦν τρομερὰ τὰ δόντια. Δεν ξέρεις κανένα φάρμακο ;
— Νὰ ἐπαναλάβῃς ἑκατὸ φορές : «Φύγε ἀρρώστεια !»

— Τότε θὰ μοῦ πονέσῃ ὅλη ἡ μασέλα !

— Περιέργον ! Οἱ ἄντρας μου παραπονέται γιὰ τὸν χαρακτήρα μου, ἐνῶ διατηρῶ θαναμίσιες σχέσεις με τὸς αὐτοὺς ἄλλους κυρίους.

— Γι' αὐτὸ ἴσως...

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. ΓΕΩΡ. ΑΣΠΡΕΑ

Οἱ Τρελλῶνες περιέμενε μ' ἀνυπομονήσιαν τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὀραίας Ταρσίτσας.

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἑντόπισις εἶχεν ἀπορμεῖν βαθυτάτη.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ περιφύμον ἀρματολὸς δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων τύπων τῆς γυναικείας εὐμορφίας. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὴν ἐχαρακτήριζε πρὸ παντὸς ἦτο ἡ ἀρρενωπὴ ἐκφρασις καὶ τὸ ἦθος καὶ τὸ ἀπείριστον τῶν τρόπων, μέσα ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπλημύριζεν ἡ γοητεία μιάς ἀφελούς πρωτογόνου καὶ σχεδὸν θρασεῖας εἰλικρινείας.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά ἐνεφανίσθη ἡ Ταρσίτσα, ἐκαήμερισε τὸν Τρελλῶνον, ὁ ὅποιος ἐνόπιον ὅλων ὑπεκλήθη ὅπως θὰ ἔπαρταν ἐνόπιον μιάς εὐρωπαϊκῆς μαρκισίας τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι καὶ τὴν ρώτησε πὸς ἐπέρασε τὴν νύχτα.

— Καλὰ, ἀπήντησε ἀφελῶς ἡ Ταρσίτσα, τοῦ λόγου σου πὸς τὰ πέρασες ;

Οἱ Τρελλῶνες τὴν διεβεβαίωσαν ὅτι ἐπέρασε μιά ἀπὸ τῆς ὀραϊότερας καὶ εὐτυχέστερας νύχτες τῆς ζωῆς του.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀρματολὸς ἡ ὁποία θέβαια δὲν ἐννοοῖσε λέξιν ἀγγλικὰ, ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὰ ἐλεεινὰ Ἑλληνικά τοῦ φιλέλληνης ἐγέλασε μὲ τὴν ἀφέλεια ποὺ ἐχαρακτήριζε τοὺς τρέπους της καὶ ρώτησε τὸν ἀδελφὸν τῆς τί τὴν ἤθελε.

Οἱ Ἀνδρούτσος τῆς ἐξήγησεν ὅτι ὁ καπετὰν λόρδος ἤθελε νὰ διᾷ ἕνα ἔξω ἀπὸ ντουφέκι καὶ ἀπὸ πιστόλα, χωρὶς δὲ κανένα διασταγμὸ καὶ καμμία χρονοτριβὴ ἡ Ταρσίτσα ἐπέταξε μὲ μίαν κίνησιν τὸ χρυσοκέντητο συγκοῦνι διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κορμιού της καὶ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς παλληκαριοῦ ἕνα γεμάτο καρποφύλλο.

— Ποῦ θέλει ὁ καπετὰν μιλῶντος νὰ βαρέσω ἡρώτησε, καὶ σήκωσε μὲ τὸ δεξιὸν χέρι τὸ καρποφύλλο ἀνάλαφρα σὰν νὰ σήκωνε ἕνα ραβδί.

Καθὼς ὅμως πέταξε τὸ συγκοῦνι φανέρωσε ἄθελα τὴν ὑπέροχον βεργολιγερὴ κορμοστασίαν της καὶ ἔδωσε κάποιο παλμὸ καὶ κάποια κίνησις σὺν στήθος της, καὶ σὺν κεφαλῇ της ποὺ ᾤξησαν περισσότερο τὴ γοητεία τῆς ὀμορφίας της.

Τὸ φιλόλυπον κορμὶ τῆς σφιγμένο καταμετῆς μὲ χρυσοκέντητο ζωνάρι εἶδει ἕνα ὑπέροχον στήθος ἀπὸ σπατάρισε στὴν ἀπότομη κίνησις ποὺ τὸν 'πουνάμισον καὶ τὸ στήθον, τὰ μόνα ρούχα ποὺ κρύβανε τὴν παρθενικὴν τῆς σάρκα. Ἀπὸ τὴ μέση δὲ ὡς τὸ χῶμα κάτω χύθηκε ἐλεύθερη μὲ γοητευτικὸν κυματισμὸν στὴ στροφή ἡ μακρὰ ἀρχοντικὴ φούστα.

Οἱ Τρελλῶνες ἐθαύμαζε.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς ψυχῆς τοῦ ὁποῖα τὸν συντρόφευσε χωρὶς νὰ θέλῃ ὅλη τὴ νύχτα, τώρα γινότανε ὅχι μόνον μεγαλύτερη ἀλλὰ καὶ περισσότερο ζωντὰ καὶ ζωντανή. Ἐβλεπε μπροστά του μιά ὀμορφὴ παρθένα μὲ κορμὶ ἀληθινῆς Ἀρτεμίδος. Μὲ τὸ νουφάνει στὰ χέρια καὶ τὰ αὐτὰ ζωρὰ καὶ σπινθηροβόλα μάτια καὶ μὲ τὴν ἐξιδανικευσιν τῆς ἀρματολικῆς γεννητῆς της, ἡ Ταρ-

σίτσα κατακτοῦσε τὴν καρδιά τοῦ Ἀγγλον φιλέλληνης μὲ μιά ἀκαταμάχητη καὶ τυραννικὴ δύναμη.

Ἐνα παλληκάρι ἐκάρφωσε γοργὰ ἀπάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς ἐλάτου γιὰ σημάδι κατὰ τὸ

Οἱ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος

ὁποῖον ὁ Τρελλῶνης δὲν περιέμενε δηλαδὴ ἕνα παληοτάροχο, καὶ ἡ Ταρσίτσα γελώντας καὶ φωνάζοντας στὸν Τρελλῶνον :

— Γιὰ σου καπετὰν μιλῶντος...

Ἐκάρφωσεν ἀπάνω στὸ παληοτάροχο δύο σφαίρες.

Οἱ Τρελλῶνες τὴν ἐκύτταξε καὶ τὴν ἐθαύμαζε.

Οἱ θαυμασμοὶ τοῦ ἦτο ἀκράτητος στὴν ἐκφρασί του καὶ στὰ λόγια του.

...Οἱ Ἀνδρούτσος καμάρωνε καὶ τὰ παλληκάρια γύρω ὀρθια ἀκουμπώντας τὰ χέρια τους ἀπάνω στὰ καρποφύλλα ἔστριβαν μὲ χαρὰ καὶ περηφάνεια τὰ παχέια μουστάκια τους.

— Ρίξε τώρα ρε Ταρσίτσα, τῆς φώναξε ὁ ἀδελφός της, καὶ μὲ τὰ πεσκέσια τοῦ μιλῶντος.

— Μετὰ χαρὰς, φώναξε τὸ ὀραῖο ἐκεῖνο ἀγριοκόριτσον.

Γέμισαν τότε ἕνα ζευγάρι πιστόλες ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ Τρελλῶν καὶ ἡ Ταρσίτσα ὅπως οἱ ἐμπειροὶ καὶ ψυχραμοὶ σκοπεύται, ἀφοῦ τὰ πήρε στὰ χέρια της καὶ τὰ ἐξήτασε μὲ προσοχὴ, γονάτισε, πῆρε τὸ στόχο μὲ ψυχραιμία καὶ ἐπάνω σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἐκάρφωσε καὶ τῆς διὸ σφαίρες στὸ παληοτάροχο ποὺ ἦτανε καρφωμένο ἀπάνω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου.

Σὲ κάθε πυροβολισμὸ ὁ Τρελλῶνης ἄφηγε ἀπὸ μιά κραυγὴ μαζὴ μὲ ἕνα πήδημα χαρὰς, ἐνῶ ὁ Ἀνδρούτσος καθισμένος ἀπάνω σὲ μιά μεγάλη κοτρώνα ἔστριβε μὲ περηφάνεια

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ ΤΡΕΛΛΩΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗΝ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

νεια τὸ μουστάκι του ἐνῶ χαμογελοῦσε μὲ πονηράδα.

— Ἀμ τί θαρρεῖς καπετὰν μιλῶντος, εἶπε, στὸν Τρελλῶνον, στὴ φάμιλία μας ἀπὸ παποῦ καὶ προπάπο ὅλα τὰ θηλικά ἦτανε γερά καὶ σὺ ντουφέκι καὶ σὺ σταβί.

Οἱ Τρελλῶνες μὲ τὴν ὀρμὴν, ἡ ὁποία κυριεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν εἰσβολὴν τῶν μεγάλων αἰσθημάτων, δὲν ἔχασε οὔτε δευτερόλεπτο.

Ἐπλησίασε τὸν φοβερὸν ἀρματολὸν ἐβγαλε μετὰ σεβασμοῦ τὸν ἱστορικὸν τοῦ κοῦκον καὶ χωρὶς πολλὰ περιστροφὰς τοῦ ἐξήγησε τὴν Ταρσίτσα γιὰ γυναῖκα του.

Οἱ Ὀδυσσεὺς πετάχθηκε ἀπὸ τὴ κοτρώνα ποὺ ἐκάθητο ὀρθιος.

Ἡ αἰτήσις ἦτο ἀπροσδόκητος.

Εἶχεν ἀντιληφθῇ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀγγλον διὰ τὴν ἀδελφὴν του, ἀλλὰ δὲν ἐφραντάζετο τόσον κεραυνοβόλον τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τοῦ ἀπροσδοκῆτου γεγονότος συνέβη κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν περιέμενε τόσον ταχέως.

Κατέφθασαν ἀσθμαίνοντα δύο πάνοπλοι παλληκάρια σὰν νὰ ἤρχοντο ἀπὸ μακρυνὸν καὶ γρήγορον δρόμον καὶ χωρὶς νὰ χρονοτριβίσουν μὲ ἄλλα παλληκάρια, ἔσπευσαν ἀμέσως πρὸς τὸν Ὀδυσσεά καὶ τοῦ εἶπαν λίγα λόγια.

Εἶδαν τότε ὅλοι τὸν φοβερὸν ἀρματολὸν νὰ συνοφρυοῦται.

Τὴν εἶδαν νὰ στρίβῃ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τὸ παχὺ μουστάκι του καὶ νὰ ρίχνῃ βαρεὰ τὴ δεξιὰ παλάμη του ἀπάνω στὰ κοντάκια τῶν πιστολιῶν ποῖχε τοποθετημένα εἰς τὸ πολίτευχον σελᾶχι του.

Ἡ ἀναγγελία ἐκείνη ἦτο ἀληθὲς τραγικὴ γιὰ τὸν Ὀδυσσεά. Ἀνδρούτσον καὶ ἀπετέλει τὴν ἀρχὴν τῶν μεγάλων καὶ φοβερῶν περιπετειῶν του, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς τὸν ἀποτρόπαιον θάνατον τοῦ ἀπὸ τοῦ δράχου τῆς Ἀκροπόλεως.

Οἱ ἀπεσταλμένοι ἦσαν δύο ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του καὶ ἤρχοντο δρομαῖοι νὰ τοῦ ἀναγγελοῦν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ναυπλίου τὸν καθήρεσε ἀπὸ ἀρχιστρατήγον τῆς Ἀν. Ἑλλάδος.

Ὅτι εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ διατεθήσαν δύο ἄλλοι πολεμισταὶ ὁ Παλασκας καὶ ὁ Νούτσος, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ ἔγγραφα τῆς κυβερνήσεως καὶ μὲ ἀπολυθῆσαν ὀλίγων ὁλοφώρων ἤρχοντο νὰ τὸν καθαιρέσουν καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν εἰς τὴν ἀρχηγίαν.

Οἱ φοβεροὶ ἐκεῖνος ἀρματολὸς συνέλαβε ἀμέσως καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς τραγικοῦ σχεδίου.

Δὲν εἶπε ἱστορία οὔτε στὰ παλληκάρια του, οὔτε στὴν ἀδελφὴν του, οὔτε στὸν Τρελλῶνον. Πανοῦργος καὶ ἀποφασιστικὸς καθὼς ἦτο μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐπῆρε θύμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἔχθρων του, τοὺς ὁποίους ὑβρίζε πολυήμερος, καὶ προδίδας, ἔ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κους Κους Γ. Βαμβακίδην Καβάλλαν, Π. Σταυρίδη Κομοτηνή, Μάκην Μαραζάκη Μεταξά, Α. Σακελλαρίδη, Στέλλιον Μαϊόπουλον και Άθαν. Βερετζίκη Θεσ/νίκη, Κηφισιώτην, Χρ. Άγγελόπουλον Καλύμιας, Ήλ. Κωστήν Χαλκίδα, Πέτρον Μαληκώτην Βόλον, Κ. Τσαχαλιάν Κατερίνη, Πανουργιάν Λεβάν, Τ. Μυρογιάννην Βόλον, Παρεϊσάκτον Άργος, Γεώργ. Μπαρκαμάζαν Καστορίαν, Έλπιδ. Άντωνιον Άρταν, Δ. Παπαϊωαννίδη Έδεσσαν, Μ. Καπελάκον Αίγιον, Νίνον Χρυσαύτην Καστορίαν. Ευχαριστούμεν γιά τὰ καλά σας λόγια. Μπορείτε νὰ στέλνετε ανταποκρίσεις σύντομες γιά τὴν κίνηση τῆς πόλεως σας, γραμμένες ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πάντοτε τοῦ χαρτιοῦ καὶ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Έννοεῖται ὅτι ἀπαλείονται τὰ προσωπικά. Όσον ἀφορᾷ τὸν διορισμὸν ἐπισήμων ἀντισποκριτῶν, θ' ἀποφασισθῇ ἀργότερα.—Κους Κους Θ. Πουλάρην Ξύδραν, Άλχαίον Όλιμπος Δράμαν, Α.Ν.Π. Δράμαν, Θάων Κρίνον, Κ. Βλάντασσοπούλον, Α. Μαραζάκη, Αἰλὴν Γιαμαρέλλου, Εὐάγγ. Ξενοκλήην, Β.Β. Αἰμιότοπον, Άγγελον ἑνταῦθα, Γ. Ξανθοπούλιδην, Τάσσον Βαλκάνην, Χρ. Χαλαμπατόπουλον, Κ. Τσαχαλιάν, Έμμαν. Ζακυνθινάκη, Όπλαρχηγόν, Κ. Τσαχάλην, Περικλὴν Πεταλωτὴν Κιλκίς, Τάσσον Άθανασόπουλον, Κ. Βασιλάκη Χανιά, Α. Παπαντωνίου Βέροιας. Τὰ ἀνέκδοτά σας ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν σειράν των ὅσα ἐγκριθῶν ὡς...ἀ ν ἔ ρ ο τ α. Ευχαριστοῦμεν γιά τὰ θεράματά σας λόγια.—Κους Κους Κάσιν Άδάναν,Κ. Κιούσην Δόμβριαναν, Γ. Παπαγεωργίου, Τάκην Μαλιωφάν, Γ.Α.Ρ. ἑνταῦθα, Έλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσειν.—Χρ. Μπασιλὴν. Θὰ δημοσιευθῇ. Έμεῖς, ἀντιθέτως, τὸ εὐρίκαμε σοβαρόν.—Ε. Ζακυνθινάκη. Μπορείτε νὰ στέλνετε καὶ θὰ δημοσιεύονται ἂν εἴνε πολὺ καλά. Διότι, καθὼς ξέρετε, τὸ πεζογράφοιο εἶνε τὸ δυσκολώτερον εἶδος τῆς λογοτεχνίας.—Α. Δουδασιόπουλον. Έλήφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς παρήλθεν ἡ ἐπακαρτοῦς του. Στείλετε μὰς τίποτε ἄλλο.—Κον Σάσκον Δάραν. Ευχαριστοῦμεν. Διὰ τὴν στήλην ποὺ μὰς ὑποδεικνύετε θὰ σπερθῶμεν ἀργότερα.—Τακτικὸν ἀναγνώστην. Ἡ παρατήρησις σας διὰ τὸ κοινὸν τοῦ λαοῦ εἶνε ὀρθή. Ἀπὸ τοῦ προσεκτοῦ φύλλου θὰ τὸ βάλωμεν εἰς ἄλλην θέσιν.—Χρ. Παπ. Χανιά. Στείλατε τὰ ἀνέκδοτα ποὺ μὰς γράφετε καὶ, ἐφόσον εἴνε ὅπως τὰ λέτε, δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ πρώτη θέσις.

ΜΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ ἐξωφύλλου μας ἐπὶ τρία συνεχῆ φύλλα δημοσιεύονται αἱ αὐταὶ εἰκόνες καὶ στίχοι γεγονότος τὸ ὁποῖον παρεξηγήθη ἀπὸ μερικὸς ἀναγνώστης μας, οἱ ὁποῖοι καὶ μὰς ἔγραψαν σχετικῶς. Ὑπαίτιον ὅμως δὲν εἶνε τὸ «Τικ-Τακ» ἀλλ' ὁ γνωστός ἔμπορος τῆς πόλεως μας κ. Θ. Βασιλειάδης, Εὐριπίδου 6, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τόσο καλὰ νὰ διαφημίζῃ τὰ προϊόντα του, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται πόλλαντες ὅτι πρόκειται περὶ ρεκάμιας. Διὰ τοῦς μὴ ἐννοήσαντας λοιπὸν ἐξηγοῦμεν: «Τὸ ἐξωφύλλον μας ἀποτελεῖ διαφήμισιν ἐνὸς νέου ἀλλὰ καὶ θαυματουργοῦ φαρμάκου ἐναντίον τῆς παχυσαρκίας, ἀποκαλούμενον «Κολοιδίνη» τὸ ὁποῖον συνιστάται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱατροὺς νὰ τὸ δοκιμάσουν ὅσοι καὶ ὅσα πάσχουν ἐκ παχυσαρκίας καὶ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν.»

τὴν ἐξήτησεν εἰς γάμον καὶ τῆς εἶπεν, ὅτι μορεῖ νὰ τὸν πάρη ἄντρα τῆς.

Χωρὶς διαταγμὴ ἡ Ταρτίτσα ἐδέχθη.

Τότε ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρόντος χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν Τρελλὸν τὴ συνέναντι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεως, καὶ τὴ σχέδιον εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ, τοῦ ἀπεκάλυψεν, ὅτι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς χαμηλότερας κορυφὰς τοῦ Παρθνασοῦ ὑπῆρχε μία φοβερὴ σπηλιὰ, ὅτι εἰς τὴ σπηλιὰ ἐκεῖνη εἶχε συσσωρευθεῖ

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Ἐθνικὴ κατηγορία !

Όλοι οἱ φιλοποιοὶ γνωρίζουν, ὅτι πρὸς κεῖται περὶ ἐνὸς νέου θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνεπνεύσει...ἡ οικονομικὴ κρίσις που μαρτυρεῖ τὸ πούσφαιρον μας. κανεὶς ὅμως δὲν εἶνε δόξιος — πλὴν των θιασωτῶν τῆς κατηγορίας αὐτῆς, των...ἐθνικοκατηγοριακῶν, ὡς οὖν ονομαζονται, διότι ἐπιτελοῦν πραγματικῶς ὁ κόμμα ποδοσφαιρικῶ — ὅτι θὰ γίνῃ ἡ ἐθνικὴ κατηγορία.

Οἱ θιασωτὰί τῆς ἡδὲ εχουν καταρτίσῃ καὶ τὸ πρόγραμμα των συναντήσεων των ὁμάδων τῆς Ἐθνικῆς κατηγορίας.

Οἱ μικροὶ ; Αὐτοὶ σημερον παρουσιάζονται ὡς ξενοδόχοι τοὺς ὁποῖους δὲν εχουν ρωτήσῃ περὶ κανόνων τοὺς λογαριασμοὺς των οἱ μεγάλοι.

Καὶ εἶνε καὶ αὐτοὶ τελείως συγκροτημένοι. Ἀποτελοῦν, δύναμι, κόμμα ... τὸν ἔξοθενικονκατηγοριακὸν ! ! Οἱ μεγάλοι γελοῖν. Γιά λόγους ὅμως ἐντυπωσιακοὺς θέλουν νὰ τοὺς πάρουν τὸν ἀέρα. Κατὰ βάθος ὅμως ἡ κατάστασις δὲν εἶνε πολὺ εὐνοϊκὴ δι' αὐτοὺς. Ἐξαρτάται ἡ ἐπιτυχία των ἀπὸ τὴν στάσιν των μικρῶν κατὰ τὴν ἐπερχομένην Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας.

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΚΑΤΗΓΟΡΙΑΚΟΙ

Ἡ γνώμη μας εἶνε, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτι οἱ ἐθνικοκατηγοριακοὶ θὰ κερδίσουν. Μήπως καὶ σὺ φουτ-μπόλ τὸ μεγάλο φάρι δὲν τρώει τὸ μικρὸ ; Λοιπὸν νὰ τί θὰ γίνῃ ; Θὰ εἴλῃ ἡ κρίσιμος ἡμέρα καὶ θὰ κολακευθοῦν τὰ μικρὰ σωματεῖα μετὰ παχειὰ λόγια καὶ παχύτερες ὑποσχέσεις. Θὰ ποῦν οἱ μεγάλοι.

— Προσοχή ! Ἀπὸ σὰς ἐξαρτάται τὸ μέλλον τῆς ... φυλῆς, ἂν δὲν δεχθῇτε τὴν ἐθνικὴν κατηγορίαν, τὸ ποδοσφαῖρον δὲν θὰ προοδεύσῃ οἱ νέοι θὰ γυρίσουν σὺν καφενεῖα καὶ στίς παραλυσίαις. Ἡ νέα γενεὰ θὰ εἶνε ἄρρωστη, καχεκτικὴ. Ἡ ... Ἑλλάς θὰ χαθῇ. Ἐπειτα πρόκειται νὰ κερδίσουν τόσα πράγματα. Χρήματα πόλλα ! 10 ο)ο ἀπ' ἐκεῖ, 20 ο)ο ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἄλλα 15 ο)ο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Τότε οἱ μικροὶ συγκινημένοι θὰ προσωρῇσουν εἰς τὸν μεγάλον ἐθνικοκατηγοριακὸν κόμμα καίτοι ὁποσδήποτε θὰ μένουν ἔξω τῆς Ἐθνικῆς κατηγορίας. Εἰς αὐτὴν μόνον οἱ ἱσχυροὶ εχουν θέσιν. Καὶ ἱσχυροὶ δὲν εἶνε αὐτοὶ ποὺ εχουν σημερον τίς πὺ δύνατες ὁμάδες, ἀλλὰ τὰ πὺ πόλλα...χρῆ. Ὁ Παναθηναϊκός, ἡ Α. Ε. Κ., ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ὀλυμπιακός, ὁ Ἐθνικός, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀρης, ὁ Π.Α.Ο.Κ. Ὁκοὶ ὅμως συμπιέττει νὰ εἶνε καὶ οἱ ἱσχυροὶ. Πλὴν τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε κὰν μέτριος. Ἐχει χρῆν ὅμως ἐκατοντάδων χιλιάδων καὶ αὐτὰ δὲν γβαίνουν παρὰ διὰ των ἀγώνων τῆς Ἐθνικῆς κατηγορίας.

Ὅντὼ Σωματεῖα θὰ ἀποτελοῦν τὴν Ἐθνικὴν κατηγορίαν.

Διὰ τὰς μεθόδους καὶ τροφὰς, ὅτι ἡ σπηλιὰ ἦτο ἀποθήκη, καὶ ὅτι τὴν εἶχε καταστῇ κατασκήνιον εἰς περιπτώσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πεινρὴ των δυνάμεων των Τούρκων, θὰ τὸν ἠνάγκασε νὰ ζητήσῃ ἄσπλον καὶ σωτηρίαν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον)

10' ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ

Μία μέρα ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' τριγύριζε ἀγνώριστος, ὡς τὸ συνηθίσε πόλλες φορές, στὴν δδὸ Αἰόλου κα' εἶχε ἀνακατευθῇ μετὰ τοὺς περιπατητάς. Ἐξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὸν σταματᾷ ἄξαφνα ἕνας ὑψηλὸς φουστανελλάς Ρουμελιώτης, ποὺ βέβαια δὲν ἐγνώριζε ποῖος εἶνε, καὶ τοῦ λέει :

—Μὲ τὸ παρτὸν, ἀφεντικῶς...

—Στίς διαταγῆς σου, παλληκάρη μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ βασιλεὺς. Τί προστάξεις ;

—Τοῦ λόγου σου φαίνεσαι πὺς ἔξεραις ἄκτις ;

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σελᾶχι του ἕνα ἀρχαῖο νόμισμα.

—Τοῦτο γιά, γίνεται δηλαδὴς ψιλά ;

—Γιατὶ δχι ; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ βασιλεὺς.

—Καὶ σὰν πόσ' ἀπάνουν - κάτουν ;

—Μά... ὅσα θέλεις.

—Τί λιές οὐρὲ ! Μίλα καλά ! ἐπειδὴ τινε θὰν τὰ στείλουν γιά τὰ πολεμικά μας.

—Ἐγὼ σοῦ δίδω ἱσαμε χίλιες δραχμές, εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς.

—Χαλάλι σου ! οὐρὲ ! χαλάλι σου !

Ἐδωσε τὴν ἀντίκα του καὶ πήρε τίς χίλιες δραχμές. Ὁ βασιλεὺς, ποὺ εἶχε ρωτήσῃ τὸν Ρουμελιώτη πὺς τότε λένε καὶ ποῦ μένει, τὴν ἄλλη μέρα κα' ἀφοῦ ἔμαθε ὅτι ἡ χίλιες δραχμῆς εἶχανε πράγματι σταλῇ στὴν ἐπατροπὴ των ἐράνων ποὺ γίνοντο τότε γιά τὸν ἐθνικὸ στόλο, ἔστειλε πίσω στὸν Ρουμελιώτη τὴν ἀντίκα του καὶ τοὺς ἐπαίνους του γιά τὴν φιλοπατρία του.

Ὁ Ρουμελιώτης, ἅμα ἔμαθε ποῦ ἦτανε τὸ ἀφεντικὸ ποὺ εἶχεν ἀγοράσει τὴν ἀντίκα του, ἐφώνησε :

—Οὐρὲ καὶ νὰ μὴν τοῦ νωύσω πὺς ἦτανε ἡ βασιλιάς !

—Καὶ τί θὰ ἔκανες ; τὸν ἐρώτησαν.

—Θὰ τοῦ γύρινα κα' ἄλλα.

—Ἀμ ! δὲ δὲ σὺ τῶνεις ;

—Τί λιές οὐρὲ ! Ἐξέραις τί πηλὶ εἶνι ἡ βασιλιάς μας ;

ΑΠΟΤΡΑΠΕΙΣΙΑ ΑΙΜΑΤΟΧΥΣΙΑ

Φίλος συνάδελφος, διευθύνων ἡδὲ ἕνα περιοδικόν, εἶχε καταληφθῇ μίαν περίοδον ἀπὸ τὸ πάθος τῆς χαρτοπαίξις. Καὶ τὰ ἔκανε στερεοτύπως εἰς τὸν μηχανάρι.Τοῦ τὰ ἐπαίρειν δὲ κάθε βράδου ὁ ἴδιος μανικιέρης. Μία νύχτα, ἀφοῦ ἔχασε καὶ τὴν τελευταία του δραχμὴ, ἔφυγε ἔξω φρενὼν καὶ μετὰ μισὴ ὥρα ἐπέστρεψε κραδαίνων τεράστιον περιστεροφόν.

—Ἀλιτρίε, θὰ σὲ σκοτώσω γιατί με κατέστρεψες, ἐδρυχθή ἀποτενόμενος πρὸς τὸν μανικιέρην.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραμίαν του, ἀπήντησε μετὰ τὴν σιγανὴν κορυμμένην φωνὴν του :

—Πάνε οἱ σφαίρες γιά δύο τάλληρα.

Οἱ σφαῖρες ἐκστίζαν τρεῖς δραχμῆς, ὁ ἐπίδοξος φρονῆς εὖρε συμφέρουσαν τὴν τιμὴν, ἔβγαλε τὴς σφαῖρας ἀπὸ τὸ περιστροφόν, τὴς ἐπαίει καὶ τὴς ἔχασε.

—Πάει καὶ τὸ πιστόλι γιά δύο εἰκοσιπεντάρικα, ἐπρότεινε πάλιν ὁ σατανικὸς μανικιέρης.

—Ἄν τὸ χάσω κα' αὐτὸ θὰ κομπουριά-

περὶ τὴν ἐπέλευσιν των καθηκόντων.

Ἀν εἶχαν περάσει δύο λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν προσφώνησιν καὶ ὁ τότε Γεν. Γραμματεὺς κ. Α. Νέγκος ἐνεχείριζε εἰς τὸν ὑπουργὸν μίαν παραιτήσιν, τὴν παραιτήσιν...ἐνὸς γραφέως.

—Τί εἶδους γραφεὺς εἶνε αὐτός ; ἠρώτησε ὁ ὑπουργός.

—Ἀριστος. Εἶνε ἀπὸ τοὺς καλύτερους μου ὑπαλλήλους, κύριε ὑπουργέ.

—Καὶ διατὶ παραιτεῖται ;

—Διότι... καὶ ὁ κ. Νέγκος ἐδίστασε, δὲν συμφωνεῖ, λέγει, μετὰ τὰς...ἀρχὰς σας, κύριε Πρόεδρε !

—Μὲ ! γι' αὐτὸ ; Ἐ, τότε πὺς του, σὲ παρακαλῶ, ὅτι συμφωνῶ ἐγὼ μετὰ τὰς ἰδικὰς του, ἀπότηνης γελῶν ὁ Κομουνιστοδὸρος

Ο ΑΠΛΟ-ΙΟΣ ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ

Εἶνε μακαρίτης σήμερα. Τότε, πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἦτο γραμματεὺς α' τάξεως εἰς τὸ ὑπουργεῖον των Ἑσωτερικῶν. Προήχθη εἰς τμηματάρχην καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν ὑπουργὸν των Ἑσωτερικῶν Δεληγιάννην.

—Πότε, κύριε ὑπουργέ, θ' ἀνατεθῇ καὶ εἰς ἐμὲ ἡ ἐντολή ;

—Όταν, παιδί μου, τὴν καταθέσω ἐγὼ !

Εἶχε διαβάσει ὁ ἀτυχὴς τὴν τυπικὴν κατάσταση των ἐγγράφων φράσιν ἐντολῇ ὑπουργεῖ ὁ τμηματάρχης καὶ δὲν ἐγνώριζε τὴν σημασίαν αὐτῆς.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸ «Τικ - Τακ» ἐποικήνυε ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου του διαγωνισμὸν πρὸς συλλογὴν Ἑλληνικῶν ἀνεκδότην εἰς τὸν ὁποῖον μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅσοι οἱ ἀναγνώσται, ἀποστέλλοντες τακτικὰ ὅσα περιέρχονται εἰς γνῶσιν των ἔξυπνα ἀνέκδοτα.

Όροι ἀπαραίτητοι :

α') Νὰ εἶνε ἄγνωστα. Ἀδμοσιεύεται δηλαδὴ.

β') Νὰ εἶνε καθαρώς ἑλληνικά καὶ δχι ἔξω ἐλλεινισμένα.

γ') Νὰ εἶνε γραμμένα ἐν συντομίᾳ, μέχρι 20-30 στίχων.

Ὁ διαγωνισμὸς θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τρίμηνον. Τὰ λαμβανόμενα ἀνέκδοτα μετὰ τὴν σχετικὴν ἐκκαθάρισιν, σύμφωνα μετὰ τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ, θὰ δημοσιεύονται μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἀποστέλλοντος.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ τριμήνου εἰς τοὺς πέντε ἀναγνώστας των ὁποῖων θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ τὰ περισσώτερα, ὁρατότερα καὶ πὺ ἀγνωστον ἀνέκδοτα, θὰ ἀπονειμηθοῦν τὰ ἑξῆς κατὰ σειράν βραβεῖα :

Ὁ 1ος : Μία σειρά των μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 13 τόμων τῆς Μεγάλης Ἑγκυκλοπαιδείας τοῦ «Πυρσού», ἀξίας 4.550 δραχμῶν.

Ὁ 2ος : Ἐνα κόσμημα τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ χρυσοχόειον τοῦ κ. Βουράκη, ἀξίας 3000 δραχμῶν.

Ὁ 3ος : Ἐνα γραμμοφῶνον μάρκας «Κολούμπια» ἀξίας 2000 δραχμῶν.

Ὁ 4ος : Εἷδη ἀνδρικῆς ἡ γυναικεῖας ἀμειώσεως (φόρεμα, παλτό, καπέλλο, παπούτσι κλπ.) τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ κατάστημα Χρυσικοπούλου ἀξίας 1000 δραχμῶν.

Ὁ 5ος : Βιβλία τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον Βασιλείου ἀξίας 500 δραχμῶν.

νοδεύοντας αὐτὸν συμπολεμιστὰς του εἶπε πρὸς φητικῶς :

—Ἐτοῦτο τὸ σπίτι θὰ φάῃ ἐκεῖνο !

Καὶ ἔβριζε τὸ παλάτι τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος.

Μετ' ὀλίγα ἔτη οἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Πανεπιστημίου ἦσαν οἱ ἡγήτορες τῆς κατὰ τοῦ Ὁθωνος ἐπαναστάσεως καὶ οἱ κύριοι συνετελεστά τῆς ἐξορίας του.

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΜΑΣ ΑΚΟΥΝ

Κάποτε ξένοι ναύαρχοι εἰς τὸ Ναυτίλιον ἐζήτησαν νὰ ἴδουν τὸν Κολοκατρώνην καὶ νὰ τὸν γνωρίσουν. Ὁ Μωραῖτης στρατηγός, ὅστις ἦτο ἄλλως τε καὶ ταγματάρχης τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ τῆς Ἰονίου Πολιτείας, ὁπότεν ἔφυγε, δραπέτευσας ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον διὰ νὰ πολεμήσῃ ἰπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, ἠενήθη.

—Καλύτερα νὰ μὰς ἀκοῦν, παρὰ νὰ μὰς βλέπουν, ἀπήντησεν ὁ Κολοκατρώνης.

Ο ΔΙΑΦΩΝΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ἡ παλαιὰ κυβερνήσις εἶχε «πέση»—ὅπως ἐλέγετο τῷ καρῷ ἐκεῖνῳ ἡ παραιτήσις τῆς κυβερνήσεως—καὶ τὴν νέαν ἀνελάμβανε διὰ πρὸς τὴν φορὰν νὰ σχηματίσῃ ὁ αἰμνηστος Κομουνιστοδὸρος. Κατ' ἔθιμον ὁ πρωθυπουργός τότε ἐκράτει δι' ἑαυτὸν καὶ τὸ ὑπουργεῖον των Ἑσωτερικῶν. Εὐθὺς ὡς ἀνέλαβε τὴν διευθύνσιν τοῦ ὑπουργεῖου, ὁ Κομουνιστοδὸρος ἐκάλεσε τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς προσεφώνησε, συστήσας εἰς αὐτοὺς ἀφοσίωσιν καὶ ἐπιμέλειαν

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΝΕΑ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 7 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ

25.000 ΔΡ. ΕΝΤΟΣ 1^η 2 ΜΗΝΩΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Από του σημερινού φύλλου το «Τικ-Τακ» μεταξὺ ἄλλων καινοτομιῶν καθιερώνει ἕνα πρωτότυπο διαγωνισμό αἰνιγμάτων. Εἰς τὰ 7 κατὰ σειράν φύλλα θὰ δημοσιεύεται ἀνὰ μία μαγικὴ εἰκὼν τῆς ὁποίας θὰ προτείνεται ἡ λύσις εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ διανεμηθῶν τὰ ἐξῆς δῶρα :

Εἰς τὸν 1ον ἕνα γραμμόφωνον ἀξίας 2500 δραχμῶν

Εἰς τὸν 2ον ἕνα ἀνθοδοχεῖον πολυτελείας ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον Κ. Ξανάκη Σταδίου 52, ἀξίας 900 δραχμῶν.

Εἰς τὸν 3ον μία φωτογραφικὴ μηχανὴ Χάουφ ἀξίας 800 δραχμῶν.

Εἰς 4ον καὶ 5ον ἀνὰ ἓν ζεύγος ὑποδημάτων γυναικείων καὶ ἀνδρικών ἐκ τοῦ καταστήματος Ἀδελφῶν Πιστολάκη, Ἐμ. Μπενάκη 13α

Εἰς τὸν 6ον. ἕνα ζεύγος βέρες τῶν 18 καρατίων, 3 δραμίων, ἀξίας 140 δρ. ἡ ἄλλο εἶδος ἴσης ἀξίας ἐκ τοῦ χρυσοχοείου Στέλιου

καὶ Ζέρβα, Ἀπελλοῦ 3.

Εἰς τὸν 7ον, 8ον, 9ον καὶ 11ον ἀνὰ ἕνα βαποριζατέρ ἀξίας 400 δραχμῶν ἕκαστον.

Εἰς τοὺς 12ον, 13ον, 14ον καὶ 15ον ἀνὰ ἓν ζεύγος καλτσῶν γυναικείων ἢ ἀνδρικών ἐκ τοῦ καταστήματος «Ἐτάμ».

Πρώτος ἐπιτυχὼν θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ ὑπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἐνὸς λύται θὰ γίνῃ δημοσίᾳ κλήρωσις εἰς τὰ γραφεῖα μας εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθῶν νὰ παραστοῦν ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων μας ἐπιθυμοῦν. Ἐὰν δὲν λυθῶν ὅλα τὰ αἰνίγματα τότε θὰ θεωρηθῇ πρῶτος καὶ οὕτω καθεξῆς, ὅστις κατορθώσῃ νὰ λύσῃ τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν.

Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων θὰ δημοσιευθῶν αἱ φωτογραφίαι ὅλων τῶν λυτῶν, τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν καὶ αἱ διευθύνσεις τῶν.

Τὰς λύσεις τῶν παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ μᾶς ἀποστέλλουν κεχωρισμένως δι' ἕκαστον φύλλον ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Εἰς τὴν κοσμικὴν αὐτὴν συγκέντρωσιν τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ἡ ὁποία ἀπεικονίζεται ἀνωτέρω, ἀπεφάσισαν διὰ νὰ διασκεδάσουν, μετὰ τὸ κοπιαστικὸν χαρτοπαίγνιον, νὰ διοργανώσῃν μερικὰ παιχνιδάκια :

Τρεῖς προσεφέρθησαν νὰ προτείνουν ἑξῆς πνα κόλπα ἱκανὰ νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παρευρισκομένων.

— Κάποιος ἔφριξε ἑνδεκα νομίσματα στὸ τραπέζι καὶ προκαλοῦσε ὁποιονδήποτε νὰ πάρῃ πέντε ἀπὸ τὰ νομίσματα, νὰ προσθέσῃ ἄλλα τέσσερα, καὶ νὰ μείνουν στὸ τραπέζι ἑννέα. Κανεὶς δὲν τὸ ἤρε. Μπορεῖτε σεῖς;

— Κάποια κυρία ζήτησε τρία φλιτζάνια τοῦ τσαγιού, καὶ προκαλοῦσε μετὰ τὸ ὥραϊόν της μειδίαμα, τοὺς παρισταμένους, λέγουσα, ὅτι θὰ ἔδιδε ἕνα φιλὶ σ' ὅποιον εὕρισκε τίνι τρόπον μποροῦσε νὰ ρίξῃ δέκα κομμάτια ξάχαρι εἰς τὰ τρία φλιτζάνια νὰ εὐρεθῶν ὅμως μετὰ εἰς ἕνα ἕκαστον ἀριθμὸς τεμαχίου μόνος, καὶ ὄχι ἄρτιος. Μπορεῖτε νὰ εὕρετε τὴν λύσιν ;

Τέλος κάποιος ἀδιάκριτος, ὁ ὁποῖος παρί-

στατο προτείνει ἕνα πρωτότυπο διαγωνισμό : Εὐρίσκοντο εἰς τὴν παρεῖ :

Ἑπτὰ ζεύγη (παντρεμένον)

ὁ Ἀδιάκριτος

τρεῖς χῆρες,

δώδεκα νέοι ἐλεύθεροι

καὶ δώδεκα δεσποινίδες.

Ὁ Ἀδιάκριτος παρεκάλεσε αὐτοὺς νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐξῆς διαταγὴν τοῦ, ἐπιφύλασσόμενος νὰ ἐξηγήσῃ μετὰ τὸν σκοπὸν τοῦ :

Ὁ καθένας νὰ φιλήσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους, μετὰ τὰς ἐξῆς ἐξαιρέσεις :

Οἱ ἄνδρες νὰ μὴ φιληθῶν ἀναμεταξύ τους, οὔτε καὶ ἡ χῆρες ἢ μιὰ τὴν ἄλλην.

Παντρεμένοι νὰ μὴ φιλήσουν ἄλλην παντρεμένη γυναῖκα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἰδικήν τους.

Οἱ ἐλεύθεροι νέοι νὰ φιλήσουν, ἀνὰ δύο φορὰς τὰς δεσποινίδας.

Ὁ Ἀδιάκριτος δὲν φίλησε κανένα. Κατόπιν τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ φιλοκοπήματος,

ὁ Ἀδιάκριτος ἐπρότεινε εἰς τοὺς εὐρισκομένους νὰ εὕρουν τὸν ὀλίγον ἀριθμὸν τῶν φιλιῶν, τῆς ὁσοληψίας ἐνὸς φιλιῶν θεωρου-

τὸ «Τικ - Τὰκ» προεκήρυξεν ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ ΛΑΧΕΙΟΝ, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ διανεμηθῶν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῖ ἐντὸς ΕΝΟΣ καὶ ΗΜΙΣΕΩΣ ΜΗΝΟΣ, ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ 25.000 δραχμῶν.

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ λαχείου θὰ λειτουργήσῃ ὡς ἐξῆς :

Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ «Τικ-Τὰκ» θὰ ἀποσπῶν τὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος τοῦ κουπόνιου τῶν ἡμερομηνιῶν 28ης Δεκεμβρίου, 4ης, 11ης, 18ης, 25ης Ἰανουαρίου καὶ 1ης Φεβρουαρίου, καὶ θὰ μᾶς τὰ στείλουν ὅλα μαζί, εἰς τὸ τέλος, καὶ ἐπισυστάσει, εἰς τὰ γραφεῖα μας, συνοδευόμενα μετὰ τὸ ὀνοματεπώνυμόν των καὶ πληρῆ τὴν διεύθυνσίν των καθαρογραμμένα.

Ἐναντι καθὲς σειρᾶς κουπονίων τῶν ἐξ αὐτῶν ἡμερομηνιῶν, θὰ λάβουν ἀπόδειξιν φέρουσαν ἕνα ἀριθμὸν—λαχνόν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον θὰ μετᾶσχουν εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ὅλοι οἱ οὕτω δοθέντες κατὰ σειράν λήψεως τῶν κουπονίων ἀριθμοί—λαχνοὶ θὰ τεθῶν εἰς τὴν κληρωτίδα κατόπιν ἐλέγχου δεκαμελοῦς ἐποπτευούσης ἐπιτροπῆς.

Ἐνώπιον αὐτῆς καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀναγνώστων ποὺ θὰ προσέλθουν, θὰ γίνῃ κλήρωσις τὴν Κυριακὴν 15ην Φεβρουαρίου 1931, διὰ νὰ προλάβουν καὶ οἱ ἐκ τοῦ περικοῦ ἀναγνώσται.

Θὰ ἐξαχθῶν 25 ἀριθμοί, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ κερδίζουν :

Ὁ 1ος δραχμὰς 5.000

Ὁ 2ος δραχμὰς 4.000

Ὁ 3ος δραχμὰς 3.000

Ὁ 4ος δραχμὰς 2.000

Ὁ 5ος δραχμὰς 1.000

Καὶ οἱ 20 ἐπόμενοι (6—25) ἀνὰ δραχμὰς ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΣ ἕκαστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως θὰ ἀναγγελοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Μαρτίου. Εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα θὰ δημοσιευθῶν αἱ φωτογραφίαι, αἱ ἀποδείξεις καὶ αἱ διευθύνσεις ὅλων τῶν τυχηρῶν τοῦ λαχείου.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἀναγνώσται δύνανται νὰ φέρουν τὴν σειρὰν τῶν κουπονίων ἀπ, εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ νὰ λάβουν τοὺς λαχνοὺς των.

Οἱ στέλλοντες κουπόνια ὄχι ὅλα μαζί, ἀλλὰ χωριστὰ, ἢ με ἀτελῆ διεύθυνσιν, θὰ ἀλείωνται τῆς κληρώσεως ἀνευ ἄλλης ἐπιποιήσεως.

Ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπρόλαβον ν' ἀγοράσουν τὸ πρῶτον φύλλον, ἐπειδὴ ἐξηντήθη, δύνανται νὰ τὸν ἀγοράσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ ἐν τῇ ἰσχυρίᾳ νὰ στείλουν δύο κουπόνια ἄλλης ἡμερομηνίας.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Ἀριθμὸς 3

11 Ἰανουαρίου 1931

Ὄνοματεπώνυμον.....

Διεύθυνσις.....

(Συμπληρώσατε καὶ ἀποσπᾶτε τὸ παρόν)

μένης ὡς ἓν καὶ μόνον φιλὶ.

— Σὰς ἀποτείνουμεν τὸ ἴδιο.